

Thanh Hải Vô Thượng Sư

Bí Quyết

Túc Khắc Khai Ngộ – Hiện Đời Giải Thoát

Khai Thị 11

Thanh Hải Và Chương Sư

Bí Quyết
Tức Khắc Khai Ngô
Hiện Đời Giải Thoát

Khai Thị

11

TRI ÂN

*Đ*ệ tử chúng con xin chân thành cảm tạ Thanh Hải Vô Thượng Sư, bậc Tôn Sư yêu kính, đã cho phép chúng con được thu thập những bài khai thị của Ngài từ khắp nơi trên thế giới để truyền bá Chân Lý Tối Thượng đến những người thành tâm cầu Đạo. Những lời giảng dạy vi diệu của Ngài muôn đời là ánh đuốc soi đường hướng dẫn chúng sinh tìm về Cội Nguồn Hạnh Phúc.

Kính xin Ngài nhận nơi đây tấm lòng biết ơn vô vàn của chúng con.

Thông Điệp Nhỏ

Khi nói về Thượng Đế hoặc Đấng Tối Cao, Thanh Hải Vô Thượng Sư hướng dẫn chúng ta dùng những đại từ không chỉ định giới tính để tránh việc bàn cãi Thượng Đế là Nam hay Nữ.

She + He = Hes (*như trong từ Bless*)

Her + Him = Hirm (*như trong từ Firm*)

Hers + His = Hiers (*như trong từ Dear*)

Ví dụ: Khi Thượng Đế muốn, Ngài (*Hes*) có thể làm bất cứ điều gì diễn ra theo ý của Ngài (*Hiers*) sao cho phù hợp với chính Ngài (*Hirmself*).

là một nhà thiết kế nghệ thuật đầy sáng tạo, đồng thời là một vị Thầy tâm linh, Thanh Hải Vô Thượng Sư yêu chuộng tất cả những biểu đạt thể hiện nét đẹp nội tại. Đó là lý do Ngài gọi nước Việt Nam là “*Âu Lạc*” và Đài Loan là “*Formosa*”. Âu Lạc là quốc hiệu cổ xưa của Việt Nam, có nghĩa là “*âu ca lạc nghiệp*”. Còn Formosa có nghĩa là “*mỹ miểu*”, phản ánh một cách trọn vẹn hơn về đẹp của hòn đảo này và người dân nơi đây. Thanh Hải Vô Thượng Sư cảm thấy rằng dùng những danh xưng này sẽ mang lại sự thăng hoa về tâm linh và may mắn cho đất nước cũng như người dân hai xứ sở này.

Mục Lục

• Tri Ân	iii
• Bước Đi Tình Thương: Bước Chân Của Một Vị Minh Sư Tại Thế	vii
• Lời Ngỏ	xi
01. Phương Pháp Cứu Vãn Ngày Tận Thế.....	1
02. Chúng Ta Đang Bước Vào Thời Đại Hoàng Kim.....	23
03. Tu Hành Khiến Thế Giới Văn Minh Hơn.....	49
04. Thượng Đế Chăm Sóc Tất Cả.....	77
05. Hãy Tỉnh Mộng	87
06. Dựa Vào Chính Mình.....	113
07. Thế Lực Và Tiền Tài.....	123
08. Trận Chiến Tâm Linh.....	139
09. Tâm Thánh Nhân Không Mong Cầu Sự Báo Đáp.....	149
10. Khai Ngộ Để Đánh Thức Lực Lượng Khẳng Định	159
11. Những Chúng Sinh Hoàn Mỹ Từ Thiên Đàng.....	191
12. Cách Tìm Lại Bảo Tàng Bên Trong.....	203
• Truyền Tâm Ấn: Pháp Môn Quán Âm	230
• Giới Thiệu Ấn Phẩm	235
• Cách Liên Lạc Với Chúng Tôi	247

Tôi không thuộc về Phật giáo hay Thiên Chúa giáo. Tôi thuộc về Chân Lý và tôi thuyết giảng Chân Lý. Quý vị có thể gọi đó là Phật giáo, Thiên Chúa giáo, Lão giáo hay bất kỳ danh xưng nào mà quý vị thích. Tôi sẵn sàng đón nhận tất cả.

~ **Thanh Hải Vô Thượng Sư**

Đạt được sự an bình trong tâm là chúng ta có thể đạt được tất cả mọi thứ khác. Tất cả những sự thỏa mãn, mọi sự đáp ứng những khát vọng của cõi đời và cõi Trời đều đến từ Thiên Quốc, đó là sự giác ngộ về sự hòa hợp vĩnh cửu của trí huệ vô cùng và Lực Lượng Vạn Năng của chúng ta. Nếu như chúng ta không có được những thứ này, chúng ta sẽ không bao giờ cảm thấy thỏa mãn, cho dù chúng ta có thật nhiều tiền của, quyền hành hay địa vị cao sang đến đâu cũng vậy.

~ **Thanh Hải Vô Thượng Sư**

Đạo Pháp của chúng ta không phải là một tôn giáo. Tôi không làm cho ai trở thành một tín đồ Thiên Chúa giáo hay Phật giáo hay bất kỳ một giáo phái nào khác. Tôi chỉ cho quý vị một con đường để tự biết lấy chính mình, tìm biết quý vị từ đâu đến, nhớ lại nhiệm vụ của mình đối với thế gian này, biết được mọi điều bí ẩn trong vũ trụ, biết được tại sao thế gian này có quá nhiều đau khổ, biết được những gì sẽ đến với chúng ta sau khi chúng ta lìa bỏ cõi đời này.

~ **Thanh Hải Vô Thượng Sư**

Bước Đi Tình Thương

Bước Chân Của Một Vị Minh Sư Tại Thế

*Lặn lội kiếm tìm
Một chút tình thương,
Một chút tình thương,
Mà ban phát cho muôn loài
Trong mười phương.*

Thanh Hải Vô Thượng Sư là danh hiệu thân thương đối với những ai hân hạnh được hội kiến hay làm việc cùng Ngài. Đời sống của Ngài là một thông điệp chan hòa những “Bước Đi Tình Thương”.

Thanh Hải Vô Thượng Sư là một nhà từ thiện, một nghệ sĩ và một bậc Thầy tâm linh cao quý. Tình thương và sự trợ giúp của Ngài vượt qua mọi ranh giới về văn hóa và chủng tộc, đến với hàng triệu người trên khắp thế giới: những người vô gia cư, những người nghèo khó, những viện nghiên cứu y khoa về bệnh AIDS và bệnh ung thư, những cựu chiến binh Hoa Kỳ, những người già neo đơn, người tàn tật, người mắc bệnh tâm thần, người tỵ nạn, những nạn nhân thiên tai trong các trận động đất, bão lụt và hỏa hoạn. Tình thương vô bờ bến của Ngài dành cho mọi sinh linh, từ con người đến muôn loài đồng cư.

Qua những nghĩa cử này, Ngài đã gọi nhắc chúng ta về lòng nhân ái – một phẩm chất tiêu biểu của Ngài và cũng từ tình thương vô vàn đó Hội Quốc Tế Thanh Hải Vô Thượng Sư đã được sáng lập. Ngài nói: “*Những gì chúng ta có thể chia sẻ, hãy bắt đầu chia*

sẽ. Chúng ta sẽ cảm nhận sự thay đổi vi tế bên trong – sẽ có thêm tình thương rót vào tâm thức, rồi chúng ta sẽ nhận thức được điều gì đó. Đây là khởi điểm. Chúng ta hiện diện nơi đây là để học hỏi, học để trưởng thành cũng như học cách sử dụng năng lực tình thương và sáng tạo vô biên của mình hầu kiến tạo thế giới thành một nơi tốt đẹp hơn tại bất kỳ nơi nào chúng ta hiện diện.”

Thời Thơ Ấu Của Thanh Hải Vô Thượng Sư

Thanh Hải Vô Thượng Sư sinh quán tại miền Trung Âu Lạc. Ngay từ thuở thiếu thời, Ngài đã thường giúp đỡ và an ủi những bệnh nhân, những người nghèo khó cũng như những bạn thú bị thương bằng tất cả tấm lòng của Ngài. Khi trưởng thành, Ngài du học ở Âu châu. Tại đây, Ngài tiếp tục làm thông dịch viên cho Hội Hồng Thập Tự. Ngài sớm nhận ra rằng nỗi khổ đau hiện hữu trong mọi nền văn hóa, tại khắp nơi trên thế giới. Vì thế lòng khao khát tìm kiếm một pháp môn giải thoát đã trở thành mục tiêu cao cả nhất trong cuộc đời Ngài. Lúc bấy giờ, Ngài đang sống hạnh phúc bên vị hôn phu là một bác sĩ người Đức. Mặc dù quyết định chia tay vô cùng khó khăn đối với Ngài và phu quân, nhưng với ân phúc của ông, Ngài đã ra đi với nguyện ước hoàn thành lý tưởng này. Từ đó, Ngài bắt đầu cuộc hành trình hai năm tâm Đạo.

Cuộc Hành Hương Đến Hy Mã Lạp Sơn

Cuối cùng, nơi một miền sâu thẳm trên rặng Hy Mã Lạp Sơn, Ấn Độ, Ngài được một vị Minh Sư khai ngộ truyền dạy Pháp Môn Quán Âm, một phương pháp thiền quán Ánh Sáng và Âm Thanh nội tại. Sau một thời gian tu học, Ngài đã đạt đại khai ngộ.

Ngay sau khi trở về từ Hy Mã Lạp Sơn, do sự thỉnh cầu tha thiết của những người thành tâm mong cầu Chân Lý, Thanh Hải Vô Thượng Sư đã chia sẻ Pháp Môn Quán Âm với mọi người và

khuyến khích họ hướng nội để tìm lại sự vĩ đại của chính mình. Nhiều người từ mọi thành phần xã hội đã nhận thấy rằng Pháp Môn Quán Âm giúp họ tìm được sự viên mãn, niềm hạnh phúc và sự bình an trong cuộc sống. Không bao lâu, Hoa Kỳ, Âu châu, Á châu, Úc châu, Phi châu, Nam Mỹ cũng như nhiều tổ chức quan trọng đã thỉnh mời Thanh Hải Vô Thượng Sư đến thuyết pháp.

Làm Đẹp Thế Giới Chúng Ta Đang Sống

Thanh Hải Vô Thượng Sư không những là tấm gương cao quý trong hoạt động cứu trợ nhân đạo, Ngài còn khuyến khích mọi người làm đẹp thế giới chúng ta đang sống. Qua việc thiền định Pháp Môn Quán Âm, Thanh Hải Vô Thượng Sư đã bộc lộ nhiều tài năng thiên phú, thể hiện qua hội họa và những sáng tác nghệ thuật, bao gồm bộ sưu tập đèn được thiết kế thật tinh tế, những sáng tác thơ nhạc, thiết kế trang sức và trang phục hầu miêu tả nét đẹp bên ngoài lẫn bên trong của các nền văn hóa, các dân tộc mà Ngài đã gặp qua. Năm 1995, theo lời thỉnh cầu của công chúng, thiết kế y phục của Ngài đã được trình diễn tại những kinh đô thời trang quốc tế như Luân Đôn, Paris, Milan và New York. Doanh thu từ những tác phẩm nghệ thuật của Thanh Hải Vô Thượng Sư đã giúp Ngài có một nguồn ngân quỹ độc lập để hỗ trợ cho các hoạt động nhân đạo và sứ mệnh cao quý của Ngài trong việc giúp đỡ những người con của Thượng Đế vào những lúc cấp thiết.

Sự Vinh Danh và Ước Mơ Của Thanh Hải Vô Thượng Sư

Mặc dù Thanh Hải Vô Thượng Sư không mong cầu báo đáp, nhưng để vinh danh sự trợ giúp vô vị kỷ của Ngài, Thanh Hải Vô Thượng Sư đã được nhiều viên chức chính phủ và tổ chức tư nhân trên thế giới trao giải thưởng vào nhiều dịp khác nhau.

Những giải thưởng này bao gồm: Giải Hòa Bình Thế Giới, Giải Nhà Lãnh Đạo Tâm Linh Thế Giới, Giải Phát Triển Nhân Quyền, Giải Công Dân Nhân Đạo Thế Giới, Giải Phục Vụ Nhân Loại Xuất Sắc, Giải Hòa Bình Gusi 2006, Bằng Tuyên Dương Tuần Hội Âm Nhạc Los Angeles, Giải Hạng Nhất Tượng Bạc Telly Thường Niên lần thứ 27 (2006),... Bên cạnh đó, ngày 22 tháng 2 và ngày 25 tháng 10 cũng được vinh danh là ngày Thanh Hải Vô Thượng Sư tại Hoa Kỳ. Ngài Frank Fasi, nguyên thị trưởng thành phố Honolulu đã phát biểu: “Ngài là ánh sáng của một vĩ nhân, là thiên thần từ ái của tất cả chúng ta.”

Trong thời đại này, Thanh Hải Vô Thượng Sư là một trong những người tận tâm giúp đỡ tha nhân nhận biết và kiến tạo một viễn ảnh tươi sáng cho tương lai. Nhiều vĩ nhân trong lịch sử đã từng hoài bão về một tương lai tươi đẹp cho nhân loại và trong lời bày tỏ của Ngài, Thanh Hải Vô Thượng Sư cũng có ước mơ như sau:

*“Tôi mơ cả thế giới được hòa bình.
 Tôi mơ mọi nghiệp sát sẽ chấm dứt.
 Tôi mơ tất cả trẻ em đều được sống
 trong hòa bình và an lạc.
 Tôi mơ tất cả quốc gia sẽ bắt tay nhau,
 bảo vệ và giúp đỡ lẫn nhau.
 Tôi mơ Địa Cầu xinh đẹp của chúng ta
 sẽ không bị hủy diệt.
 Địa Cầu này đã trải qua hàng tỷ tỷ năm
 mới được hình thành và đây là một nơi
 vô cùng mỹ miều, vô cùng kỳ diệu.
 Tôi mơ Địa Cầu này sẽ trường tồn,
 nhưng trong thanh bình,
 đẹp đẽ và yêu thương.”*

LỜI NGỎ

*T*ừ lúc thắm nhuần bao nỗi vô thường trong kiếp nhân sinh, con người luôn khát khao trở về Nguồn Cội Thiêng Liêng. Thanh Hải Vô Thượng Sư, một bậc Chân Sư toàn giác, với lòng từ bi vô lượng đã đến trần gian để truyền dạy Pháp Môn Quán Âm, một Bảo Pháp tối thượng từ ngàn xưa, có thể giúp thế nhân liễu ngộ được trí huệ vạn năng nội tại và đồng nhất thể cùng Thượng Đế.

Trải qua muôn trùng duyên nghiệp mới có cơ hội thăng hoa làm người. Nay được hiện hữu cùng thời với một vị Minh Sư tại thế và nếu được cơ duyên đón nhận Bảo Pháp, quả là một ân sủng nhiệm mầu.

Nguyện xin những lời Khai Thị của Thanh Hải Vô Thượng Sư trong sách này sẽ soi sáng cho những người thành tâm mong cầu Chân Lý, nhận thức được Pháp Môn Vô Thượng để tu tập và đạt thành ước nguyện Một Đời Giải Thoát. Những lời giảng dạy vi diệu của Ngài cũng sẽ giúp nâng cao tâm thức cho những ai đang ưu tư về vấn đề sinh tử của kiếp người.

**Ban Kinh Sách
Hội Quốc Tế Thanh Hải Vô Thượng Sư**

"Ngôi sao sinh nhật" từ ái của chúng tôi
– Sư Phụ Thanh Hải Vô Thượng Sư
nhân ngày sinh nhật, năm 2001

1

Phương Pháp Cứu Vãn Ngày Tận Thế

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Phi trường Tokyo, Nhật Bản**

*Ngày 8 tháng 9 năm 1994
(Nguyên văn tiếng Hoa)*

Lần này tôi đến Nhật cảm thấy thật thoải mái! (Mọi người vỗ tay.) Quý vị Tâm Ấn đã lâu rồi mà! Ai nấy đều cố gắng tu hành tọa thiền, tịnh hóa bản thân, điều này rất hữu ích cho bầu không khí của Nhật Bản. Chúng ta giúp đỡ thế giới bằng cách này, thành ra tôi mới nói rằng quý vị là ân nhân cứu mạng của thế giới.

Bởi vì trên thế giới này, có rất nhiều anh chị em của chúng ta quên mất bổn phận của họ, quên mất Phật Tâm của họ, quên mất phẩm chất Thượng Đế. Cho nên họ đã làm rất nhiều chuyện không tốt đối với thế giới, đối với vũ trụ.

Nếu như mọi người đều làm như vậy, không ai tìm cách cân bằng, thì thế giới của chúng ta sẽ xảy ra tai ương rất lớn. Rất nhiều thiên tai đã xảy ra, nhưng còn có những thiên tai lớn hơn

sẽ xảy ra, đến nay những tai ương này chỉ ảnh hưởng trong một quốc gia hoặc một vùng nào đó của quốc gia mà thôi.

Nếu mọi người vẫn như cũ, không chịu tu hành, tiếp tục làm những chuyện xấu xa, không màng đến mạng sống hoặc cảm giác của người khác, không lo lắng đến chuyện nhân đạo thì sẽ có những tai ương lớn hơn sẽ xảy ra, lúc đó sẽ ảnh hưởng đến toàn thế giới. Không cần phải có thần thông cũng có thể nhìn thấy được tương lai, không cần dùng thần thông cũng có thể biết được, bởi vì rất hợp lý, đó là nhân quả.

Rất nhiều nhà tiên tri, nhà tướng số, nhìn thấy những thiên tai rất lớn sẽ xảy ra trong cùng một lúc tại thế giới này. Tại nhiều quốc gia khác nhau, tại nhiều thời đại khác nhau, đều có người thấy được cùng một cảnh tượng như thế. Những người ấy thật sự có thể nhìn thấy được tương lai, không phải họ nói một cách bừa bãi. Mỗi quốc gia, mỗi thời đại đều có những người như thế, điều này không có gì là hy hữu cả.

Nhưng có thể giờ đây chúng ta cố công tu hành, mỗi quốc gia có những người tu hành của chúng ta, có nhiều trung tâm cộng tu lớn, mọi người hợp lại với nhau thì lực lượng rất mạnh. Cho nên tôi nghĩ rằng, thế giới này vẫn có thể cứu được, nếu chúng ta thành tâm hợp lại khẩn cầu một điều gì, hoặc cùng nhau hợp lại tu hành sẽ phát ra bầu không khí hòa bình, sẽ mang lại ảnh hưởng vô cùng to lớn.

Điều này không phải chỉ giới hạn ở nơi ấy mà thôi. Thí dụ tại nơi của quý vị cư ngụ không có sông, nhưng ở những nơi khác có sông hoặc biển sẽ bốc thành hơi nước, sau đó hơi nước này sẽ biến thành mưa. Từ diễn biến này, nơi ở của quý vị được ảnh hưởng.

Thêm một thí dụ khác, chẳng hạn như ngày hôm nay, rất có thể trên đường hoặc ở một nơi nào đó, quý vị gặp khó khăn như xảy ra tai nạn xe cộ hoặc những chuyện bất ngờ. Sau đó, quý vị gặp được hai người nào đó, hai người này rất có lòng thương, rất

quan tâm săn sóc đến quý vị, giúp cho quý vị cảm thấy được yêu thương, cảm thấy an toàn, cảm thấy thật thoải mái.

Sau khi quý vị giải quyết xong chuyện rồi họ mới ra đi, hoặc một tuần lễ sau quý vị khỏi bệnh xuất viện, tình thương ấy vẫn còn ảnh hưởng đến quý vị. Cho nên lúc quý vị gặp bất cứ ai, hoặc trong hội trường, nơi hội họp nhiều người, quý vị đối đãi với họ rất có tình thương, rất có lòng nhân ái. Và những người được quý vị dùng tình thương đối đãi, về nhà lại tiếp tục truyền tình thương này ra, đối đãi với người khác cũng rất có tình thương. Rồi những người nhận được tình thương này, lại tiếp tục dùng tình thương để đối đãi với những người khác. Cứ tiếp tục truyền như thế, hiệu quả cũng giống như một giọt dầu loang, cứ lan mãi, lan mãi.

Giống như vậy, nếu có người có đủ thời giờ tu hành, thì bên trong của họ sẽ bình lặng, rồi thái độ, bầu không khí bình lặng của họ sẽ ảnh hưởng đến những người họ gặp – những người láng giềng hoặc những người chung quanh họ. Những người khác gặp người này cũng sẽ bị từ trường của người này ảnh hưởng, mà trở thành bình lặng.

Họ sẽ nghĩ rằng: *“Ồ, đúng vậy! Lẽ ra mình phải có sự bình an mới tốt, cần phải có tình thương mới đúng.”* Cứ tiếp tục như thế, sẽ ảnh hưởng rất nhiều người. Cho nên chúng ta tu hành thật sự rất có ích lợi, đó là chuyện rất hợp lý, không có gì là thần bí, mà không hiểu được.

Thế giới này xảy ra rất nhiều chuyện không tốt, đều là do con người không vui vẻ, không nhận được tình thương. Thí dụ chúng ta thường thấy trên những cuốn sách tâm lý học hoặc báo chí viết rằng: *“Những người tệ hại, có khuynh hướng về bạo lực, đều là vì lúc nhỏ bị ngược đãi hoặc bị bỏ bê, vì không có nhận được tình thương, nên khi lớn lên, tánh tình, cá tánh mới không tốt, phần lớn đều là như thế.”*

Giờ đây, những trung tâm tu hành của chúng ta là nơi để cho mọi người có thể nghỉ ngơi, có thể giúp cho họ được yên tĩnh,

cảm thấy nơi này bình yên, không ai làm ồn, cũng không ai đối xử xấu với họ. Vì thế, họ càng lúc càng hòa bình, càng lúc càng an tâm, không còn lo sợ, không còn hồi hộp, không còn cảm thấy nguy hiểm.

Không những như vậy, chúng ta sẽ dạy người khác câu thông với lực lượng vĩ đại bên trong của họ, dần dần sẽ hiểu được chính mình rất vĩ đại, cho nên càng lúc càng tốt. Những người như thế nhất định sẽ càng lúc càng an tâm, càng ngày càng hòa bình, quý vị là như vậy đó! *(Mọi người vỗ tay.)*

Tu hành là chuyện rất hợp lý mà! Dùng lý luận cũng có thể hiểu được, cần phải có những nơi tu hành như vậy, cho người ta đến phần quán nội tinh, hướng về bên trong để tìm lại góc cạnh bình an của mình. Bởi vậy quý vị càng tu hành, đời sống càng thuận lợi, càng tu hành, càng cảm thấy thông minh, càng tu hành, càng hiểu biết, nhẹ nhàng, càng có thể tha thứ cho người khác, càng tu hành, càng có tình thương. Bởi vì trước đây chúng ta không biết phải nuôi dưỡng như thế nào, cho nên mới thấy khó chịu, thân thể mệt mỏi, tinh thần yếu đuối.

Ở trên Thiên Đàng, họ dùng ánh sáng để chữa bệnh thay vì phải dùng thuốc, có thể trong tương lai chúng ta cũng sẽ dùng những loại ánh sáng tương tự như thế để trị bệnh. Có những thứ bệnh có thể dùng âm thanh chữa trị, chẳng hạn như âm nhạc vậy. Giờ đây chúng ta tu pháp môn này vừa có ánh sáng lại vừa có âm thanh, vì thế nhiều đau khổ, nhiều áp lực đều sẽ tự nhiên giảm thiểu, rồi sau đó biến mất.

Chúng ta vốn rất có trí huệ, nhưng vì ở thế giới này chúng ta bị đè ép quá mức, không có thời gian nghỉ ngơi. Dù có thời gian nghỉ ngơi, chúng ta cũng không biết làm sao nghỉ ngơi. Ra ngoài hoạt động, đi tốn rất nhiều tiền, chỉ làm mệt mỏi thêm mà thôi, càng lúc càng cảm thấy khó chịu.

Bây giờ, chúng ta đã có thời gian tu hành, lại có lực lượng âm thanh và ánh sáng chữa bá bệnh, lại có trí huệ. Bởi vì khi chúng

ta an tĩnh, sẽ tìm được trí huệ của mình, chúng ta sẽ càng lúc càng tốt, đó là chuyện đương nhiên.

Những người bình thường khi làm việc quá nhiều, nếu có tiền, họ sẽ đi ra biển hoặc lên núi để nghỉ ngơi một lúc, như thế họ sẽ cảm thấy thoải mái hơn, lúc trở về lại có thể tiếp tục làm việc. Nhưng mà mỗi ngày chúng ta đều có một ít thời giờ để nghỉ ngơi, như vậy còn tốt hơn là lâu lâu mới nghỉ một tuần. Mỗi ngày tọa thiền hai tiếng rưỡi, đó là thời gian nghỉ ngơi của chúng ta. Không những chỉ nghỉ ngơi mà thôi, điều này còn có thể cứu được mạng sống của chúng ta. Ánh sáng và âm thanh sẽ gội rửa được các tế bào bên trong, tinh thần của chúng ta. Cho nên chúng ta càng tu hành càng cảm thấy trẻ ra, càng thoải mái, đa số các bệnh tật đều tiêu tan.

Gần đây tôi đọc trong một quyển tạp chí cho biết người ta dùng một loại âm thanh để trị ung thư. Quý vị có đọc qua chưa? Họ bắt đầu thí nghiệm rồi, dường như đã có kết quả. Đọc được tin này khiến tôi cảm thấy chúng ta tu “*Quán Âm*” là tốt nhất. Rất nhiều đồng tu sau khi tu Pháp Môn Quán Âm, bệnh ung thư tự nhiên biến mất! Nhưng đây chẳng qua chỉ là phần thưởng thêm tự nhiên mà thôi, chúng ta tu hành không phải để trị bệnh. Nhưng mà cũng đúng! Bởi vì bệnh vô minh của chúng ta là nghiêm trọng nhất, từ bệnh vô minh sẽ sanh ra nhiều căn bệnh khác.

Thí dụ có những lúc vì vô minh, ra ngoài chơi, ăn thịt, uống rượu, hút chất độc, v.v... cho rằng làm như thế chúng ta sẽ được sung sướng. Nhưng thật ra nó sẽ phá hoại tinh thần và thể xác của chúng ta, đó đều bởi vì vô minh của chúng ta mà ra, hiểu không? Vì vô minh chúng ta ăn, uống chất độc vào, rồi bệnh tình càng lúc càng nặng—bệnh gan, bệnh ung thư, bệnh phổi, bệnh tim, bệnh gì cũng sanh ra. Tất cả do bệnh vô minh mà ra.

Lẽ ra Thượng Đế gọi chúng ta đến nơi này là để gia trì cho thế giới, giúp cho thế giới càng lúc càng tiến bộ, càng lúc càng đẹp đẽ như Thiên Đàng. Rốt cuộc chúng ta đến đây, nhập vào cái

“*công cụ*” (*thân người*) này rồi, lại phá hoại nó, không dùng nó để thực hành ý chỉ của Thượng Đế, phá hoại công cụ do Thượng Đế tạo ra, cho nên chúng ta càng lúc càng mệt nhọc.

Giờ đây tôi dạy quý vị làm chuyện phải, biết cách dùng công cụ của mình, biết được nhiệm vụ của mình. Còn không mỗi người đến thế giới này đều đam mê, lạc lõng trong đời sống vật chất, thích điều này điều nọ, thích công cụ này. Thay vì dùng nó để làm đẹp thế giới, ngược lại chúng ta lại đam mê vào những công cụ này, rồi đắm chìm ở nơi đây, như vậy đương nhiên không có cách nào cứu được thế giới.

Cần phải có những người như chúng ta để nhắc nhở người khác nhớ lại trách nhiệm nguyên thủy của mình, phải hiểu rõ và ghi nhớ rằng họ không được đam mê và trụy lạc trong thế giới này, cũng đừng phá hoại mình và thế giới này đó là điều nên làm. Cho nên tu hành là điều nên làm.

Những người bình thường, khi họ bệnh nặng, người ta đưa họ vào bệnh viện. Không phải chỉ cho họ uống thuốc mà thôi, cũng để cho họ được nghỉ ngơi. Thân thể của họ tự nhiên sẽ phát ra một thứ lực lượng kháng cự, chữa hết cơn bệnh và được lành lặn. Phần lớn các loại thuốc uống đều khiến cho chúng ta cảm thấy nặng nề, muốn ngủ, mục đích là để chúng ta nghỉ ngơi, rồi thân thể chúng ta sẽ có sức đề kháng, tự nhiên sẽ hết bệnh, không phải chỉ có tác dụng của thuốc mà thôi.

Mặc dầu chúng ta chưa có bệnh, nhưng mỗi ngày chúng ta được nghỉ ngơi như vậy, rồi uống liều thuốc Thiên Đàng – âm thanh và ánh sáng bên trong, mỗi ngày đổ vào mấy trăm lít, đương nhiên khỏe mạnh là phải! Vừa được nghỉ ngơi, vừa được uống thuốc, tinh thần và thân thể đương nhiên khỏe mạnh. Đó là lý do tại sao chúng ta càng tu hành, càng cảm thấy không thể không tu, càng tu càng thích, giống như các em bé không thể không uống sữa vậy.

Phương diện tinh thần và thể xác của đa số mỗi người, đều có một ít vấn đề. Tuy rằng bây giờ chúng ta mới bắt đầu, thì hơi trễ một chút, nhưng thà có còn hơn không. Nếu chúng ta có con nhỏ, hãy mau cho các em uống loại “thuốc” này để khi lớn lên, khỏi cần phải đổ vào cho nhiều.

Quý vị thấy bệnh viện của thế giới này đầy rẫy những người ăn rất nhiều thịt, uống rất nhiều rượu. Họ không phải là những kẻ nghèo, phải không? Những người giàu có, biết ăn biết uống đều nằm trong bệnh viện. Và lại, sức hồi phục của họ rất chậm, có khi những chứng bệnh nhỏ cũng điều trị rất lâu. Ngược lại những người ăn thuần chay, đời sống giản dị như chúng ta, nếu có bệnh thì cũng hết rất nhanh, cho dù không bớt ngay cũng thuyên giảm rất nhanh, và lại uống thuốc cũng không bị tác dụng phụ, cũng không có phản ứng xấu.

Có những lúc bởi vì chúng ta tu hành quá trễ, thân thể chúng ta không kịp thích ứng, không kịp biến đổi tốt, lúc đó nếu như bệnh quá nặng, bởi vì vừa mới tu hành, còn chưa kịp sửa đổi. Vì vậy có lúc chúng ta cũng còn một chút bệnh. Nếu chúng ta không tu, bệnh sẽ trầm trọng hơn.

Ánh sáng và âm thanh là lương thực, là thuốc bổ của thân thể và linh hồn. Nó sẽ giúp các tế bào của chúng ta đổi mới. Quý vị thấy những người tu hành tốt càng ngày càng trẻ ra, ít nhất là trẻ hơn trước đây. Một thời gian sau gặp lại họ, da dẻ của họ càng sáng và mịn màng hơn, giống như hồi còn trẻ vậy. Nếu như đời sống của chúng ta không vội vàng, không căng thẳng thì sự biến đổi sẽ rõ ràng hơn. Mỗi ngày, chúng ta tu hành hai tiếng rưỡi cũng tạm đủ! Có thể sống nổi, ít nhất không bị áp lực nặng nề, không bị trầm trọng đến dờ sống dờ chết.

Không phải tôi cần quý vị tu hành, mà là quý vị thật sự cần tu hành. Bản thân tôi cũng cố gắng lặn lội đi các nơi, nhắc nhở mọi người nhận biết điểm ích lợi của sự tu hành. Còn quyết định muốn cố gắng tu hành hay không, đó là quyền lợi và bổn phận

của chính bản thân quý vị. Tôi không thể hỏi thúc, không thể lôi kéo, không thể đẩy, không thể làm gì. Tôi chỉ có thể nói: “*Quý vị càng tu hành sẽ càng thích tu, càng cảm thấy có nhiều lợi ích, càng sung sướng, thân thể biến đổi khác hẳn trước đây.*” Thật như thế, vài năm sau tôi trở lại gặp quý vị. Ô! Quý vị thật khỏe mạnh! Khác hẳn với lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ nhau. (*Mọi người cười và vỗ tay.*) Quý vị nghe hiểu, mới vỗ tay phải không?

Thân thể của chúng ta chịu ảnh hưởng của linh thể và tinh thần. Nếu linh thể và tinh thần của chúng ta tràn đầy, chúng ta ăn lương thực của linh thể, thân thể của chúng ta sẽ biến đổi mỗi lúc một xinh đẹp. Tinh thần của chúng ta nếu không thông thả, không vui vẻ, thân thể của chúng ta sẽ trông rất mệt nhọc rồi buồn bã, sẽ rất nóng nẩy, khó chịu.

Đây là một thí dụ rất hợp lý, khi quý vị vui vẻ hoặc đang yêu đương, có phải trông quý vị rất xinh đẹp không? Hoặc khi gia đình êm ấm, hạnh phúc, quý vị cứ cười, gương mặt của quý vị rất tươi sáng. Còn nếu quý vị lo lắng công việc, hoặc làm ăn không thuận lợi, người yêu bỏ đi, hoặc cờ bạc xui xẻo. Ôi! Nhìn mặt là biết liền. Cho nên có lúc nghe người ta nói: “*À! Tức chết, buồn chết được, mắc bệnh tương tư, v.v...*”, hiểu không? Còn chưa chết, nhưng trông như không sống nổi!

Đó chẳng qua là những lo lắng của thế giới mà thôi, đừng nói chi đến linh thể của chúng ta! Mỗi ngày không cho nó nghỉ ngơi, hoặc bồi dưỡng nó. Ánh sáng và âm thanh là lương thực của tinh thần, nếu không bồi dưỡng, tinh thần sẽ rất khô cằn, áo não, u sầu, rồi nó sẽ ảnh hưởng đến thân thể của chúng ta, đây là chuyện đương nhiên.

Trong vòng hai, ba năm, từ năm 1994 đến năm 1996, 1997 là thời kỳ rất mãn cảm của thế giới chúng ta, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Bởi vì trong vài thế kỷ qua, chúng ta đã làm nhiều hành động phá hoại Địa Cầu. Thoạt nhìn thì dường như đang giúp đỡ cho thế giới, vì sự tiến bộ của thế giới, nhưng cái giá phải trả quá

đất! Con người của chúng ta lại quá vô minh, vì vội vã kiếm tiền, mong nhanh chóng được lợi, đã bắt kẻ cho hậu quả mai sau. Cho nên tốt nhất bây giờ chúng ta hãy chậm lại, suy nghĩ lại tình trạng của chúng ta, đến bối cảnh của thế giới và thế hệ mai sau. Chúng ta đã phá hoại quá nhiều rồi!

Thí dụ chúng ta có thể đốn cây, nhưng đốn một cây, phải trồng lại hai cây! Chúng ta có thể thu hồi những vật đã dùng, để dùng trở lại, như thế là hết chuyện! Chúng ta còn có thể đổi ăn thịt thành ăn thuần chay, bởi việc ăn thịt đã làm tiêu hao nguyên liệu của thế giới nhiều nhất.

Hàng năm, nhiều khu rừng bị tàn phá chỉ để nuôi dưỡng súc vật. Mỗi năm, số lượng rừng núi bị phá hoại bằng diện tích của cả một nước Anh chỉ để nuôi súc vật, nuôi bò cho chúng ta ăn. Nuôi bò phải tốn rất nhiều nước, rất nhiều thực phẩm, rất nhiều thời gian, rất nhiều đất đai. Những mảnh đất này sau đó không còn dùng được nữa, bởi vì sau khi đốn cây, một mặt bị súc vật giẫm đạp, không thể trồng trở lại được. Nếu như muốn trồng trở lại, thì cần phải chờ năm mươi năm sau. Mặt khác, khi không còn cây cối, lúc mưa lớn sẽ cuốn trôi theo tất cả màu mỡ. Nước và đất, sau đó không còn giữ được sự điều hòa, đất đai mỗi lúc một khô cằn.

Cứ như thế, cái này ảnh hưởng sang cái khác, không phải chỉ phá hoại một thứ mà thôi, mà còn ảnh hưởng đến rất nhiều phương diện khác nhau. Ảnh hưởng đến những dòng nước trong, những dòng nước này bị loài vật tắm rửa dùng cạn, sau đó đến phiên chúng ta, dùng lại nước dơ đó hoặc thiếu nước không đủ dùng.

Chúng ta còn lạm dụng khoa học kỹ thuật, phá hoại tầng không khí bảo vệ Địa Cầu, điều này cũng rất ảnh hưởng đến Địa Cầu của chúng ta. Nếu như Địa Cầu rất nóng, thì sẽ không có mưa, không có bóng cây che mát, không mưa thì cây không lớn được, không có cây thì lại càng không có mưa. Cho nên thời tiết

càng lúc càng nóng, biến đổi vô trật tự. Tất cả đều sẽ ảnh hưởng đến cơ thể của chúng ta, ảnh hưởng đến con cái, đến công ăn việc làm, đến tinh thần và các khía cạnh khác của chúng ta, rồi sau đó, sẽ ảnh hưởng đến đạo đức của cả Địa Cầu. Không đầy đủ thực phẩm, vật giá sẽ leo thang, rồi nhiều người không mua nổi, buôn bán ế ẩm sẽ bị phá sản, bị phá sản thì đi trộm cướp, sẽ làm chuyện xấu, sẽ trở thành những kẻ đi lang thang, hoặc sẽ có thể làm hại chính mình và người nhà của mình.

Vì không có thức ăn, nên trước hết làm hại đến chính mình, sau đó không bao lâu cả thế giới bị đói kém. Hậu quả này đã ảnh hưởng đến trẻ em, ảnh hưởng đến đạo đức, cho nên bây giờ Liên Hiệp Quốc và rất nhiều quốc gia đều họp lại thảo luận, liên quan đến vấn đề phá thai và thiếu lương thực trong tương lai.* Họ đã đạt được thỏa thuận, thông qua luật pháp phá thai, v.v..., điều đó có nghĩa là quyết định muốn giết trẻ em, muốn giết em bé.

Đúng vậy! Muốn hợp pháp hóa chuyện phá thai. Bởi vì người càng đông, càng không đủ thức ăn, đó là lý do tại sao bây giờ họ muốn giết người. Nói khó nghe một chút, đó chẳng phải vì miếng ăn mà giết người sao? Nhưng sự thật chính là vậy! Giết trẻ sơ sinh, giết trẻ em. Bởi vì bây giờ, họ cảm thấy rất nguy hiểm, thức ăn càng ngày càng ít mà dân số lại càng ngày càng đông. Họ không sửa đổi cách sống của mình— là ăn thuần chay, không chặt cây nữa mà trồng cây, không nuôi súc vật, mà trồng trọt để ăn. Nhưng ngược lại, bây giờ họ “*chặt*” trẻ thơ.

Cho nên quý vị thấy những ảnh hưởng này tựa như dây xích, từng vòng một nối tiếp nhau không ngừng. Đâu có thể nói rằng: “*Tôi ăn thịt là chuyện riêng của tôi!*” Điều này ảnh hưởng đến cả thế giới, ảnh hưởng đến thế hệ sau, ảnh hưởng đến con cháu vô tội của mình. Vì thế quý vị thấy việc này rất kinh khủng, tai hại rất lớn, bây giờ có còn hỏi tôi tại sao bảo quý vị ăn thuần chay nữa không? Muốn giải quyết vấn đề này chúng ta phải bắt đầu

* Từ ngày 5-13 tháng 9 năm 1994, Liên Hiệp Quốc và một số đại diện của các quốc gia tham dự hội nghị tại Cairo, thủ đô của Ai Cập để thảo luận về vấn đề liên quan đến dân số của Địa Cầu gia tăng quá nhanh và lương thực thiếu hụt trong tương lai.

sửa đổi từ gốc rễ, tưới nước phải tưới ngay gốc cây, chứ không chỉ tưới trên lá.

Đúng vậy! Càng ăn thịt, càng phải nuôi loài vật để lấy thịt. Nuôi loài vật cũng cần phải có đất đai rộng rãi, cần rất nhiều nước, cỏ mới mọc lên nổi. Rồi càng đốn cây, càng không có nước, lại đem nước cho động vật dùng, đến cả con người cũng không có nước để dùng. Không có nước thì không thể trồng trọt, không trồng trọt thì sản xuất sẽ ít đi, sản xuất càng ít thì giá cả càng đắt đỏ.

Dân số thì gia tăng, trong khi thức ăn lại giảm sút, đương nhiên sẽ sanh ra càng nhiều chiến tranh, càng nhiều bạo lực, súng ống, giết chóc— chỉ vì miếng ăn, vì lương thực. Cuối cùng bây giờ sanh ra việc muốn giết người! Giết trẻ em, chỉ vì muốn cứu lấy chính mình.

Trước kia, phá thai là một việc họ không bao giờ nghĩ đến. Không ai nghĩ đến, bây giờ họ lại muốn biến nó thành hợp pháp, công khai. Theo tôi thấy, Liên Hiệp Quốc và rất nhiều các quốc gia nên suy nghĩ cho hợp lý một chút, phải đưa ra một phương pháp chính xác hơn, hữu hiệu hơn, chứ không phải cứ giết trẻ em là được rồi. Nếu cứ tiếp tục làm như vậy thì giết bao nhiêu cũng sẽ không đủ. Rất nhiều người đã tiên đoán rằng trong tương lai, một số quốc gia sẽ phải ăn thịt người mới có thể sinh tồn, đến nỗi phải ăn thịt của người chết. Tuy nhiên, chúng ta có phương pháp có thể sửa đổi tương lai, còn nếu chúng ta cứ tiếp tục làm như vậy, dĩ nhiên sẽ sửa không được!

Chúng ta có thể sửa đổi thế giới của chúng ta. Chúng ta có thể cứu văn thế giới của chúng ta. Đó tức là bắt đầu sửa đổi trở lại đời sống của chúng ta— phải sống một đời đạo đức, ăn thuần chay, tu sửa tinh thần và thể xác của mình. Có như vậy, chúng ta sẽ thấy hiệu quả ngay lập tức, thế giới của chúng ta sẽ biến đổi ngay lập tức! Mọi người trồng cây mà không đốn cây, như vậy chúng ta sẽ được cứu văn ngay. Trong vòng mười năm, thế giới sẽ trở nên

khác hẳn, sẽ không còn nhiều vấn đề nữa. Đúng vậy, còn có thể cứu chữa. Nhưng mà cần phải có mọi người cùng làm mới được.

Thí dụ tôi nói như vậy, các đệ tử nghe theo tôi thì có thể gây ảnh hưởng cho một số người mà họ quen biết. Tuy nhiên, nếu miếng đất đó không phải của mình thì chúng ta cũng sẽ không thể bảo họ trồng cây được! Chính người chủ đất phải hiểu sự lợi hại này, tin tức này phải truyền bá cho toàn thế giới được biết.

Họ phải tin tưởng và họ phải suy nghĩ hợp lý một chút, mọi người cùng chung sức, hợp lại với nhau mới có thể cứu được thế giới. Nếu không, quả thật chúng ta khỏi cần nhắc đến ngày tận thế nữa, chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, còn hỏi tận thế hay không tận thế làm chi! Từ lúc khai thiên lập địa đến giờ, chúng ta chưa bao giờ nghe nói có chiến tranh để giết trẻ em, như vậy có nghĩa là đạo đức của chúng ta bây giờ đã suy đồi đến cực điểm.

Bây giờ, nếu quý vị giết người, cảnh sát và tòa án sẽ bắt quý vị nhốt trong tù, lấy mạng sống quý vị đền bù cho sanh mạng đã mất đi. Tuy nhiên, bây giờ họ lại muốn tàn sát hợp pháp hóa, mà không ai cảm thấy làm như vậy là vô đạo đức, thật không thể tưởng được!

Tôi mong rằng Liên Hiệp Quốc và những quốc gia có thẩm quyền tham dự cuộc họp, đầu óc phải sáng suốt một chút, còn không chúng ta đem thể hệ mai sau của chúng ta, thế giới của chúng ta trao vào tay họ, để họ quyết định giùm tương lai của mình, thật quá khủng khiếp! Hiểu không? Nếu họ không có đầu óc khai ngộ, hợp lý, quý vị có thể tưởng tượng sự việc sẽ nghiêm trọng đến dường nào!

Có nhân thì phải có quả, chắc chắn Thượng Đế sẽ không khoan tay đứng nhìn mặc cho thể nhân đem công việc sanh tử trao vào tay những người này, mặc cho họ quyết định sự sống còn của con cái Thượng Đế. Thượng Đế sẽ không bằng lòng.

Chúng ta thường tố cáo người khác rằng: “*Kẻ này giết người! Hắn là hung thủ!*” Mọi người chửi bới họ, ghét bỏ, thù nghịch họ.

Mọi người cũng đều chán ghét chiến tranh, chán ghét tình trạng giết người. Vậy mà bây giờ giết người đã trở thành tự nhiên, mà là giết trẻ sơ sanh, giết trẻ em, quả thật quá khủng khiếp!

Có khi bị tình trạng ép buộc, đó là chuyện khác. Nhưng đây là một việc làm công khai, không phải là tình trạng khẩn cấp gì cả, mà chỉ vì lý do thức ăn không đủ phân phối. Vì muốn bảo vệ những người lớn để họ có thức ăn, rồi họ ra tay giết trẻ sơ sanh. Tôi mong rằng chuyện phá thai sẽ không được hợp pháp hóa, chúng ta phải cố gắng tìm cách ngăn chặn, không thể để việc này xảy ra.

Nếu như có người muốn làm như vậy hoặc đồng ý làm như vậy, chúng ta có thể viết thư gởi cho họ, nội dung đại khái như những gì tôi đã nói hôm nay. Mỗi người có thể theo như vậy viết thư gởi cho Liên Hiệp Quốc, gởi cho Tổng thống Hoa Kỳ, gởi cho những quốc gia liên hệ, đòi hỏi họ phải tìm một giải pháp khác, không thể dùng phương pháp này, không tốt! Có thể họ sẽ nghe khuyến cáo của chúng ta, có thể họ không nghe. Tôi hy vọng rằng họ sẽ nghe, nếu không, cho dù chúng ta có giết hết những trẻ em để cứu những người lớn và những trẻ em khác, vì không muốn mọi người chết đói, nhưng mà tạo nhân quả này, sau này quay trở lại sẽ càng tệ hại hơn. Lại thật, tôi không hiểu người đời đang nghĩ gì, chuyện đơn giản như vậy mà không thể sửa đổi được.

Đa số những nhân vật chính trị, chắc chắn họ hiểu được những thống kê đó, những cuốn sách nghiên cứu sự lợi hại giữa việc ăn mặn và ăn thuần chay. So với chúng ta, họ có nhiều cơ hội để đọc những loại sách này hơn. Họ có tiền, có người tường trình cho họ biết, đem tài liệu cho họ xem, đáng lẽ họ phải hiểu biết nhiều hơn chúng ta. Họ phải trị quốc, làm việc cho dân chúng, họ phải hiểu những việc này. Một công việc đơn giản như vậy, chỉ khuyến khích mọi người ăn thuần chay và chính họ cũng nên đổi thành ăn thuần chay là được rồi, thế giới sẽ được cứu vãn mau

chóng, chưa kể đến việc tu hành còn có thể lên Thiên Đàng, còn có công đức nữa!

Nếu ăn thuần chay có thể cứu thế giới thì mọi người có thể hy sinh một chút mà! Chính phủ và những nhân vật tôn giáo, họ có quyền lực và sức ảnh hưởng rất lớn đối với dân. Công cụ gì họ cũng có thể dùng— đài truyền hình, đài phát thanh, tất cả đều là sở hữu của họ, bất cứ lúc nào họ muốn nói gì cũng được. Bởi vậy, họ nên nói những chuyện tốt, khuyến khích mọi người ăn thuần chay, bảo vệ môi sinh thế giới vì bản thân chúng ta, và cũng vì thế hệ mai sau, như vậy mới đúng chứ! Đối với chính phủ và những đoàn thể tôn giáo lớn, làm như vậy rất thuận tiện dễ dàng.

Gần đây chúng ta đã nhận được rất nhiều sự cảnh cáo, đâu đâu cũng đều là những trận thiên tai, động đất. Ngoài ra chúng ta còn sợ rằng nhân loại sẽ tàn sát lẫn nhau. Con người rất đáng sợ, có thể là Phật mà cũng có thể là ma. Khi làm Phật có thể cứu cả thế giới, khi làm ma thì phá hủy cả Địa Cầu.

Đến nay, chúng ta đã chịu rất nhiều tổn thương, bởi vì có một số người tâm trí không được bình thường, đã gây nên chiến tranh, còn sáng chế ra bom đạn, phá hoại rất nhiều tài nguyên thế giới và tánh mạng của nhân dân.

Có khi chúng ta cảm thấy một trái bom nguyên tử không đáng gì, phá hủy một thành phố cũng chẳng sao. Tuy nhiên, chúng ta phải biết rằng tốn rất nhiều tiền, rất nhiều công lao mới có thể xây dựng được một thành phố! Thành phố bị phá hủy, kinh tế quốc gia bị ảnh hưởng, bị áp lực. Khi xây cất, sửa sang lại một thành phố, chúng ta sẽ phải đương đầu với rất nhiều chướng ngại và áp lực, đối với kinh tế quốc gia là một gánh nặng rất trầm trọng.

Nếu cứ như vậy, lúc thì thiên tai, lúc thì động đất, lúc thì bão tố, lúc thì bom nổ, lại thêm bệnh tật nan y kỳ lạ. Đừng nói toàn bộ thế giới sẽ bị phá hủy, riêng chỉ phá hủy một phần ba hoặc một phần nào đó, đã là việc đáng sợ và sẽ có những sự nguy hại tiếp nối nhau.

Cho nên tôi mong rằng người đời sẽ mau mau thức tỉnh, tôi hy vọng quý vị có thể bảo nhau để cùng nhau cứu vớt Địa Cầu này, nếu không thì làm gì? Thiên Đàng là nơi dành cho những người tương đối tốt hơn mà thôi, nếu Địa Cầu này không tồn tại nữa thì những người không tốt sẽ có chỗ đâu mà ở? Bởi vậy vì những người không tốt này, chúng ta phải làm việc một chút.

Vì Địa Cầu này rất quý báu, nếu Thượng Đế muốn trừng phạt nó, muốn tiêu diệt nó, đương nhiên chúng ta cũng phải tuân theo ý chỉ của Ngài. Chúng ta cũng không thể làm gì được. Nhưng nếu cứu được chúng ta cũng hãy cố cứu. Bởi vì thế giới này là một trường học rất tốt, nhiều linh hồn có thể đến đây học hỏi trưởng thành.

Thanh Hải Vô Thượng Sư thuyết giảng bài này trong lúc hội nghị Liên Hiệp Quốc về Dân Số và Phát Triển đang diễn ra tại Cairo.

Trong suốt thời gian hội nghị, báo chí thế giới liên tục tường trình những bất đồng quan điểm về vấn đề phá thai. Vì nguyên nhân của việc phá thai gia tăng nên những đại biểu ủng hộ việc chống phá thai đã phản đối đề xuất dự thảo về việc kiểm soát dân số. Kết quả là đề nghị không được thông qua. Dưới đây là trích dẫn về quan điểm chống phá thai đã được rất nhiều báo chí liên tục tường trình, được dịch từ tiếng Anh.

Cairo: Khi hội nghị Liên Hiệp Quốc về dân số họp phiên bế mạc vào hôm qua, những quốc gia Hồi giáo và Thiên Chúa giáo đã chỉ trích những ý kiến đưa ra về việc phá thai và các quyền quan hệ sinh lý trong bản báo cáo bế mạc.

— trích từ nhật báo H.K Standard
ngày 14 tháng 9 năm 1994

- ... Tòa Thánh La Mã, cùng với những quốc gia Hồi giáo bảo thủ như Iran, đã công kích văn kiện khoan nhượng đối với việc phá thai, quan hệ ngoài hôn nhân và đồng tính luyến ái.
- ... *“Tốt hơn là chúng ta phải hành động và phản đối thay vì để cho những tư tưởng Tây phương phóng khoáng quyết định những kế hoạch hóa gia đình.” “Chúng ta sẽ không chấp nhận bất cứ văn kiện nào đi ngược lại Hồi giáo.”* Bà Bhutto đã quyết định đến Cairo để tham dự với tư cách là vị nữ lãnh đạo duy nhất của quốc gia Hồi giáo.
- ... Thủ tướng Thổ Nhĩ Kỳ, bà Tansun Ciller, cùng với bà Khaleda Zia, Thủ tướng Bangladesh và Hoàng hậu Noor của nước Jordan đã hủy bỏ chương trình tham dự. Tổng thống Indonesia, ông Suharto cũng rút lui khỏi hội nghị.
- ... Joaquin Navarro, phát ngôn viên của Tòa Thánh La Mã phát biểu rằng dự thảo sẽ cho phép thanh thiếu niên được phá thai mà không cần sự chấp thuận của cha mẹ.

... Một phóng viên của Thông tấn xã Pháp phát biểu: “*Không một quốc gia Tây phương nào có một đạo luật như thế cả. Tuy vậy, họ lại muốn những nước khác có đạo luật đó.*”

— trích từ nhật báo H.K Standard
ngày 5 tháng 9 năm 1994

... Tòa Thánh La Mã – nơi giáo hội có khoảng 800 triệu tín đồ trên khắp thế giới – và những nước Hồi giáo bảo thủ như Iran đã dẫn đầu một chiến dịch phản đối văn kiện.

... Tòa Thánh La Mã đã lên tiếng, không thể “*ủng hộ với cách thức minh bạch hoặc không minh bạch về những điều khoản trong văn kiện liên quan đến việc phá thai.*” Cũng như những điều khoản “*gây bất ổn cho gia đình và khuyến khích tự do tình dục trong giới trẻ.*”

— trích từ nhật báo H.K Standard
ngày 7 tháng 9 năm 1994

Tín đồ Hồi giáo Ai Cập lên tiếng chỉ trích hội nghị rằng, phiên họp khai mạc vào hôm thứ hai đã xác nhận mỗi quan ngại lớn nhất của họ, đó là hội nghị sẽ khuyến khích những quan hệ sinh lý không lành mạnh, tình dục ngoài hôn nhân và phá thai một cách dễ dàng.

... Một thiếu nữ Hồi giáo với khăn choàng trên đầu có hàng chữ “*Thế hệ tương lai của chúng ta không có quyền để sống.*”

— trích từ nhật báo H.K Standard
ngày 7 tháng 9 năm 1994

Cuối cùng, hội nghị đã xem xét lại quan điểm của những đại biểu chống phá thai bằng việc dung hòa thêm vào những điều khoản thay thế.

(*Đảm bảo an toàn cho thiên chức làm mẹ*), một quan điểm không bao gồm trong phần chủ trương phá thai để kế hoạch hóa gia đình đã được nhiều nước chấp nhận như là một sách lược để giảm bớt mức tử vong và bệnh tật của thai phụ.

— trích từ “*Chương trình hành động của Hội nghị (Program of Action of the Conference)*”
trang 57 (theo nhật báo H.K. Standard)

Vatican vows to stand firm on abortion

THE VATICAN (UPI)—The Holy See has vowed to stand firm on its opposition to any relaxation of its ban on abortion, despite the fact that the United Nations population commission in Geneva, on September 17, has a projected decision to open...

The Holy See expressed its opposition in some version of the meeting's Proposals of Action, which are set to be approved by a general assembly of the United Nations population commission in Geneva on September 17. The Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission...

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission. The Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

SOUTH CHINA MORNING POST
HONG KONG, WEDNESDAY,
SEPTEMBER 7, 1994

Vatican stands firm on abortion

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

HONGKONG STANDARD
5 September 1994

5 September 1994

Standard 9 tries to row at abortion conference

CAIRO: The United States... tries to row at abortion conference

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

...the Holy See's position is that it will not accept any relaxation of its ban on abortion, but it is not a member of the commission.

7 September 1994

HONGKONG STANDARD

HONGKONG STANDARD
7 September 1994

8A8

WORLD

WDA1

Row over abortion dashes hopes for unanimous global agreement

Vatican refuses to sign population document

CAROL United States Vice President Al Gore has dashed hopes that a controversial agreement can be reached in a year over abortion at the Cairo population conference, saying the Vatican will refuse to sign a plan aimed at curbing the world's soaring birth rate.

The conference has in effect set a 12-page action plan for halting world population that the Vatican and Islamic conservatives say is so-called abortion, homosexuality and sterilisation.

"We are disappointed," said Gore, who held talks with Vatican officials before the 40-nation year-

long conference has in effect set a 12-page action plan for halting world population that the Vatican and Islamic conservatives say is so-called abortion, homosexuality and sterilisation.

The Vatican said it could not sign "implicit or explicit" support in the most parts of the document that refer to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

HONGKONG STANDARD

Abortion references spark criticism at conference

CAROL At the United Nations population conference held in Cairo, Islamic and Catholic delegates said abortion and sterilisation were not acceptable.

Delegates from the Vatican and Islamic conservatives said that they would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

Islamic and Catholic delegates said abortion and sterilisation were not acceptable.

Delegates from the Vatican and Islamic conservatives said that they would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

Islamic and Catholic delegates said abortion and sterilisation were not acceptable.

Delegates from the Vatican and Islamic conservatives said that they would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

The Vatican said that it would not sign the document that refers to abortion, family, and sexual "rights".

HONGKONG STANDARD
14 September 1994

—Agnes Fung Poon

Thanh Hải Vô Thượng Sư từ bi cũng đưa ra một giải pháp thực tiễn, nhân đạo và đầy trí huệ đối với vấn đề dân số của thế giới. Thực hiện Chương Trình Chăm Sóc Trẻ Em vượt khỏi biên giới quốc gia thật sự là bước khởi đầu để tiến đến “*Thế Giới Đại Đồng*”.

*Thư gửi Phân bộ Đặc trách về Nhân Đạo
Liên Hiệp Quốc, New York, Hoa Kỳ
(Nguyên văn tiếng Anh)*

Kính gửi:

Phân bộ Đặc trách về Nhân Đạo
Liên Hiệp Quốc, New York, Hoa Kỳ

Ngày 27 tháng 3 năm 1995
Kính thưa quý Ông Bà!

Vấn đề dân số hiện nay đang là mối quan tâm của thế giới. Một vài quốc gia đang chịu thiệt thòi vì dân số ít, trong khi những quốc gia khác, do dân số quá đông nên cần thực hiện những chính sách bắt buộc hạn chế sanh sản đã gây ra sự phân ứt trong dân chúng và làm Thượng Đế phẫn nộ. *(Hãy lấy sự việc vừa mới xảy ra ở Bắc Kinh làm ví dụ. Một thanh niên phân ứt vì vợ thiệt mạng khi bị ép phải phá thai đã quản trí do đau buồn, và đã giết người bừa bãi.)*

Thật ra là vấn đề rắc rối này có thể trên căn bản được giải quyết bằng cách cho phép những đứa trẻ ở những nước quá đông dân (*chẳng hạn như Trung Quốc, Ấn Độ...*) được các gia đình ở những nước ít dân (*như Singapore, Anh, Pháp và những nước phương Tây khác*) nhận nuôi một cách hợp pháp mà không phải qua những thủ tục hành chánh rườm rà.

Phát khởi kế hoạch này ít ra cũng mang lại những lợi điểm sau đây:

1. Cân bằng dân số trên thế giới.
2. An ủi những cha mẹ không sanh được con cái, tạo sinh khí mới cho cuộc sống của họ.

3. Giảm thiểu thói xấu sát sanh, cũng như làm nhẹ nỗi lo buồn và phần uất của cha mẹ. (Để kiểm soát dân số, có vài nước áp dụng việc bắt buộc phá thai và giết trẻ sơ sinh.)

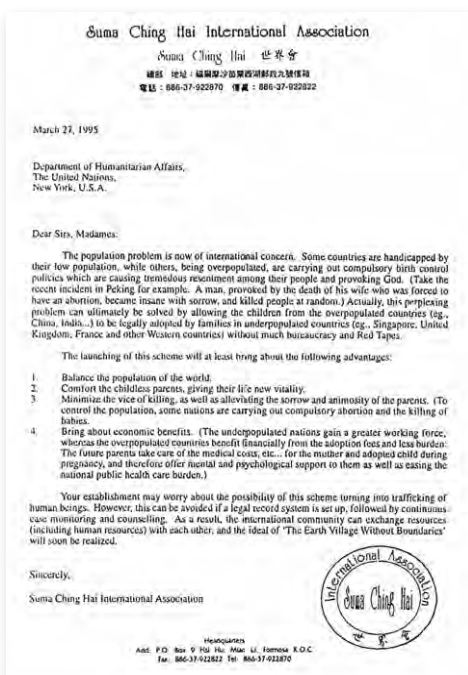
4. Mang lại những lợi ích về kinh tế. (Những nước ít dân có được một lực lượng lao động dồi dào hơn, trong khi những nước đông dân có được nguồn lợi tài chánh từ lệ phí xin nhận con nuôi, đồng thời cũng bớt được gánh nặng: Những cha mẹ xin nhận con nuôi sẽ lo chi phí y tế, v.v... cho người mẹ và em bé

trong suốt thời gian mang thai, và nhờ vậy họ có được sự hỗ trợ về mặt tinh thần và tâm lý, đồng thời quốc gia cũng bớt đi gánh nặng về chăm sóc sức khỏe cộng đồng.)

Cơ quan quý vị có thể lo ngại là kế hoạch này có thể đưa đến nạn buôn người. Tuy nhiên, điều này có thể tránh được nếu ta thiết lập một hệ thống hồ sơ hợp pháp, theo sau đó là phần tư vấn và tiếp tục theo dõi từng trường hợp. Kết quả là cộng đồng thế giới có thể trao đổi lẫn nhau nguồn tài nguyên (kể cả nguồn nhân sự) và lý tưởng “Làng Địa Cầu Không Biên Giới” sẽ sớm được thực hiện.

Kính thư!

Hội Quốc Tế Thanh Hải Vô Thượng Sư

Hãy luôn giữ Minh Sư bên cạnh mình, luôn giữ trạng thái bề quan và quý vị sẽ không bị chướng ngại. Quý vị sẽ vượt lên trên mọi thứ, rồi tất cả mọi vấn đề sẽ thành nhỏ bé. Quý vị vượt trên mọi chướng ngại, xem chúng như đồ chơi trẻ em. Quý vị sẽ bay qua mọi thứ. Quý vị sẽ dễ dàng thông qua mọi khảo nghiệm của cuộc sống vì quý vị nhớ đến trạng thái hạnh phúc này. Điều này sẽ tồn tại rất lâu, có thể tồn tại mãi mãi.

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
(nguyên văn tiếng Anh)

Tam Địa Môn, Bình Đông, Fomosa
Ngày 26 tháng 12 năm 1992 (Video #298)

2

Chúng Ta Đang Bước Vào Thời Đại Hoàng Kim

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Portland, Oregon, Hoa Kỳ**

Ngày 4 tháng 12 năm 1993

(Nguyên văn tiếng Anh)

Đôi khi chúng ta câu thông được với nhau. Tôi không nghĩ điều này do Minh Sư mà có. Minh Sư nào người ta cũng đề cao một cách quá đáng, có khi còn gọi họ là Vô Thượng Sư. Nhưng tôi nghĩ tất cả đều do sự thành tâm của quý vị mà ra, từ sự cởi mở, từ trí huệ thâm sâu và tình thương của quý vị mà trong hoàn cảnh này, hay hoàn cảnh khác quý vị thể nghiệm được. Có khi qua sự thiết tha cầu nguyện, hoặc trong lúc chúng ta trải qua những hoàn cảnh vô cùng thê lương, hay chịu đựng những niềm đau khổ cùng cực, mà không bày tỏ được với ai, chúng ta ít nhiều thể nghiệm được điều này. Chúng ta cảm thấy sự gia trì của Thượng Đế rất gần gũi.

Thiền định hay quán tưởng cũng là một cách để mở rộng lòng chân thành và sự khao khát, muốn đón nhận sự gia trì và tình thương bao la, lúc nào cũng hiện hữu khắp trong vũ trụ. Đôi khi trong trường hợp ngẫu nhiên, hoặc do sự an bài của Lực Lượng Tối Cao, chúng ta cảm nhận được ở một nơi nào đó, hoặc trong sự giao tiếp với một người đặc biệt nào đó có một sức gia trì nhiều hơn. Có thể là vì người này có cùng một tần số với chúng ta, có một tấm lòng chân thành, khát khao và cởi mở đối với Thượng Đế như chúng ta vậy. Sự hội nhập của hai lực lượng này sẽ tạo nên thể nghiệm pháp hỷ tràn đầy hay còn gọi là sự tỉnh thức.

Đa số người trên thế giới này nghĩ rằng họ đã đủ tốt rồi. Họ cảm thấy rằng họ không cần phải thay đổi cuộc sống, không cần phải làm bất cứ điều gì khác, ngay cả đến sự khai ngộ họ cũng không thấy thiết tha. Cho nên họ không tìm kiếm nó làm gì. Cho dù có một vị thầy hay một người bạn tốt vì tình thương và sự cống hiến vô điều kiện mang đến tận cửa cho họ, họ vẫn từ chối.

Lỗi suy nghĩ này đã làm cho thế giới của chúng ta thành như thế này, cho đến bây giờ vẫn còn như vậy. Chúng ta chưa học hỏi được sức mạnh của lực lượng hợp nhất. Đa số chúng ta còn chưa biết cách sử dụng lực gia trì vĩ đại nhất ở khắp mọi nơi trong vũ trụ, chỗ nào cũng có. Chúng ta chỉ cần đưa tay ra là đón nhận được và mọi việc trong đời sống của chúng ta sẽ thuận lợi hơn, mọi ước muốn của chúng ta sẽ được thỏa mãn.

Chúng Ta Còn Chưa Được Tốt

Nhiều người chúng ta thường trách Thượng Đế, thường đổ lỗi cho những hoàn cảnh hay những tình huống không thuận lợi cho chúng ta, khi những điều mong ước của chúng ta không được đáp ứng. Chúng ta đổ lỗi cho xã hội, đôi khi trách cứ chính phủ, cha mẹ, ngay cả nhà trường, hay bất cứ điều gì chúng ta có thể đổ lỗi được. Nhưng nếu chúng ta chịu ngừng lại để suy nghĩ sâu xa

hơn hay suy xét cho công bằng hơn một chút, chúng ta thử nghĩ xem mình đã đóng góp được gì cho xã hội, cho quốc gia, cho thế giới nói chung, để cho nó trở thành một nơi tốt đẹp hơn; thay vì chỉ ngồi chờ để tự nó trở nên tốt đẹp hơn là một điều mà có khi chẳng bao giờ có cả.

Thượng Đế không sanh ra chúng ta ở đây để mỗi ngày chỉ nằm dài trên nệm hoa chờ bánh mì và bơ thuận chày. Chúng ta đến đây để học hỏi, học hỏi để trưởng thành, cũng như học hỏi để biết cách sử dụng ái lực và khả năng sáng tạo vô hạn của mình để làm cho những nơi chúng ta sanh ra trở thành một thế giới tốt đẹp hơn. Nếu học không xong điều này thì chúng ta lại phải trở lại lần nữa và đó là điều mà người ta gọi là luân hồi. Những ước muốn chưa được thỏa mãn hay những nhiệm vụ chưa hoàn tất sẽ vẫn còn tạm nghỉ bên trong chúng ta và sẽ thường xuyên tỉnh thức để nhắc nhở chúng ta rằng việc làm của chúng ta vẫn chưa hoàn tất.

Nhiều người cho rằng mình cũng tốt, mình làm đúng. Nhưng thật ra không phải vậy, chúng ta thật sự chưa tốt đâu! Một phần năm dân số trên trái đất này đang bị đói kém. Một phần lớn anh chị em khác của chúng ta đang lâm vào tình trạng thiếu dinh dưỡng. Đây là những con số thống kê của các công trình nghiên cứu khoa học, không phải là ý kiến riêng của tôi. Quý vị có thể đọc được những điều đó trên báo chí, hay yêu cầu người ta đưa ra dẫn chứng. Tại nhiều nơi trên hành tinh đẹp đẽ của chúng ta vẫn còn có dấu vết của sự đau khổ vì chiến tranh, vì xung đột, bạo lực và nhiều tai nạn khác, do nhân tạo hay thiên tạo. Đó là vì chúng ta còn chưa được tốt.

Chỉ nói đến chuyện nhỏ thôi, đôi khi chúng ta cũng không thể tự làm tóc cho mình được. Đôi khi, chúng ta không biết cách để lau chùi nhà cửa cho sạch sẽ. Đôi khi, chúng ta không biết cách để giúp đỡ những người thiếu thốn theo ý muốn của họ. Hào ý của chúng ta rốt cuộc lại khiến cho mọi chuyện càng rối loạn hơn. Cho dù chúng ta muốn giúp cũng không thể giúp được. Vì thế,

có rất nhiều dự án bị thất bại, nhiều nhà lãnh đạo tài giỏi đã trở thành gàn như vô dụng, mặc dù họ có rất nhiều hảo ý muốn giúp đỡ cho thế giới và công dân của họ. Tại sao vậy? Đó là vì chúng ta không tốt. Chúng ta chưa được tốt so với cái nghĩa tuyệt đối, điều này khác với cái tốt theo lối chúng ta thường nghĩ.

Nếu mọi việc hoặc đa số những việc trong đời sống của chúng ta đi trật đường, nếu nhiều ước muốn của chúng ta không được thỏa mãn, nếu người hàng xóm bên cạnh chúng ta đau khổ, hay nếu chúng ta đau khổ vì bất cứ lý do gì thì đó là vì chúng ta chưa được tốt.

Đã đến lúc chúng ta phải đối diện với những khuyết điểm và những thói quen tích lũy không tốt của chúng ta để sửa sang lại vẻ đẹp của chúng ta, thiên tánh của chúng ta, để chúng ta có thể thực hiện những điều mình mong muốn một cách hoàn mỹ, hay ít nhất cũng tương đối hoàn mỹ. Ít ra, chúng ta cũng không vì hảo ý muốn cải biến bản thân, gia đình, hay môi trường sống của mình mà làm cho mọi chuyện càng rối ren hơn.

Khai Ngộ Là Một Lối Sống

Khai ngộ không phải là một điều mà các đệ tử của chúng tôi giới thiệu để cho quý vị hay bất cứ ai đến chỉ để nghiên cứu, hay để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Khai ngộ là một lối sống, một lẽ sinh tồn, một thứ hành trang hết sức cần thiết trong đời sống của chúng ta hiện tại và mai sau.

Nếu chúng ta tin vào một tôn giáo nào đó, chúng ta biết có sự sống sau khi chết. Nếu không có một tín ngưỡng nào, chúng ta cũng nên biết rằng có sự sống sau khi chết. Vì đã có rất nhiều nghiên cứu y học về sự chết, giai đoạn lúc sắp chết và sau khi chết. Những tài liệu này ngày nay được phổ biến rất nhiều. Các sách tham khảo về sự khai ngộ và về sự trường dưỡng lực lượng sẵn có bên trong chúng ta cũng được bày bán tại các chợ. Những

tài liệu này có ích cho chúng ta, nhưng nhìn vào khía cạnh nào đó không phải lúc nào cũng tốt cả. Người Mỹ, những người thường đọc rất nhiều và rất mê đọc sách là những người rất thông minh. Họ khao khát về kiến thức cho nên họ đọc rất nhiều. Trước kia, tôi cũng đọc rất nhiều và bây giờ, tôi cũng vẫn còn tiếp tục đọc sách, có lúc tôi cũng cần phải biết chuyện gì đang xảy ra, khuynh hướng của xã hội bây giờ như thế nào, để có thể có phản ứng hay có thể giải thích kịp thời, hầu hóa giải những nghi vấn mà những sách vở hay những nguồn tri thức này mang đến.

Sở dĩ tôi nói như vậy là vì sách vở không phải lúc nào cũng tốt cho chúng ta. Vì chúng ta thích đọc sách, vì chúng ta muốn tiêu thụ mọi thứ trong thị trường tri thức, đôi khi chúng ta không “*tiêu hóa*” nó hết được, hay chúng ta chỉ nhét vào đầu đủ loại kiến thức mà bản thân không thật sự có thể nghiệm. Rồi chúng ta cho là mình biết. “*À! Phải! Tôi biết, Yogananda. Phải, ánh sáng. Tôi biết nó là gì? Sant Mat, ánh sáng và âm thanh. Tôi biết Thiên Sư Thanh Hải. Bà ấy cũng dạy giống như vậy, cho nên tôi không cần phải tới nghe Bà ấy làm gì.*”

Không phải chúng ta đến để nghe. Chúng ta đến để tự mình thể nghiệm nếu chúng ta chưa từng thể nghiệm qua. Hoặc nếu chúng ta cũng đã có một chút ít thể nghiệm khai ngộ, nhưng không biết cách để tiến xa hơn, không biết cách để trưởng dưỡng hay hội nhập với nó, không biết cách để sử dụng trí huệ sáng suốt này vào công việc hàng ngày của chúng ta để phục vụ cho thế giới.

Biến Thế Giới Của Chúng Ta Thành Thiên Đàng

Chúng ta phải biến thế giới của chúng ta thành Thiên Đàng, chứ không phải chúng ta chạy lên Thiên Đàng, vì nơi đâu cũng là Thiên Đàng cả. Thượng Đế chỉ tạo ra Thiên Đàng cho đến khi

chúng ta làm rối loạn nó lên với bộ óc điện toán của chúng ta, bộ điện não bị hư hoại, ý tôi nói là đã bị hư hỏng, hay không còn hoạt động bình thường nữa.

Sự khai ngộ là cách làm cho cơ cấu của chúng ta hoạt động trở lại. Đó không phải là một thần thoại xa vời như chúng ta thường nghĩ, mà đó chỉ là sự thể nghiệm hàng ngày nguồn tình thương và trí tuệ vĩ đại mà Thượng Đế đã ban cho chúng ta trước khi đến cảnh giới vật chất này.

Nếu chúng ta nghĩ rằng Thiên Đàng là một chỗ nào đó trên mấy tầng mây cao thì chúng ta gặp khó khăn rồi. Vì như vậy ít nhất chúng ta cũng phải đợi đến sáu mươi năm hay một trăm năm mới đến đó được. Thế giới này đầy rẫy những đau khổ và phiền não cho nên chúng ta không cần phải đợi lâu như vậy.

Đời sống của những đứa con của Đấng Tối Cao lẽ ra phải đầy hỷ lạc. Nếu quý vị là con của một ông vua hay một vị tổng thống thôi, bây giờ quý vị đi học sẽ cảm thấy thế nào? Quý vị có người hộ vệ, có xe Rolls Royce, có đủ thứ đặc quyền, ngay cả trường học cũng phải nhìn quý vị với sự kính trọng, thương yêu, ngưỡng mộ, ganh tị và nhiều điều khác nữa. Quý vị sẽ cảm nhận được địa vị của mình.

Trong Thánh Kinh có nói: *“Chúng ta là con cái của Thượng Đế và Ngài là vua của các vị vua.”* Thế mà bây giờ, chúng ta sống một đời sống như thế này! Chúng ta lo lắng từng xu, chuyện gì cũng có thể làm chúng ta sợ. Ngay cả một viên đạn nhỏ một chút như vậy, chỉ bằng một phần ngàn sức nặng của quý vị thôi mà có thể làm quý vị sợ đến mất cả phẩm giá, đến độ phải van xin để bảo tồn tánh mạng của mình. Chúng ta làm đủ thứ chuyện để được sinh tồn, để giữ cho thân thể này được tiếp tục hoạt động. Đây không phải là cuộc sống cao quý, không phải là đời sống của những đứa con Thượng Đế, nếu chúng ta thật sự hiểu được Thượng Đế là gì! Thượng Đế là chủ nhân của toàn vũ trụ và chúng ta là con cái của Ngài. Quý vị có tin được như vậy không?

Chỉ nói về điều đó mà chưa bao giờ biết nó. Điều đó không phải là đường lối của sự khai ngộ và chúng ta nghĩ rằng mình tốt rồi! Chừng nào còn có một người đau khổ trên thế giới này, chừng nào chiến tranh và đói kém vẫn còn xảy ra xung quanh chúng ta thì chúng ta vẫn chưa được tốt. Bởi vì chúng ta phải chia sẻ một phần trách nhiệm đối với “ngôi nhà” mà chúng ta đang trú ngụ. Đây là một đại gia đình nói rộng ra, vì chúng ta không thể sống chung với nhau trong một căn phòng và chúng ta cũng không cần phải làm vậy. Chúng ta cần phải đa dạng, chúng ta cần những tài năng khác nhau để làm cho thế giới sống động hơn, thú vị hơn. Đó là điều Thượng Đế muốn chúng ta làm.

Chúng ta có rất nhiều tài năng, mỗi người chúng ta nên đóng góp một chút. Cho dù với tất cả tài năng của mình, chúng ta cũng vẫn chưa thể đóng góp nhiều như mình muốn, chưa đủ hữu dụng như chúng ta muốn, bởi vì chúng ta chưa đủ tốt. Chúng ta thiếu một cái gì đó! Chúng ta còn thiếu trí huệ chân chánh, tình thương chân thật đang còn say ngủ bên trong mỗi chúng ta.

Sử Dụng Tình Thương Và Lực Lượng Thượng Đế Một Cách Tốt Nhất

Lẽ ra không nên có Minh Sư, không nên có Thầy. Lẽ ra chỉ nên có những người bạn tâm linh, những anh chị em tâm linh, vì chúng ta đều thừa hưởng đại trí huệ của Thượng Đế như nhau. So với bất cứ một vị Minh Sư nào và bất kỳ một thánh giả nào ngồi ở đây, giữa họ không có gì khác biệt! Cũng như so sánh giữa một vị Minh Sư với bất cứ một đứa trẻ hay một vị lớn tuổi nào, họ không có gì khác biệt! Vì tình thương và lực lượng ở bên trong của chúng ta đều giống nhau. Nếu chúng ta không đem nó ra sử dụng, thì đúng là một sự lãng phí lớn nhất trên cõi đời này. Không cần biết chúng ta cố gắng đề tái dụng những vật liệu cho đến mức nào, chúng ta vẫn lãng phí. Sự lãng phí lớn nhất

là chúng ta không biết mình có trí huệ, không biết mình có lực lượng của Thượng Đế, chúng ta quên mất mình là con cái của Thượng Đế.

Quý vị nói là đã biết hết rồi, quý vị đã đọc Thánh Kinh, mọi người đều biết mình là con của Thượng Đế. Như vậy cũng được! Nhưng biết hay không biết có gì khác biệt? Bởi vì chúng ta cũng chỉ giống như ngày hôm qua mà thôi. Quý vị không thật sự liễu ngộ điều đó, quý vị chỉ nghe nói thôi, khác nhau là ở chỗ đó.

Nếu quý vị cảm thấy những gì tôi nói hôm nay là có lý, đó là vì tôi đã nhận thức được là tôi có trí huệ này ở bên trong và tôi biết quý vị cũng có nó ở bên trong. Chỉ là quý vị không muốn dùng đến nó mà thôi. Quý vị từ chối nó, quý vị phủ nhận nó, hay quý vị cảm thấy quá mặc cảm về mình. Chúng ta không làm điều gì quá sai quấy cả, nếu có thì chỉ vì chúng ta không biết mà thôi. Bây giờ là lúc phải biết những gì đúng đắn nên làm, để chúng ta có thể thay đổi nhanh chóng.

Mỗi ngày chúng ta tốn bao nhiêu thời giờ để săn sóc cho cái thân thể này? Chúng ta biết nó không tồn tại lâu, nhưng cũng vẫn cần phải săn sóc nó. Như vậy nếu không săn sóc cho Bản Lai Diện Mục của chúng ta thì chúng ta càng gặp nhiều phiền phức hơn nữa.

Phần lớn những đau khổ của thế gian này do sự vô minh không nhận biết được vai trò vĩ đại của chính mình mà ra. Không có lý do nào khác cả! Bởi vì chúng ta vô minh, chúng ta gắn liền mình với những thói quen mà chúng ta đã học hỏi, có thể là học từ truyền hình lúc chúng ta còn nhỏ, hay có thể học nơi người hàng xóm, học từ trong sách vở. Chúng ta làm rất nhiều việc mà lương tâm của chúng ta cho rằng không đúng, nhưng chúng ta vẫn làm vì nhiều người khác đã làm, rồi chúng ta gặp phải nhiều chuyện rắc rối.

Chẳng hạn chúng ta biết là không nên dùng ma túy, nhưng đôi khi chúng ta cảm thấy nội tâm trống trải, cảm thấy bức bối.

Đôi khi chúng ta có tài mà không biết cách sử dụng, hay không biết nên dùng vào đâu. Xã hội đôi khi từ chối chúng ta vì những thành kiến sẵn có, vì chủng tộc khác nhau, hoặc vì dáng dấp chúng ta không làm cho họ hài lòng. Từ những phiền muộn đó, chúng ta cố lấp đầy chỗ trống này với đủ các tiện nghi rẻ tiền mà về lâu về dài sẽ hủy hoại tinh thần, thể xác và tâm linh của chúng ta. Đó là vì chúng ta không biết rằng mình vĩ đại hay không biết cách để mang sự vĩ đại đó ra dùng!

Tôi không phải đến đây để thu tiền của quý vị, bảo quý vị phải làm gì? Hay đặt quý vị vào một điều kiện khó khăn. Tôi chỉ muốn giúp quý vị tìm lại trí tuệ vĩ đại của mình, tìm lại khả năng vĩ đại của mình, để quý vị có thể làm cho đời sống của mình được tốt đẹp hơn. Vì khi quý vị cải thiện được đời sống của bản thân, đời sống của tôi cũng sẽ tốt đẹp hơn và con cái của chúng ta, bạn bè chúng ta, anh chị em chúng ta cũng sẽ có một môi trường sống tốt đẹp hơn, vì tất cả chúng ta liên kết với nhau.

Giả sử quý vị không giữ cho nước Mỹ được sạch sẽ và an toàn, tôi có thể nào ngồi đây nói chuyện với quý vị được không? Cho nên chúng ta nợ nhau đủ thứ. Giả sử những nông gia không trồng trọt thì dù có tiền, chúng ta có thể bồi dưỡng thân thể của mình được không? Không! Vì vậy chúng ta nợ nhau đủ thứ. Tôi không thể nói là đến đây để dạy dỗ quý vị điều gì? Xin đừng có ý niệm như vậy, đừng để ý đến “*Vô Thượng*” gì đó cả! Bởi vì tất cả chúng ta đều là Vô Thượng.

Chúng ta vốn từ nơi Vô Thượng, trước khi tái sanh vào cái xác phàm này và khi thời điểm đến chúng ta sẽ trở về nơi Vô Thượng. Bản chất Vô Thượng này không ai chối bỏ được cả. Nếu vì khiêm nhường mà quý vị không muốn thừa nhận nó, hay vì quý vị cảm thấy mình chưa được như vậy, đó là tùy quý vị, nhưng tôi không muốn chối bỏ địa vị của mình, vì tôi biết. Điều này không có gì là kiêu ngạo cả. Đó chỉ là một sự thừa nhận mình là ai. Không có lòng kiêu hãnh, không ồn ào, không có sự khiêm

nhường giả tạo, bởi vì khiêm nhường giả tạo cũng là giả dối, là không đúng sự thực.

Chúng ta phải có chân, thiện, và mỹ trong tâm linh, trong lời nói và trong hành động. Đó là một con người hoàn mỹ. Cho dù không muốn theo pháp môn tức khắc khai ngộ này, chúng ta cũng có thể thử những thứ khác, ít nhất cũng phải suy nghĩ về vấn đề đó để chúng ta có thể hướng sự chú ý của mình vào bên trong, để nhớ lại chúng ta là ai và để thật sự hiểu câu “*Chúng ta là con cái của Thượng Đế.*”, hay đối với các Phật tử, “*Chúng ta đều có Phật tánh ở bên trong.*” Điều đó có nghĩa là chúng ta ngang hàng với Phật, thay vì phải sùng bái Phật.

Chúng ta nên sùng bái cho đúng cách, phải nhận biết chính mình, để cho vị Phật (*Minh Sư khai ngộ*) giảm bớt việc làm. Nếu chúng ta thật sự muốn tôn thờ một vị Phật hay bất cứ vị Thánh nhân nào thì hãy trở thành một vị Phật hay một vị Thánh nhân, để họ bớt đi gánh nặng, bớt lo âu và có thêm một người đồng hành để cứu vớt nhân loại.

Nhiều người không máy hài lòng khi nghe tôi nói: “*Dừng lay Phật, hãy thành Phật!*” Và tôi có thể chỉ cho quý vị cách để thành Phật. Tôi có thể tạo ra một vị Phật, không phải bằng cách chạm trở hay điêu khắc mà bằng cách chỉ vào Phật Tánh của quý vị và quý vị sẽ phải mỗi ngày nhận biết nó cho đến khi quý vị hoàn toàn tin tưởng rằng quý vị là Phật. Đó là lúc quý vị ngang hàng với tất cả Chư Phật Mười Phương trong tam thế, quá khứ, hiện tại và tương lai.

Thay Đổi Chính Mình Là Thay Đổi Thế Giới

Chúng ta đang bước vào thời đại Hoàng Kim, cho nên chúng ta phải thay đổi. Chúng ta phải bỏ lại đằng sau tất cả những quan niệm cũ kỹ vô dụng cho rằng một vị Thánh phải như thế nào.

Chúng ta phải bỏ lại những tư tưởng đen tối, những suy tưởng bi quan về thế giới và về chính mình. Hãy làm một cái gì đó!

Chúng ta bắt đầu từ chính mình, lau dọn căn nhà của chúng ta. Nếu nhà của chúng ta dơ bẩn, chúng ta phải lau dọn nó trước. Nếu có điều gì chúng ta không thích về bản thân mình, hãy sửa đổi nó đi! Hãy thay thế nó bằng những phẩm chất trong sáng hơn, đạo đức hơn. Thí dụ trước kia, khi gặp người không nơi nương tựa, chúng ta chẳng hề bận tâm tới. Anh ta có thể đứng hàng giờ bên lề xa lộ dưới trời nắng chói chang, mong tìm được một việc làm để mưu sinh. Có thể quý vị sẽ nói: *“Ồ! Không được! Tôi không thể đem một người lạ mặt vào nhà của tôi. Điều này nguy hiểm lắm!”*

Có thể điều đó là phải, nhưng chúng ta có thể cho anh ta thức ăn. Chúng ta không cần phải đòi hỏi nơi anh ta điều gì! Có khi đi ngang qua một người vô gia cư, chúng ta không cảm thấy gì cả! Phản ứng chậm chạp của chúng ta đã thành thói quen làm cho chúng ta không muốn giúp, nên chúng ta không giúp người ấy. Khi về đến nhà, chúng ta cảm thấy như có điều gì sai, *“Đáng lẽ mình nên giúp họ”* nhưng chúng ta lại nhanh chóng khóa lấp, *“Thôi! Không cần đâu!”*, rồi tiếp tục xem truyền hình hay làm những việc khác.

Chúng ta không muốn nghe theo lương tâm của mình, đó là lý do tại sao thế giới không bao giờ tốt hơn được. Nếu là như vậy, bất cứ điều gì chúng ta nghĩ rằng sẽ làm cho thế giới tốt đẹp hơn, hoặc ít nhất cũng làm cho nó trở thành một nơi thoải mái hơn cho chúng ta và hàng xóm, chúng ta có thể chia sẻ với nhau. Hãy bắt đầu bằng sự san sẻ, rồi tự nhiên chúng ta sẽ cảm nhận được một sự chuyển biến vi tế bên trong chúng ta, tình thương sẽ được rót vào tâm thức chúng ta nhiều hơn. Chúng ta sẽ ý thức được một cái gì và đó là bước khởi đầu.

Đó là lý do tại sao ngũ giới chỉ là một sự gợi ý rằng chúng ta nên thay đổi một vài khía cạnh trong nếp sống mà chúng ta

thấy không được vừa ý. Không phải nếu có một số điều chúng ta không làm được thì chúng ta nên cảm thấy tội lỗi hay tự trách mình mà hãy xem đó là mục tiêu để chúng ta hướng tới. Chẳng hạn, chúng ta cố gắng thương yêu nhiều hơn thay vì cư xử mạnh bạo hay có thái độ giận dữ, bỏ thí nhiều hơn thay vì cố gắng thu về, nên chung thủy với người bạn đời của mình thay vì có một cô nhân tình khác, hay có thể là một ông nhân tình. (*Mọi người cười.*)

Tôi không hiểu tại sao quý vị thường trách phái nam. Phái nữ cũng có người thích bay bướm, (*mọi người cười*) bay hết bông hoa này sang bông hoa khác. Có hai loại hoa – hoa đực và hoa cái. Quý vị biết mà, phải không? Chúng làm cho thế giới của chúng ta tươi sáng hơn và bầu không khí xung quanh chúng ta êm đềm hơn, làm cho chúng ta thấy thoải mái hơn.

Điều này cũng tốt, cũng là một loại thiện. Thật ra trong đời sống, lúc nào chúng ta cũng thiện cả, chỉ là phần nhiều chúng ta thiện về những điều không tốt. Cho nên bây giờ, chúng ta cũng dùng lực lượng thiện định đó, nhưng chuyển sang những việc đúng đắn, chỉ có vậy thôi. Khi chúng ta suy nghĩ quá nhiều về cách làm ra tiền trên sự thiệt thòi của người khác, đó cũng là thiện định. Chúng ta thiện về tiền bạc. (*Mọi người cười.*) Chúng ta tập trung tất cả sức chú ý của mình, lực lượng suy nghĩ mãnh liệt của mình để thu cho được những mảnh giấy đó và trên mảnh giấy có in chữ “*Chúng ta tin vào Thượng Đế.*” (*Mọi người cười.*) Có phải như vậy là mâu thuẫn lắm không?

Đôi khi Thượng Đế của chúng ta cũng là tiền nữa! Quý vị thấy không: “*Chúng ta tin vào Thượng Đế.*”, có nghĩa là chúng ta phải biết Thượng Đế. Nếu chúng ta không biết Thượng Đế, làm sao chúng ta tin được, có phải không? “*Chúng ta tin vào Thượng Đế.*” Nói thì rất dễ, nhưng bằng cách nào? Thượng Đế là ai? Hình dáng ra sao? Ngài đã làm gì cho tôi? Ngài sẽ làm gì cho tôi mà tôi phải tin tưởng nơi Ngài? Cho nên chúng ta phải biết sự khai ngộ

đem lại cho chúng ta được gì! Chúng ta phải khai ngộ là để biết Thượng Đế là gì? Ngài là ai? Và Ngài làm gì để giúp đỡ chúng ta với tất cả những chi tiết trong sinh hoạt hàng ngày của chúng ta? Đó là những điều chúng ta biết được sau khi khai ngộ. Dần dần chúng ta sẽ càng biết nhiều hơn.

Nếu trước đó chúng ta đã biết Thượng Đế, do từ phước duyên nào đó thì càng ngày chúng ta càng biết Ngài hơn qua việc hành thiền, qua một phương pháp rất khoa học để duy trì ý thức khai ngộ của chúng ta. Nếu chúng ta chỉ được khai ngộ một hay hai lần thì chúng ta vẫn chưa cảm thấy được trọn vẹn. Nếu có người bị bỏ đói đã lâu mà quý vị chỉ cho họ một chút nước và bánh mì, liệu họ có được thỏa mãn hay không? Dĩ nhiên là không.

Chỉ Có Thượng Đế Ngự Trong Chúng Ta

Vì thế tức khắc khai ngộ có nghĩa là quý vị ném thử hương vị của sự khai ngộ, rồi chúng tôi sẽ chỉ cho quý vị cách để trường dưỡng nó, duy trì nó hàng ngày và khai triển nó cho đến khi quý vị thật sự đạt đến cảnh giới toàn giác – quý vị biết được con người thật của mình. Đó là lúc quý vị biết được Thượng Đế, bởi vì chỉ có Thượng Đế ngự trong chúng ta.

Thánh Kinh nói là có hai người ngự trị trong giáo đường của chúng ta không? Chúa Giê-su có nói vậy không? Đức Phật có nói rằng có hai vị Phật bên trong – một là Phật, một là phàm phu không? Ngài có nói vậy không? Không! Không có Thánh Kinh hay kinh điển nào nói là có hai người trong căn nhà này, trong thân thể này. Vậy thì ai ở bên trong vậy? Chỉ có Thượng Đế mà thôi!

Nếu chúng ta gạt bỏ những thói quen, những kiến thức phàm phu đã thu thập được thì chỉ còn lại Thượng Đế mà thôi. Những thói quen, những kiến thức, danh xưng tiến sĩ, không phải là

Chân Ngã thật sự của chúng ta. Lúc chúng ta sanh ra không có những thứ này và khi chết đi cũng không còn nữa. Cho nên “*Bản Thể*” thật sự chính là Thượng Đế, là chân ngã của chúng ta, nhưng phần lớn chúng ta đã quên mất rồi. (*Mọi người vỗ tay.*)

Quý vị cứ hỏi tôi: “*Làm sao khi gặp Ngài, chúng con có thể đạt được tức khắc khai ngộ?*” Trước khi gặp tôi, quý vị vốn đã khai ngộ rồi, chỉ là quý vị không biết hay đã quên mất. Vì quý vị cứ tự nhận mình là ông hay bà gì đó! Làm việc mỗi ngày tám tiếng, có ba đứa con, có lúc hờn giận cũng có lúc thương yêu. Tất cả những thứ này đều không phải là quý vị. Quý vị chỉ thu thập nó, quý vị chỉ tùy theo hoàn cảnh và nhu cầu ở một thời điểm nào đó mà phản ứng, nhưng nó không phải là quý vị. Chúng ta sanh ra không có những thứ này.

Vì vậy, thật sự chúng ta giống như Thượng Đế, nhưng mà chúng ta cũng là một phần của Thượng Đế. Thật ra, chúng ta là Thượng Đế. Bây giờ quý vị có thể không tin, nhưng khi quý vị về nhà hãy suy nghĩ điều này. Chúng ta đang hít thở trong Thượng Đế, chúng ta đang sống trong Thượng Đế, chúng ta sanh ra từ Thượng Đế và sẽ trở về với Thượng Đế. Chúng ta có thể đi về đâu? Chúng ta có thể từ đâu đến nếu không phải là đến từ Thượng Đế?

Quý vị có nghĩ rằng chúng ta đến từ tám thảm, đến từ trần nhà, hay đến từ một giọt máu của người cha quý vị trước khi quý vị sanh ra không? Có phải những thực phẩm quý vị ăn hàng ngày khiến quý vị trở thành quý vị không? Vậy chúng ta có nên tự gọi mình là ông burger B, (*mọi người cười*) “*bắp cải C*”, hay “*tiệm bán rau*” thay vì là một người hay một chúng sanh với một trí thông minh? Dù quý vị cho con bò hay những con chó ăn những thực phẩm mà quý vị ăn, chúng cũng sẽ không thông minh được như quý vị. Nếu quý vị đem một giọt máu từ người cha của quý vị cho con chó hay những vật khác, chúng có trở thành con người được không? Dĩ nhiên là không!

Như vậy, cái gì đã tạo nên chúng ta như thế này? Đó là lực lượng của Thượng Đế và lực lượng này hiện hữu khắp toàn vũ trụ. Nó ở trong không khí. Nó ở tất cả mọi nơi chúng ta đến, mọi nơi chúng ta ở. Nó trú ngụ trong công cụ này hoặc công cụ khác. Cũng như điện vậy, điện có trong bóng đèn, trong tủ lạnh, hay trong một vài động cơ nào đó. Điện ở khắp mọi nơi và ở đâu nó cũng như nhau. Nó chỉ ở trong một số dụng cụ mà thôi. Cho nên mới nói lực lượng của Thượng Đế ngự trị bên trong chúng ta.

Chúng ta là một trong những dụng cụ có chứa đựng lực lượng của Thượng Đế trong một khoảng thời gian. Giữ lấy nó như là chặn một dòng nước chảy từ một thác nước hay từ một đỉnh núi thật cao. Nếu có người đào một cái lỗ hay một cái hồ, rồi cho nước vào trong ấy, sự luân chuyển của dòng nước sẽ nổi nó với một con sông. Nước trong hồ cũng sẽ là nước từ dòng sông vậy.

Tại Hồng Kông, chúng tôi đào một hồ bơi. Thật ra chúng tôi không có đào cái hồ này. Chỗ tôi ở là một ngọn núi. Quý vị sẽ rất ngạc nhiên khi biết Hồng Kông có những dãy núi rất yên tĩnh nằm bên cạnh những cao ốc hàng trăm tầng. Quý vị chỉ cần đi bộ ra khỏi dãy núi này chừng năm phút là có thể thấy được cả thành phố Hồng Kông. Quay trở lại chừng năm phút là sẽ bước vào một vùng núi tĩnh mịch với đủ thứ cây trái xanh tươi, đẹp đẽ và yên tĩnh. Đó là chỗ tôi ở tại Hồng Kông.

Vì nơi này là rừng núi, cho nên có nhiều tầng cấp, nhiều tầng đất. Quý vị nhìn thấy từng tầng đất nối tiếp với nhau. Ở khoảng giữa hai tầng đất, chúng tôi dùng đá và xi măng để che chung quanh cho có vẻ thiên nhiên. Chúng tôi dẫn nước từ một dòng suối gần đó cho chảy vào hồ. Và ở tầng dưới, tôi trồng những loại cây rau lớn. Không phải lúc nào tôi cũng làm việc đó, chỉ là khi nào tôi có chút ít thời giờ rảnh. Khi tôi bơi lội trong hồ, nước sẽ tràn qua chỗ mấy cây rau, cho nên việc chăm sóc mấy cây rau này cũng không có gì vất vả lắm. Nước cứ luân lưu ra vào trong hồ cho nên lúc nào cũng tươi mát và cũng vì chúng tôi thường rửa

hồ cho sạch hết những rêu xanh đóng bên vách hồ. Chúng tôi rải nhiều đá sỏi lớn, sáng lóng lánh và đẹp như những loại đá trang hoàng. Loại đá này rất rẻ, một đồng mua được đến mười kí lô, nhưng rất đẹp. Chúng tôi sắp những hòn đá này dưới đáy hồ và đôi khi chúng cũng bị rêu phủ, nên chúng tôi phải chùi rửa.

Cá cũng theo dòng nước đó mà chạy vào. Những con cá đó thuộc loại đắt tiền, người ta bán đến hai ngàn hai trăm Mỹ kim một con, chỉ lớn bằng chùng này. Nó cũng có thể lớn lên bằng chùng này, (*mọi người cười*) nhưng không khác nhau gì mấy! Đây là một loại cá rất đàn độn. Cho nên có một hôm, con cá này đã làm tôi ngạc nhiên. Lẽ ra nó là một con cá ngu rất chậm chạp và không làm gì cả, nhưng vì nó là loại cá hiếm, nên nhiều người muốn bắt nó về để bán. Chúng tôi không làm vậy. Chúng tôi không kiếm tiền như vậy, trái lại chúng tôi bảo vệ chúng. Vì vùng đất của chúng tôi có rất nhiều loại cá này cho nên không ai được phép vào vùng đất của chúng tôi để bắt cá. Nếu mở một siêu thị bán cá thì tôi có thể trở thành triệu phú dễ dàng. (*Mọi người cười.*)

Loại cá này rất đặc biệt, phía trên của nó màu nâu đậm, ở dưới bụng và trên vây cá có những đốm màu cam rất sáng. Nó có thể bơi trong nước cũng như ở trên cạn, nó có thể sống được cả hai nơi cho nên người ta thích nó.

Tôi nghĩ nó là một loại cá rất đàn độn, nhưng có một ngày, nó làm tôi ngạc nhiên vì nó có thể nói chuyện với nhau thật dễ thương giống như một cặp nhân tình vậy. Một con như là giận đối quay đi và con kia cứ lẻo đẻo theo sau. Rồi nó ngừng ngay trước mặt, nhìn vào mắt con nọ, rồi làm như thế này. (*Mọi người cười và vỗ tay.*) Giống như khi người yêu của quý vị giận đối và quý vị muốn làm hòa với cô ấy vậy. Con cá đó giống y như vậy đó! Quý vị có tin nổi không? Tôi rất xúc động và nghĩ: “*Trời ơi, ta xin lỗi vì đã nghĩ rằng nhà người ngu, (mọi người cười) nhưng nhà người đã làm được một người tình còn dễ thương hơn chúng*

tôi nữa.” Cho nên một lúc sau, con cá má xiêu lòng, rồi cả hai cùng bơi đi với nhau và không cãi với nhau nữa.

Một ngày khác, nó đã làm tôi ngạc nhiên hơn, bởi vì thường thường nó hành động rất chậm chạp, rất ngu ngơ. Như vậy đây nè, rất chậm chạp trong nước. Khi đến bên hồ nước, tôi thấy được một con, thấy ngạc nhiên quá nên tôi mới nói: “*É! Tên kia, lên đây!*” Chỉ là nói đùa thôi, quý vị biết không! Nhưng rồi nó nhảy lên. Nó nhảy một cái vèo lên đến chỗ bàn tay của tôi, chạm vào tay tôi rồi rơi trở xuống. Tôi gọi: “*É! Người có hiểu ta không? Nếu hiểu thì quay trở lại lần nữa đi.*” Theo lời nói của tôi, nó đã làm như vậy liền ba lần để chứng tỏ cho tôi biết là nó không phải ngu. (*Mọi người cười.*)

Sau đó, tôi phải mất cả ngày để sám hối với Thượng Đế và xin lỗi sinh vật này. Đường đường là một Vô Thượng Sư lại không biết là con cá thông minh. (*Mọi người cười.*) Cho nên tôi cảm thấy rất áy náy. Nhưng chuyện đó cũng vui, có người khác lúc đó ở bên tôi có thể làm chứng, không phải tôi đặt chuyện đâu! (*Thanh Hải Vô Thượng Sư nói với thị giả: “Quý vị nhớ con cá từ hồ bơi lên ba lần không?”*) Phải! Phải! Anh này lúc đó có ở đó và anh ta cố gắng chạy đi lấy máy quay phim. Nhưng khi con cá trông thấy cái ống kính đen ngòm của máy quay phim hướng về nó, nó nói: “*Không không! Tôi không muốn lên màn ảnh truyền hình.*” (*Mọi người cười.*) Nó không muốn nổi tiếng! Có lẽ là nó sợ. Rồi tôi nghĩ: “*Đúng vậy! Đúng vậy!*” Rồi tôi nói với người quay phim: “*Đừng chụp hình nó kiểu này, vì người ta biết được sẽ càng muốn bắt nó hơn, đem chúng ra buôn bán và chúng sẽ lâm vào tình trạng nguy hiểm.*” Chúng vốn đã là một chủng loại khan hiếm rồi.

Nó rất thông minh, quý vị thấy. Nó biết khi nào nên lên, khi nào không. Nó đã nhảy lên liền ba lần trong một phút. Tôi nói: “*Lên đây!*” Và nó lên liền. Rồi nó lại rơi xuống và tôi kêu nó lên lại và nó lên ngay, lên đúng ngay chỗ của tôi, không phải xéo qua một bên. Lên thẳng một mạch như vậy!

*Tình Thương Với Mọi Chúng Sinh
Bắt Đầu Bằng Lối Sống Thuần Chay*

Cho nên sau khi quý vị nhìn thấy những cảnh này, không ăn cá hay ăn thịt là một điều tốt. Thật ra, nếu chúng ta có thể thương yêu một con chó, tại sao không thể thương con bò hay con heo, vì thật ra chúng cũng như nhau mà thôi. (Mọi người vỗ tay.) Đây là một trong những lý do chúng ta nên thuần chay – yêu thương mọi chúng sanh, mở rộng tình thương. Phát triển tình thương của chúng ta, mở rộng bản thân, hòa mình vào toàn cõi vũ trụ. Đáng lẽ chúng ta cũng không nên cắt hoa cỏ hay cắt rau cải để ăn, nhưng chúng ta vẫn phải làm những cái nhẹ nhất, những gì kém đau đớn hơn. Khi chúng ta cắt hoa, nó có thể đâm chồi trở lại và trở hoa nhiều hơn. Khi chúng ta ngắt một nhánh rau, nó có thể mọc thêm nhiều nhánh khác. Cho nên điều này cũng không tệ lắm.

Mặc dù tất cả chúng sanh đều có cảm giác, cây cỏ có ít cảm giác nhất vì 90% kết cấu của thảo mộc là nước cho nên chúng có ít ý thức hơn loài vật hay loài người. Loài người chúng ta là một hợp thể của nhiều yếu tố và nhờ đó mà có được một môi trường tốt cho sự triển khai của trí thông minh. Thí dụ như mặc dù quý vị rất thông minh, nhưng quý vị vẫn cần một máy điện toán để thực hiện những chương trình phức tạp hơn, đặc sắc hơn.

Cũng tương tự như vậy, lực lượng của Thượng Đế cần cái thân thể này, tức là hợp thể của nhiều nguyên tố khác nhau, để chuyển biến những thứ bên trong ra thế giới bên ngoài. Đó là lý do tại sao chúng ta có nhiều cảm giác hơn, thông minh hơn, vì lực lượng của Thượng Đế có thể sử dụng những cơ cấu tí hon bên trong của chúng ta để ban rải sự gia trì, gởi đi những điều nhắn nhủ và những điều sáng suốt khác. Lực lượng Thượng Đế không thể làm như vậy qua thảo mộc được bởi vì chúng không có đủ cơ năng. Chỉ có vậy thôi.

Cũng giống như bóng đèn này, nếu năng lực bóng đèn là 100 watt thì nó có thể sáng hơn một bóng đèn 20 watt. Nếu chúng ta làm hư cái bóng đèn 100 watt thì sẽ phí phạm hơn là một bóng đèn 20 watt. Đó là lý do tại sao chúng ta phải cố gắng tiết kiệm. Đó là nguyên do tại sao chúng ta chỉ nên ăn những thứ có ít ý thức nhất như rau cải chẳng hạn. Điều này có hợp lý với quý vị không? (Mọi người đáp: Dạ có.)

Tôi không phải cố gắng đẩy quý vị vào cảm giác tội lỗi hay những điều như thế, mà chúng ta chỉ bàn luận đến khía cạnh “*tại sao*” và “*làm thế nào*”. Cho nên giết một người là một tội ác kinh khủng nhất, giết loài vật là tội ác thứ nhì, nhưng cắt đi thảo mộc thì không có tội bao nhiêu. Chúng có thể mọc lại, mọc ngay cả từ trong rễ. Nhưng một con vật, dù quý vị chỉ chặt một nửa cái đầu của nó thôi, nó cũng sẽ không mọc trở lại. Cho nên chúng ta phải tin những điều mà chúng ta thấy là hợp lý, không phải bởi vì nó là luận thuyết về tội lỗi, hay chúng ta phải làm như vậy bởi vì có những vị thầy đã nói như vậy, hay có tôn giáo đã dạy như vậy.

Tôi không nghĩ rằng chúng ta là những chúng sanh không có trí thông minh mà chúng ta có thể nuốt bất cứ vật gì vào bụng, nhất là những người Mỹ. Họ không phải là những người không biết lý lẽ. Họ không phải thứ gì cũng ăn. Vì thế, chúng ta phải nói với họ những gì hợp lý. Cho dù hôm nay, người ta không chấp nhận điều này, họ có thể từ từ suy nghĩ lại.

Đôi khi tôi cũng nghĩ rằng trong lúc tôi nói chuyện, có khi tôi nói quá nhanh, nên có lúc quý vị nghe được câu này mất câu kia, bởi vậy có khi cũng khó hiểu. Cho nên nếu quý vị muốn nghe lại thì có thể thỉnh các băng âm lại. Tất cả các băng âm chúng tôi bán không có lời cũng như bán những cuốn băng trống có phẩm chất tốt, vì chúng tôi không tin ở chuyện bán Thượng Đế để kiếm lời. Chúng tôi kiếm tiền bằng cách khác, bằng những khả năng của thế gian như vẽ kiểu y phục, làm đèn, vẽ tranh. Tất cả những điều này chúng tôi được phép làm. Đó là tài năng trần thế

của chúng tôi, nên chúng tôi thu được những lợi nhuận trần thế. Nhưng chúng tôi không bán Thượng Đế để kiếm tiền. Chúng tôi cũng không quyên tiền hay thu tiền hội viên, hay bất cứ điều gì liên quan tới giáo lý của Thượng Đế, vì tất cả những thứ này miễn phí cho con cái của Ngài. Tôi nhận nó miễn phí nên khi nào tôi còn đủ sức thì nó sẽ được miễn phí cho mọi người. Đến khi tôi không đủ sức nữa thì tôi sẽ ngừng. Rất đơn giản vậy thôi!

Bây giờ, quý vị có thấy tại sao chúng ta là Thượng Đế không? Lực lượng Thượng Đế là vô sở bất tại, tràn ngập khắp mọi nơi và chúng ta chỉ là một trong những công cụ chứa đựng lực lượng đó. Cũng giống như hồ bơi của tôi, nước từ nguồn suối gần đó được dẫn vào hồ bằng ống nước và chúng tôi làm một cái lỗ thông bên dưới hay phía trên hồ để nước có thể chảy ra sông trở lại, không bị chặn lại một phần nào. Nước trong hồ mặc dù có đá và xi măng bao bọc nhưng vẫn là nước từ dòng sông đến và sẽ được nối lại với dòng sông bằng một cách khác.

Nếu hồ bơi của chúng ta vì lý do nào đó mà bị chặn lại, không được nối tiếp với dòng suối thì chúng ta phải khai thông nó. Có thể là ống nước bị nghẹt, bị hư, hay cái lỗ bị nghẹt, bởi thế chúng ta phải khai thông nó. Khai ngộ là sự khai thông tất cả những vô minh đã chặn nghẽn Tự Tánh của mình, ngăn trở sự câu thông bên trong của chúng ta với Thượng Đế và với toàn thể lực lượng của vũ trụ. *(Mọi người vỗ tay.)*

VẤN ĐÁP

Vấn: *Sư Phụ quan niệm thế nào về sự tái sanh?*

Sư Phụ: Tôi có nói qua rồi, tái sanh là cách nói khác của luân hồi. Đó là thuật ngữ của Đông phương. Quý vị không thường nghe trong Thánh Kinh, bởi vì Thánh Kinh mà quý vị đọc không phải lúc nào cũng đầy đủ. Thánh Kinh đã bị “tái sanh” qua 2.000 năm hoặc khoảng thời gian nào đó, cho nên một số đoạn trong

Thánh Kinh đã bị thất lạc. Thánh Kinh nguyên bản đã bị chặn lại ở đâu đó và chúng ta chưa bao giờ được xem qua. Nhưng một số Thánh Kinh gần đây được đào lên từ khảo cổ – một phần Thánh Kinh đã hiển lộ và một số có đề cập đến luân hồi.

Chẳng hạn, tôi chỉ nhớ một phần nào đó như có người hỏi Chúa Giê-su, Ngài có phải là hiện thân hay kế vị của vị tiên tri Elijah hay vị nào đó không. Họ đề cập đến hai ba vị tiên tri quá khứ trước khi Chúa xuống thế. Chúa Giê-su không trả lời phải hay không phải. Nếu câu hỏi về quan niệm của sự luân hồi là sai như: Ngài là hiện thân của một vị tiên tri để giúp nhân loại, thì Ngài trả lời: *“Không, không, chưa từng. Không phải hiện thân.”* Nhưng Ngài không trả lời. Có lẽ Ngài trả lời là phải, nhưng Ngài là người nói chuyện rất nhẹ nhàng.

Quý vị biết đó, về sau, không có cải chánh cho câu hỏi đó. Theo tôi biết thì khoảng hơn 2.000 năm trước, vào thời Đức Phật và Chúa Giê-su, v.v... khi mình im lặng về một vấn đề nào đó nghĩa là đồng ý. Nếu người ta hỏi ba lần mà mình im lặng, hoặc nếu đệ tử thỉnh mời mà mình im lặng, nghĩa là đồng ý. Cho nên, trong trường hợp này, chúng ta có thể thấy một số đoạn trong Thánh Kinh có đề cập đến luân hồi. Nếu không thì rất khó chứng minh về điều này.

Quý vị đã đọc nhiều sách về Chúa Giê-su cho biết là, Ngài đã từng ở Ấn Độ và Tây Tạng, và đã học với các vị thầy của Phật giáo, v.v... cho nên với Ngài thuyết luân hồi hẳn phải rất quen thuộc. Chúng ta sẽ ngạc nhiên nếu Ngài không dạy đệ tử của Ngài. Có thể một số phần trong Thánh Kinh đã bị thất lạc. Một số bản dịch không chính xác, và mọi thứ đại khái như vậy, bởi vì tình cảnh lúc Chúa Giê-su còn tại thế rất hỗn loạn.

Đôi lúc, Ngài phải ẩn trốn để bảo toàn sanh mạng và đệ tử tu hành trong sự sợ hãi. Vì vậy, không phải tất cả những gì Chúa dạy đều được ghi chép lại. Và Ngài cũng chỉ giảng dạy có ba năm rưỡi trước khi Ngài ra đi. Làm sao Ngài có thể giảng dạy mọi

điều trong hoàn cảnh lo sợ và hạn chế như vậy, cũng như chỉ có vài đệ tử mà thôi? Thời đó vô cùng khó khăn.

Tái sinh không có gì là khó hiểu. Ví dụ như, chúng ta sống ngày qua ngày, và hôm qua chúng ta muốn làm điều gì đó mà không thể hoặc chưa hoàn thành được. Cho nên, sáng hôm nay khi thức dậy là chúng ta cố gắng hoàn thành hay tìm cách làm lại nữa. Bất cứ điều gì chúng ta chưa hoàn thành trong đời này, và lúc lìa trần vẫn còn muốn làm điều đó nữa; chúng ta cảm thấy tiếc nuối vì chưa làm được thì chắc chắn là ước muốn mãnh liệt đó sẽ cho chúng ta một cơ hội để thực hiện lại. Cho nên, hết lần này đến lần khác, chúng ta được ban cho công cụ thể xác để dùng lực lượng Thượng Đế trong thế giới này, khai mở trí huệ trong thế giới này cho đến một ngày chúng ta hoàn thành ước nguyện, chúng ta làm xong mọi việc. Rồi chúng ta sẽ trở về Nhà.

Đó là tình trạng của những người khao khát muốn được khai ngộ. Họ thấy không còn việc gì ở thế gian này quan trọng để họ muốn làm nữa. Có lẽ sứ mệnh của họ đã hoàn thành. Chỉ tự nhiên bị đẩy vào vị thế đó hoặc tâm họ muốn về Nhà. Họ không biết Nhà là gì và Nhà như thế nào, nhưng họ muốn trở về với nguồn cội. Đó là lúc con người muốn được khai ngộ.

Cho nên có câu: *“Khi học trò sẵn sàng thì vị Thầy sẽ xuất hiện.”* Quý vị không thể ép buộc sự khai ngộ lên người nào. Bởi vậy, Chúa Giê-su cũng không ép buộc ai. Phật cũng không ép buộc ai. Không phải tất cả người dân Ấn Độ đều được khai ngộ vào lúc Minh Sư còn tại thế. Cho nên, sự luân hồi chỉ chấm dứt khi chúng ta cảm thấy muốn về Nhà – không còn điều gì trên thế giới này làm chúng ta quan tâm nữa.

Cũng như khi nào chúng ta cảm thấy thích thú điều gì, mà không thể hoàn thành trong kiếp này, có nghĩa là chúng ta vẫn còn muốn lưu lại thế giới này. Đó chỉ là một lực lượng thúc ép mà chúng ta không thể khống chế được. Cho nên người khai ngộ và người chưa khai ngộ trông giống nhau. Nhưng người khai ngộ

sống một cuộc đời tốt đẹp hơn, êm ả hơn, sáng suốt hơn. Họ có thể làm được nhiều việc mà không cần nhiều nỗ lực.

Nhiều người hỏi tôi: *“Tại sao Sư Phụ là Minh Sư đi vòng quanh thế giới để giảng pháp, chăm sóc cho đệ tử ở nhiều quốc gia, mà Ngài còn phải vẽ tranh, sáng tác nhạc, ca hát và làm đủ thứ?”*

Tôi nói: *“Tại sao à, dễ hiểu thôi. Vẽ tranh không mất nhiều thời giờ lắm, chỉ cần một vài giờ để soạn nhạc – Tôi đã soạn mười hai bài hát trong bốn ngày. Không có chuyện gì lớn lao cả! Sáng tác thơ và làm bất cứ gì, khi quý vị thật sự có được cảm hứng và thời giờ thì làm rất nhanh. Thiết kế y phục, không đến 10 phút là xong ngay, không thành vấn đề.”*

Nhưng trước kia, tôi chỉ khai ngộ một chút thì mọi thứ đều rất khó khăn. Thậm chí, tôi còn không có ý tưởng để vẽ. Khi còn ở trường trung học, tôi vẽ ở lớp hay ở đâu đó, tôi không nhớ nữa, tôi thích vẽ một con ngựa mà nó trông như con gà tây. *(Mọi người cười.)* Cho nên, thầy giáo của tôi nói, đừng bận tâm đến nó nữa, chỉ làm phỉ màu mà thôi; thầy sẽ chấm điểm mà. *(Mọi người cười.)* Đại khái như vậy đó.

Vấn: *Có phải hạ ý thức của chúng ta có liên quan đến trí thông minh vô hạn không?*

Sư Phụ: Hạ ý thức giống như dạng câu hỏi. Nó không phải là Chân Ngã thật của chúng ta. Nó là chiếc cầu nối với sự thông minh vô hạn. Điều đó đúng.

Vấn: *Làm thế nào để trực diện với những khó khăn và đau khổ trước mắt chúng ta?*

Sư Phụ: Bất cứ điều gì có thể giảm thiểu, cố gắng làm cho nó giảm bớt. Nếu không làm được thì cầu nguyện Thượng Đế giúp cho chúng ta vượt qua hoặc giúp cho người đó vượt qua đau khổ. Hãy khai ngộ, khai ngộ là trên hết. Khai ngộ rồi, chúng ta

để dàng chịu đựng được đau khổ và để dàng nghĩ ra cách giúp đỡ người khác.

Vấn: *Ngài có tin tưởng Thượng Đế dẫn dắt chúng ta suốt từ lúc chúng ta vừa mới lọt lòng không?*

Sư Phụ: Phải, nhưng chúng ta có chú tâm đến Ngài không? Có bao giờ lắng nghe Ngài chưa? Nếu chúng ta đã làm điều đó thì nhiều người đã không rơi vào cảnh ngộ khó khăn và thế giới chúng ta đã không như tình trạng bây giờ. Cho nên trước tiên, chúng ta phải khai mở lực lượng của sự nhận thức. Phải tự câu thông với Thượng Đế để nghe được Ngài, biết được những điều Ngài muốn chúng ta làm việc gì, biết được một đường lối đúng đắn.

Đó là lý do chúng tôi mang đến cho quý vị cách câu thông với Thượng Đế trở lại. Đó gọi là khai ngộ, tìm về Thiên Quốc, hay bất cứ từ ngữ nào chúng ta muốn dùng. Chúng ta không thể liệt kê hết một danh sách dài những thuật ngữ của sự khai ngộ, trở về với Phật Tánh của mình, thành Phật, trở về Thiên Quốc, nhận biết chính mình, nhận biết Thượng Đế, liễu ngộ Thượng Đế, biết được tự tánh, v.v..., cho nên chúng tôi mới nói là khai ngộ và tức khắc.

Vấn: *Chúa Giê-su nói: “Ngài là con đường duy nhất.” Nếu Ngài có tâm hồn cởi mở, Ngài sẽ nói: “À, Ta là con đường, Phật cũng là con đường và Krishna cũng thế.” (Có người trong thánh giả nói: Tôi chỉ nghĩ rằng Chúa Giê-su hoặc “Ta” mà họ đang nói là Đấng Vô Sở Bất Tại, Đấng Toàn Năng. (Sư Phụ: Phải, phải.) Cho nên, điều đó cho thấy tình thương và trí huệ của Ngài. Nên Chúa Giê-su nói rằng: “Ta” nghĩa là “tình thương và trí huệ, Đấng Vô Sở Bất Tại, lực lượng Thượng Đế là con đường.”)*

Sư Phụ: Chẳng hạn, điều đó giống như Ngài Krishna nói: “Chỉ yêu thương mình Ta mà thôi.” và “Ta” được viết hoa. “Chỉ theo mình Ta mà thôi. Hằng thuận tất cả với Ta, rồi cuộc sống

của các con sẽ tốt hơn, v.v...” Phật cũng nói tương tự: “*Hãy theo Phật và đừng theo bất kỳ ai khác.*” Ngài có ý nói rằng Chân Ngã, Đấng Vô Sở Bất Tại, Lực Lượng Toàn Năng mà lúc đó có lẽ đã hiện thân trong “*cột điện*” (Ngã là Phật, là chính Ngài).

Giống như tại thời điểm này, năng lượng điện thì sáng nhất trong ánh đèn này, và tất cả ánh sáng khác thì mờ hơn một chút. Có nghĩa là, quý vị phải có niềm tin vào nguồn điện, nhưng không cần tin vào ánh đèn. Bởi vì ánh đèn rất sáng, và nguồn điện thì hầu như lúc nào cũng có. Quý vị đến gần đèn, thì có thể đọc sách, có thể thấy mọi thứ và nhận ra chính mình trong gương nếu muốn trang điểm chẳng hạn. Điều đó không có nghĩa là chúng ta phải tin vào ánh sáng này mà phải tin vào nguồn điện thấp sáng ngôi nhà.

Cho nên, mỗi vị Minh Sư tại thế là ngôi nhà chứa đựng lực lượng của Thượng Đế, Thượng Đế có thể dùng bất cứ thứ gì, bất kể thời gian bởi vì Thượng Đế không bị giới hạn. Ngài không nghèo đến nỗi chỉ có một đứa con. Làm ơn nghĩ lại! Ngài có nhiều cách thức và phương tiện để mang con cái của Ngài về. Có phải vậy không? (Mọi người đáp: Dạ phải.) (Mọi người vỗ tay.)

Tôi ước gì giới được tất cả tình thương để giúp quý vị được khai mở. Nhưng nếu chúng ta không có thiện duyên thì quý vị có thể chờ đợi. Đồng thời, nghiên cứu Thánh Kinh, tin tưởng Thượng Đế, tin vào Chúa Giê-su. Điều này giúp ích cho quý vị. Nghiên cứu Thánh Kinh không có nghĩa là biết từng chữ mà phải áp dụng vào thực hành. Ví dụ như, nên cố gắng làm theo Mười Điều Răn. Đó là cách thực hành đúng đắn theo Thiên Chúa giáo.

Trước khi tôi khai ngộ, tôi ngủ với Thánh Kinh hàng đêm. Tôi đọc lại Thánh Kinh mỗi khi tôi gặp khó khăn. Không có Thánh Kinh, tôi không sao ngủ được. Đôi khi, tôi thay đổi. Buổi sáng, tôi đọc Kinh Phật để an ủi mình và đôi lúc được nâng lên một chút trong trạng thái hỷ lạc. Cũng đỡ lắm. Nếu thật sự tôn sùng Thánh Kinh, có niềm tin mãnh liệt và nghiên cứu một cách thành tâm, thì sẽ giúp quý vị nhiều lắm.

Chúng ta vừa nói về một cách thay thế khác mà quý vị nên quan tâm tâm. Nếu không làm được, thì hãy tin vào Thánh Kinh và cố gắng giữ những điều răn. Đem tình thương Thượng Đế đã dạy dỗ vào hành động. Chỉ vậy thôi.

Chúng ta nên thành thật, xinh đẹp và đức hạnh trong tâm hồn, lời nói và hành động. Đó là một người hoàn mỹ.

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
(nguyên văn tiếng Anh)

Đại học Columbia, New York

Ngày 3 tháng 11 năm 1989 (Video #102A)

3

Tu Hành Khiển *Thế Giới Văn Minh Hơn*

Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Đại học Columbia, New York, Hoa Kỳ

Ngày 3 tháng 11 năm 1989
(Nguyên văn tiếng Anh)

Quý anh chị em! Xin hãy cùng nhau dành ít phút để cầu nguyện với Thượng Đế của quý vị, với Tự Tánh cao đẹp, hay Phật Tánh của quý vị. Xin cầu nguyện cho buổi hội thảo của chúng ta mang lại nhiều lợi ích cho quý vị. Xin cảm ơn quý vị!

Quý anh chị em, quý vị là những đứa con của Đấng Đại Thông Minh, Đại Trí Huệ. Tôi nghĩ rằng quý vị đã biết được ít nhiều về bản thân của mình. Có khi nào quý vị cảm thấy sự vĩ đại trong tâm quý vị, cảm thấy Đức Cha hoặc Đức Mẹ, đó là Đấng Tạo Hóa hay còn gọi là Phật Tánh, là nơi mà từ đó, chúng ta đã sanh ra và cũng là nơi mà chúng ta sẽ trở về nếu chúng ta muốn.

Mỗi cá nhân đều có ý chí tự do, tuyệt đối tự do để chọn lựa giữa thế giới này hay vương quốc cao hơn. Đa số mọi người

thích ở lại đây hơn. Một số khác muốn về Nhà, trở về Thiên Quốc hoặc đất Phật. Chỉ là, đừng để mình bị phỉnh gạt về những gì mình muốn.

Nếu chúng ta thật sự muốn ở lại trái đất này để tạo lợi ích cho nhân loại và người dân của Địa Cầu thì chúng ta cũng phải nghĩ đến một số điều kiện mà nếu thiếu chúng thì đời sống của chúng ta, sự lưu lại của chúng ta trên thế giới này sẽ không được dễ chịu cho lắm. Nếu chúng ta muốn trở về Thiên Quốc hoặc muốn thành Phật, muốn trở về cõi Phật thì chúng ta cũng nên nghĩ đến một số yếu tố giúp chúng ta đến được nơi đó.

Bây giờ, trước hết về những người thích ở lại nơi đây, chúng ta hãy nói đến những điều kiện có thể giúp chúng ta ở tại thế giới này có được một đời sống dễ chịu, thoải mái. Hành tinh của chúng ta là một “*phi thuyền*” rất đẹp. Chúng ta có thể gọi là “*phi thuyền*” vì nó chờ rất nhiều chúng sanh trong không gian và xoay lượn vòng quanh. Hành tinh này cho chúng ta rất nhiều tiện nghi và niềm vui, cung cấp cho chúng ta rất nhiều kho tàng quý giá và nuôi dưỡng chúng ta bằng nhiều cách thức và phương tiện.

Nhưng cũng vì vậy mà chúng ta phải có một chút bổn phận đối với Mẹ Địa Cầu của chúng ta, giúp cho Mẹ Địa Cầu giữ được ngôi vị quyền lực để Ngài có thể giúp đỡ chúng ta. Để làm được như vậy, tất cả các tôn giáo đều dạy chúng ta những gì cần phải làm. Nhưng tôi xin phép quý vị mượn cơ hội này nhắc nhở quý vị một vài điều, cũng như vì lợi ích của những người trong tương lai sẽ nghe lại những cuốn băng của buổi hội thảo này.

Xin đừng giữ quan niệm rằng tôi là người thuyết pháp, là vị Thầy, là Minh Sư hay là bất kỳ gì đó. Xin hãy quên đi tất cả những điều này. Cứ xem tôi như là một người chị, người em, hay là con gái của quý vị – một người có thiện ý, một người thành tâm muốn đem hết sức mình để cống hiến tất cả những gì mình có. Điều này cũng giống như nếu quý vị là kỹ sư thì quý vị sẽ cố gắng dùng những kiến thức về kỹ thuật của quý vị để cống

hiển cho xã hội. Nếu quý vị là bác sĩ thì quý vị sẽ cố gắng giúp đỡ xã hội bằng cách giảm bớt đau khổ cho nhân loại, chữa bệnh cho họ, v.v...

Tôi sanh ra với khuynh hướng thiên về tâm linh và càng thu thập thêm kiến thức tâm linh, tôi lại càng cảm thấy có trách nhiệm phải hoàn trả lại. Cũng giống như những gì chúng ta đã học được trong trường về những trang bị hoặc phương pháp chữa trị trong ngành y khoa, sau này chúng ta phải đem ra để cống hiến lại cho xã hội. Cho nên tôi chỉ đang làm bổn phận của mình và tôi xin cảm ơn quý vị đã cho phép, trong bầu không khí thân mật này, để hoàn thành công việc của tôi.

Chúng Ta Chỉ Sử Dụng Năm Phần Trăm Trí Thông Minh Của Chúng Ta

Muốn đưa xã hội của chúng ta trở lại tình trạng an vui như xưa, chúng ta nên giữ một số giới luật, phải tôn trọng và thông cảm lẫn nhau. Hầu hết lỗi sống của con người, đều có hại cho bản thân mình và cho những chúng sanh khác, hữu hình lẫn vô hình. Nếu chúng ta không tin có chúng sanh vô hình, ít nhất chúng ta cũng phải tin vào sự hiện hữu của chủng tộc mình, của nhân loại và muôn thú, họ là những công dân của trái đất này.

Gần đây, người ta bắt đầu có phong trào thuần chay. Đó là một khuynh hướng tốt, như chúng ta đã biết, mọi thứ đều mang theo năng lượng. Mỗi cử động đều được ghi chép lại, không có gì mất đi đâu cả. Điều này cho đến ngày nay, chúng ta có thể chứng minh bằng khoa học. Cho nên nếu chúng ta gây ra bạo lực thì bầu không khí bạo lực đó sẽ bao quanh chúng ta hoặc chung quanh hành tinh của chúng ta và từ đó gây ra thiên tai. Vì vậy, chúng ta thường hay thắc mắc: “*Tại sao có quá nhiều chiến tranh như thế?*”, “*Tại sao có quá nhiều trận động đất, thiên tai xảy ra trên hành tinh chúng ta vậy?*”

Không có điều gì xảy ra một cách vô cơ cả. Thánh Kinh có nói rất rõ ràng: “*Gieo nhân nào thì gặt quả nấy.*” Chúng ta không thấy được những gì mình đã gieo, đôi khi chỉ thấy những gì chúng ta gặt. Đó là vì trí thông minh của chúng ta quá giới hạn. Theo khoa học thì chúng ta chỉ mới dùng tới 5% trí thông minh của chúng ta mà thôi. Thử tưởng tượng chỉ dùng có 5%, sao chúng ta biết được nhiều chuyện như vậy? Chắc chắn còn có rất nhiều điều chúng ta chưa khám phá ra, chưa hiểu được. Chúng ta phải nhìn nhận điều này, không thể nào tránh né được.

Hai ngàn sáu, bảy trăm năm về trước, Đức Phật đã nói với đệ tử của Ngài rằng: “*Hãy cẩn thận về nước uống. Các con phải lọc nước trước khi uống và niệm danh hiệu các vị Phật để tránh không sát hại chúng sanh trong ly nước.*” Ngài nói rằng có tám vạn bốn ngàn chúng sanh ở trong một ly nước. Thật ra nói tám vạn bốn ngàn cũng không phải chính xác là tám vạn bốn ngàn, đó chẳng qua chỉ là một cách nói của người Ấn Độ để diễn tả số nhiều. Đức Phật đã dặn các đệ tử phải lọc nước uống.

Tại Ấn Độ thời xưa, việc lọc nước không phải là chuyện phổ thông như ngày nay. Vậy mà Đức Phật đã thấy trước cả thời đại của Ngài là trong nước có vi trùng. Dĩ nhiên, con người thời đó cảm thấy khó mà tin được Ngài, bởi vì họ không thể chứng minh được là có chúng sanh trong ly nước, chúng ta còn gọi là vi khuẩn. Nhưng ngày nay, nhờ sự tiến bộ của khoa học, chúng ta có thể chứng minh được điều đó một cách dễ dàng.

Những Người Tu Hành Vĩ Đại Tạo Ra Một Thế Giới Văn Minh Hơn

Xã hội chúng ta ngày nay đạt đến mức tiến bộ và thông minh thế này là điều rất tốt. Những nghiên cứu khoa học cùng với sự nỗ lực tích cực và cần cù đã mang lại rất nhiều tiện nghi cho cuộc sống chúng ta. Bây giờ, có lẽ chúng ta tự hỏi tại sao hồi mấy ngàn

năm về trước chúng ta không có những máy móc điện tử này? Lúc đó, chúng ta không thông minh như vậy. Chúng ta chưa có tiến bộ mấy về khoa học. Vì thế giả sử như có Thượng Đế thì tại sao Ngài không làm cho con người lúc đó được thông minh hơn? Còn những đứa con của Thượng Đế hồi mấy ngàn năm về trước thì sao? Chẳng lẽ Thượng Đế đối xử với họ như những đứa con nuôi, không phải con ruột à?

Cho nên quý vị thấy sự tiến bộ của thế giới chúng ta đã được hình thành do những sự cố gắng chuyên cần của những người gọi là những nhà tu hành, những người mang ánh sáng đến thế giới này— những vị Thiền Sư, những bậc Đại Giác Ngộ, Thánh Nhân, các vị Minh Sư. Những vị tu hành vĩ đại nhất đó giúp ích được nhiều hơn và đang làm việc ở cảnh giới cao hơn. Nhưng ngay cả những người được gọi là thiền sư ở đẳng cấp thấp hơn, người tu hành, hay những người mang ánh sáng cũng đang đóng góp vào sự thay đổi toàn bộ bầu khí quyển nhằm củng cố điều kiện của thế giới chúng ta như ngày nay. Nếu những người tu về ánh sáng, những người mang ánh sáng này không tồn tại và không có sự hiện hữu của họ trong nhiều thế kỷ qua, thì thế giới chúng ta đã không được tình trạng như ngày hôm nay.

Bởi vậy, chúng ta phải cảm ơn khoa học và những phát minh của các khoa học gia đã mang lại cho chúng ta tất cả những tiện nghi và những dụng cụ tối tân này. Họ đã mang đến cho cuộc sống chúng ta rất nhiều tiện nghi. Nhưng chúng ta thật sự đã quên đi những ân nhân ở “*đằng sau*”, những nhân vật vô hình đã tạo nên những điều kiện đó. Nếu thế giới của chúng ta thiếu vắng những người tu hành, những người mang ánh sáng này, thì thế giới sẽ trở thành như địa ngục— sẽ không còn có những biểu hiện của đạo đức, không có những tấm gương cao thượng, cũng không có ánh sáng. Nó sẽ giống như vùng quê không có điện, tất cả đều đen tối như thuở xưa.

Cho nên thế giới chúng ta khác với địa ngục ở chỗ chúng ta còn có những người mang ánh sáng; và thế giới chúng ta khác với Thiên Đàng ở chỗ chúng ta có ít người mang ánh sáng, ít người đạo đức hơn. Nếu không có những vị này thì thế giới đã biến thành địa ngục rồi. Địa ngục là sự vắng mặt của ánh sáng, của nhân đức. Nếu chúng ta có nhiều người mang ánh sáng hơn thì thế giới chúng ta sẽ trở thành Thiên Đàng. Điều này tạo nên tất cả sự khác biệt. Mọi người ai cũng muốn sống trong sự tiện nghi và trong thế giới thần tiên, nhưng không phải ai cũng đem công sức ra để tạo dựng Thiên Đàng cho chính mình và cho những người chung quanh. Vì vậy, chúng ta nên xem lại kinh điển của các tôn giáo như Thiên Chúa giáo, Phật giáo, để biết cách tạo dựng một cõi Thiên Đàng cho thế giới của chúng ta. Tôi không thích nhấn mạnh nhiều về điều này. Có thể sẽ làm cho quý vị chán và sẽ nói rằng: *“Những điều này tôi đã biết rồi.”* Quý vị sẽ nói với tôi: *“Tôi biết Kinh Thánh từ trang đầu cho đến trang cuối. Tôi là người Thiên Chúa giáo, không cần phải nói với tôi điều này.”* Và các Phật tử cũng sẽ nói với tôi: *“Tôi biết ngũ giới của nhà Phật. Tôi là người tu tại gia, tôi quy y Phật, có lẽ đã bốn mươi năm nay rồi. Tôi có một pháp danh, Phật danh rất đặc biệt.”*

Pháp danh trong Phật giáo cũng giống như tên Thánh trong Thiên Chúa giáo. Khi quý vị được rửa tội, tôi nghĩ rằng quý vị có một tên Thánh, phải không? Maria gì đó. Hay Joseph gì đó. Theo truyền thống Công giáo thì ngoài tên riêng của quý vị, quý vị còn có một tên Thánh nữa. Trong truyền thống Phật giáo cũng có điều tương tự như vậy. Khi quý vị quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, quý vị sẽ được một cái tên, những tên hay như là Hào Quang, Phật Quang, Huệ Quang, Đại Trí, Đại Đức, Viên Giác, Đại Tâm hoặc gì đó.

Có những tên này rất tốt, dù là tín đồ Thiên Chúa giáo hay Phật giáo. Nhưng tốt hơn là chúng ta nên sống cho xứng đáng với tên gọi của mình. Nếu chúng ta được đặt cho cái tên là Thánh

Francis thì chúng ta nên tìm đọc tiểu sử của vị Thánh này để xem Ngài đã làm gì để trở thành một vị Thánh? Ngài đã sống cuộc đời như thế nào mà bao nhiêu thế kỷ đã qua vẫn được toàn thế giới tôn thờ? Nếu chúng ta được đặt cho cái tên là Ananda— Ananda trong tiếng Phạn, theo truyền thống của Ấn Độ giáo có nghĩa là sung sướng, vui vẻ, hạnh phúc, niềm vui vô bờ bến thì chúng ta cũng phải cố hết sức để đạt được sự sung sướng đó qua những hành vi đạo đức, qua sự tinh tấn tu hành, quán tưởng về sự an lạc của nội tâm.

Chân Ngã của chúng ta là niềm an lạc đó, đạo đức đó và sự câu thông với Thượng Đế. Nếu chúng ta quên đi Chân Ngã của mình thì chúng ta sẽ rất cô độc và chịu đựng nhiều đau khổ trên cõi đời này. Một khi chúng ta câu thông được với Chân Ngã này, mọi chuyện sẽ bắt đầu quay về chiều hướng tốt đẹp và chúng ta sẽ nhận biết rõ ràng hơn về hướng đi của chúng ta và những gì phải làm để phục vụ bản thân, phụng sự cho xã hội và toàn cõi vũ trụ.

Mọi thứ chúng ta làm đều có ảnh hưởng đến mọi người trên thế giới này và những thế giới kế tiếp. Mọi tôn giáo đều nói rằng tất cả vạn vật, tất cả chúng sanh vốn đồng nhất thể. Cũng giống như thân thể chúng ta có nhiều bộ phận. Nếu tay chúng ta đau, nó sẽ ảnh hưởng đến toàn thân. Chỉ vì toàn bộ vũ trụ quá to lớn mà chúng ta là những chúng sanh trong vũ trụ to lớn này lại không hiểu được, không thấy được toàn bộ vũ trụ, cho nên chúng ta có thể không tin rằng hành động của mình có ảnh hưởng đến những chúng sanh khác. Nếu mở được thiên nhãn, huệ nhãn, chính chúng ta sẽ nhận thấy rằng mình quả thật có liên hệ với tất cả chúng sanh. Lúc đó, chúng ta sẽ rất cẩn thận về những gì mình làm.

Chúa Giê-su, Đức Phật đã mở được huệ nhãn này, cho nên các Ngài biết được luật lệ của vũ trụ, biết cách làm đẹp cho thế giới và làm cho đời sống của chúng ta được thoải mái, dễ chịu hơn, thích hợp với cảm quan của chúng ta hơn. Cũng vì vậy, họ đề ra

những quy luật mang từ nơi Thiên Đàng, về cách cư xử và đường hướng mà chúng ta nên đi theo trong đời sống hàng ngày. Những điều luật này hết sức quý giá mà chúng ta còn gọi là giới luật hoặc những điều răn của Thượng Đế. Nếu chúng ta tuân theo những giới luật này, cuộc sống chúng ta sẽ suôn sẻ hơn. Tuy nhiên, đây cũng vẫn chỉ giới hạn trong phạm vi của sự liên hệ trên thế gian, trong phạm vi của sự đóng góp vào trong thế giới mà thôi.

Cách Nhanh Nhất Để Vào Thiên Quốc

Nếu chúng ta trì giới, chúng ta từ tế với hàng xóm, thương yêu kẻ thù của chúng ta, v.v... thì thế giới sẽ hòa bình, sẽ là một nơi tốt đẹp để sinh sống và Địa Cầu chúng ta sẽ tồn tại được lâu dài hơn. Vì thế, nếu thế giới của chúng ta hòa bình thì cuộc sống của chúng ta cũng được ảnh hưởng và chúng ta cũng sẽ cảm thấy rất an bình. Nếu chúng ta sống trong một căn nhà bị hư hỏng hay trong tình trạng không tốt, thì sức khỏe và sự thoải mái của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng. Tương tự như vậy, nếu chúng ta sống trong một thế giới đầy hỗn loạn và rối ren, chúng ta cũng sẽ không được an bình. Cho nên giúp đỡ cho thế giới tức là giúp cho bản thân.

Đó là việc duy nhất phải làm nếu chúng ta muốn ở lại thế giới này. Nếu chúng ta muốn trở về Thiên Quốc, hoặc cõi Phật, hoặc trở thành Phật thì có nhiều điều kiện và quy luật vi tế hơn mà chúng ta phải biết. Ngoài việc giữ những giới luật, sống một đời đạo đức, bao dung và giúp đỡ người khác, chúng ta còn phải câu thông với Thiên Quốc nữa.

Thiên Quốc là gì? Điều này dễ thấy lắm, miễn là quý vị sẵn lòng, nỗ lực, dành thời giờ và thành tâm muốn được đến đó. Quý vị có thể tìm thấy Thiên Quốc qua sự tịnh hóa, sự thành tâm của quý vị và với một lòng tin tuyệt đối.

Nhưng cách tốt nhất, nhanh nhất là tìm người nào đã biết đường vào Thiên Quốc rồi, quý vị chỉ việc theo họ mà đi. Họ chỉ nắm tay và kéo quý vị đi lên. Bởi thế, Chúa Giê-su phải sanh ra trong thế giới này để dẫn dắt một số người cùng thời với Ngài, những người thành tâm nhất, những người thương yêu Thượng Đế trở về Thiên Đàng. Và đó là lý do tại sao Đức Phật phải giáng trần để đưa một số tín đồ của Ngài về cõi Phật.

Trong mỗi quốc gia, trong mỗi thời đại tiến hóa của thế giới, lúc nào cũng có những vị như Chúa Giê-su hoặc Đức Phật. Đây là một tin rất đáng mừng. Chúng ta tôn thờ Chúa Giê-su và Đức Phật, như vậy rất tốt. Nhưng hiếm khi chúng ta biết được rằng chúng ta có thể trở thành vĩ đại như Chúa Giê-su, vĩ đại như Đức Phật. Mục đích duy nhất của các Ngài đến thế giới chúng ta thật sự là như vậy. Vì thế, Chúa Giê-su mới nhấn mạnh trong Thánh Kinh rằng: *“Bất cứ những phép lạ gì Ta làm hôm nay, mai sau các ngươi có thể làm còn vĩ đại hơn nữa.”* Ngài đã hứa với chúng ta là chúng ta có thể trở nên vĩ đại như Ngài, thậm chí còn vĩ đại hơn nữa.

Đức Phật cũng nói rằng: *“Tất cả các con đều có thể thành Phật. Ta là Phật đã thành, các con là Phật sẽ thành.”* Không ai tuyên bố họ là người duy nhất có thể thành Phật, không ai có thể nói vậy được. Nếu có ai nói như vậy, người đó không hiểu chút gì về Phật giáo hay Thiên Chúa giáo cả.

Ki-tô chân chánh là một lực lượng có thể được truyền xuống từ người này sang người khác. Cũng giống như quý vị kiếm được rất nhiều tiền, quý vị có thể cho đi bao nhiêu cũng được. Cũng như của cải vật chất, chúng ta thật sự có thể có lực lượng tâm linh, một thứ sở hữu vô hình mà chúng ta cũng có thể truyền lại. Đây không phải là đem cho, bởi vì lực lượng này đã tiềm ẩn bên trong tất cả chúng ta, chỉ cần có một chuyên gia là có thể mở nó ra được.

Giống như khi vào trong phòng này, chúng ta không quen thuộc với bảng điện hay những công tắc điện của phòng này ở

đâu. Vì vậy, chúng ta phải tìm hiểu, cố gắng tự khám phá, hoặc cách nhanh nhất là đi tìm ông quản lý, người chịu trách nhiệm về căn phòng này, ông biết mọi thứ. Ông ta ở đây mỗi ngày. Ông ta biết bảng công tắc điện ở đâu, biết được đèn nào nối với công tắc nào. Đó là cách tốt nhất. Chỉ cần vài giây là ông ta có thể mở nó ra, bật đèn lên và giúp quý vị sắp đặt tất cả mọi thứ cần thiết cho buổi thuyết giảng ngày hôm nay.

Đánh Thức Toàn Bộ Lực Lượng Trí Huệ của Chúng Ta

Cũng tương tự như vậy, Đức Chúa hoặc Đức Phật đã biết được Thiên Quốc. Các Ngài đã đi lại nơi đó rất nhiều lần, không chừng đã hàng triệu lần rồi. Vì vậy, các Ngài có thể giúp chúng ta cũng đến được chỗ đó và mang lại cho chúng ta sự thoải mái với tất cả những gì chúng ta cần. Một khi chúng ta vào trong phòng này và tìm được ông quản lý thì chúng ta có thể tìm được tất cả những gì chúng ta cần.

Tương tự vậy, Chúa Giê-su đã dạy chúng ta rằng: *“Hãy tìm Thiên Quốc trước, rồi mọi thứ sẽ được thêm vào cho các con.”* Thiên Quốc tức là trí huệ bẩm sinh mà hầu hết chúng ta không dùng tới. Như tôi đã nói nhiều lần, chúng ta mới chỉ dùng có 5% trí lực mà thôi. Nếu chúng ta dùng toàn bộ 100% năng lực trí tuệ thì chúng ta sẽ còn làm được những điều tuyệt diệu biết bao nhiêu.

Chúng ta chỉ dùng có 5% đã có thể chế tạo được máy bay, chế tạo hỏa tiễn để bay lên mặt trăng, lên dải ngân hà, làm bao nhiêu chuyện phi thường, chữa bao nhiêu bệnh tật, khám phá bao nhiêu thứ vĩ đại, phát minh ra được máy điện toán và bao nhiêu dụng cụ cơ khí, chế tạo xe chạy thật nhanh và những máy bay khổng lồ. Trong khi đó, 95% vẫn chưa được dùng tới. Nếu chúng ta đánh thức được lực lượng của trí thông minh này dậy, thì chúng ta sẽ biết được nhiều điều hơn nữa, chúng ta có thể làm được biết bao

nhiều chuyện nữa, càng có thể phát minh ra biết bao nhiêu thứ khác nữa, sáng tạo ra vô số vật dụng khác nữa.

Đó là ý nghĩa của Thiên Quốc, trí huệ của Phật hoặc Phật Tánh là như vậy. Nhưng ngoài những thứ đó, chúng ta còn có rất nhiều thứ khác nữa. Lực lượng vi diệu ở đằng sau trí lực này là cái mà chúng ta gọi là lực lượng của linh thể. Đó là Bản Lai Diện Mục của chúng ta, là con người thật của chúng ta.

Chúng ta sẽ không còn nghi ngờ về sự hiện hữu của con người thật bên trong thân thể của chúng ta và khẳng định rằng chúng ta không phải là cái xác phàm này. Thân thể vật chất này chỉ là căn nhà để chúng ta nương náu trong lúc còn ở tại thế giới này, như là một “*căn phòng*” trong khách sạn vậy. Nếu không, tại sao khi chúng ta chết đi, thân thể vẫn còn nằm đó mà chúng ta lại không cử động được? Cho nên chắc chắn là phải có cái gì nữa ở đằng sau thân thể này, đằng sau não bộ này, huy động toàn bộ guồng máy suy nghĩ, đi đứng, ăn và ngủ. Đó chính là Chân Ngã của chúng ta.

Chân Ngã này bị che sau một lớp màn mà chúng ta gọi là ảo tưởng hoặc tiếng Phạn gọi là Maya (*thế giới vật chất tri giác*). Ảo tưởng là một thứ trò chơi làm chúng ta quên đi Chân Ngã của mình. Cũng giống như khi chúng ta xem truyền hình, xem phim ảnh hoặc coi kịch, chúng ta chăm chú đến nỗi quên đi bản thân mình. Rồi chúng ta cùng khóc, cười, thương tiếc, cùng lo sợ với những diễn viên trên sân khấu. Chúng ta quên mất mình là thượng nghị sĩ tiểu bang hoặc là phu nhân của một nhân vật quan trọng, chẳng hạn vậy. Chúng ta gắn mình vào màn ảnh, khóc cười với những người đó, rồi nổi giận, rồi kích động. Sau khi vở kịch hoặc phim truyện chấm dứt, chúng ta trở về với thực tế, trở về với vai trò của mình và đi về nhà. Chúng ta không ở lại trong rạp nữa và cũng không còn dán mắt vào màn ảnh nữa.

Rạp hát, phim ảnh, truyền hình chỉ là những thứ tạm thời thôi mà có thể lôi cuốn con người một cách dữ dội như vậy. Quý vị biết vấn đề mê truyền hình. Đôi khi bật lên rồi là không thể tắt

được. Không cần biết trên đó đang chiếu gì, quý vị vẫn cứ phải nhìn. Nó rất hấp dẫn, luôn luôn thay đổi, luôn luôn sống động và luôn luôn đổi mới. Đôi khi chúng ta quên mất bản phận của mình, quên cả công việc của mình và cứ nhìn vào truyền hình mà thôi.

Cuộc đời của chúng ta là một sân khấu lớn hơn và là một vở diễn dài hơn. Thảo nào chúng ta quên đi Chân Ngã của mình. Sân khấu cuộc đời của chúng ta còn thú vị hơn nữa, gay go hơn, đầy màu sắc hơn, lâm ly hơn, hấp dẫn hơn vở diễn trên sân khấu nữa. Vì thế, chúng ta cứ gắn mình vào màn ảnh cuộc đời mà quên đi chúng ta là ai. Vở tuồng ảo tưởng chỉ là như vậy mà thôi. Một khi ảo tưởng chấm dứt, vở kịch sẽ chấm dứt. Đó là lúc chúng ta tỉnh thức.

Khi tỉnh thức, chúng ta khai ngộ. Và nếu chúng ta hoàn toàn tỉnh thức và gạt bỏ hết tất cả những ấn tượng của vở tuồng, để nó không còn làm cho chúng ta buồn, khóc, cười nữa thì chúng ta nói rằng mình đã trở thành như Chúa hay Phật. Chúng ta biết rằng tất cả chỉ là một giấc mơ. Lúc đó, chúng ta hoàn toàn thức tỉnh. Và lúc đó, chúng ta thật vĩ đại, có thể điều khiển mọi thứ chúng ta cần điều khiển, nhưng nếu mọi người không muốn bị điều khiển thì chúng ta sẽ để cho họ được tự do. Chúng ta để cho mọi chuyện được tự nhiên nhưng lại có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, những việc không gây hại cho người khác mà chỉ toàn là việc tốt mà thôi.

Một khi chúng ta hoàn toàn tỉnh thức hoặc khai ngộ, chúng ta có được tất cả trí huệ bẩm sinh bên trong chúng ta. Chỉ với một chút trí thông minh khoảng 5% trí lực mà chúng ta đã có thể sáng tạo được rất nhiều thứ vĩ đại như tòa nhà Empire State (*tòa nhà cao 102 tầng ở New York – Hoa Kỳ*), chế tạo rất nhiều thiết bị tối tân và tuyệt diệu. Với trí huệ bẩm sinh mới tìm lại được, chúng ta có thể tạo dựng được Thiên Đàng. Chúng ta có thể tạo ra môi trường tiện nghi, cuộc sống thoải mái và tất cả những gì chúng ta ước muốn.

*Mọi Người Đều Có
Lực Lượng Sáng Tạo*

Một số quý vị chắc có nghe nói về những người biểu diễn thần thông tại Ấn Độ, Trung Hoa hoặc ngay tại Hoa Kỳ. Những điều này cũng chẳng có gì là thần kỳ cả. Họ chẳng qua chỉ dùng lực lượng sáng tạo đó. Họ biết cách dùng trí thông minh của chính mình hơn những người bình thường. Cũng giống như chúng ta đã dùng 5% trí lực để chế tạo máy bay, tàu bè, hỏa tiễn, thiết bị khoa học, v.v... Chúng ta có thể sử dụng lực lượng sáng tạo này nhiều hơn để chế tạo nhiều thứ tối tân hơn, tuyệt diệu hơn và những thứ phi thường không thể tưởng tượng được. Thiên Đàng là như vậy, nó có tất cả những tiện nghi và phép lạ. Đó là tất cả lực lượng sáng tạo và chúng ta có tất cả điều này trong chính mình.

Dùng lực lượng sáng tạo này chỉ để hóa ra vài bông hoa, vài quả cam, vài viên kẹo thì không có gì đáng kể. Đó chỉ là một việc rất nhỏ trong trò chơi sáng tạo của trí lực chúng ta. Càng biết nhiều, chúng ta càng sáng tạo được nhiều thứ vĩ đại hơn. Các khoa học gia đã sáng tạo rất nhiều máy móc và thiết bị tuyệt diệu để phục vụ nhân sinh, nhưng nếu họ biết cách tiến sâu vào vương quốc của trí tuệ, họ có thể tạo ra cả Thiên Đàng. Giống như chúng ta dùng nguyên liệu của Địa Cầu này để chế tạo phi thuyền, xe cộ và máy móc, chúng ta cũng có thể dùng những nguyên liệu vô hình để chế tạo đủ thứ cần thiết cho đời này và đời sau.

Cho nên Chúa Giê-su mới nói: *“Hãy tìm Thiên Quốc trước, rồi mọi thứ sẽ được thêm vào cho con.”* Đó cũng là lý do tại sao Đức Phật đã bỏ lại tất cả – cung vàng điện ngọc, những cửa cải và lạc thú trần gian, bởi vì sau đó, Ngài có được nhiều hơn nữa. Ngài biết mình giàu hơn bất cứ ông vua nào trên Địa Cầu này. Nếu không làm sao một người lại có thể sống như người hành khất suốt bốn mươi chín năm trong khi Ngài có cả một vương quốc

trong tay? Bất cứ lúc nào Ngài cũng có thể quay trở lại ngài vàng, thành một vị vua vĩ đại, cai trị quốc gia và hưởng thụ tất cả những tiện nghi. Nhưng Ngài không trở về, vì Ngài đã giàu hơn lúc Ngài ra đi. Ngài đã có bất cứ thứ gì Ngài muốn. Ngài có thể đi tới bất cứ Thiên Đàng nào, bất cứ lãnh thổ nào, bất cứ hành tinh nào, bất cứ dải ngân hà nào và có đủ loại kho báu – có tất cả mọi thứ mà Ngài muốn, nhưng ngay cả những thứ đó Ngài cũng không muốn.

Sau khi chúng ta biết tất cả những bí mật của vũ trụ, có được tất cả những kho tàng quý báu của Thiên Đàng, chúng ta không còn ham muốn gì nữa. Chúng ta trở nên sung sướng bên trong chúng ta; việc gì đến cứ để nó đến. Chúng ta thành như trẻ thơ, không còn ham muốn và những khát vọng của thế gian không còn âm ỉ trong tâm chúng ta nữa, không còn khổng chế được chúng ta. Đó là lợi điểm của việc đạt khai ngộ.

Chỉ Bằng Cách Khai Ngộ, Chúng Ta Mới Có Thể Thật Sự Yêu Thương Người Khác

Nhiều người tưởng lầm rằng, nếu muốn khai ngộ hay muốn tu hành, chúng ta phải làm tăng ni hay đi lên Hy Mã Lạp Sơn. Tôi cũng đã từng nghĩ như vậy. Tôi tưởng tôi phải làm như vậy. Nhưng vì lúc đó, tôi còn ngu muội, chưa khai ngộ. Quý vị không cần làm như vậy. Chúng ta có thể sống với gia đình, làm tròn bổn phận thế gian và đồng thời trở nên khai ngộ. Cũng như chúng ta có thể làm nhiều công việc bằng đôi bàn tay và khối óc. Chúng ta cũng có thể vừa làm những công việc của thế gian và vừa đạt được sự khai ngộ.

Với trí thông minh giới hạn mà chúng ta bây giờ đang có – 5% trí lực mà chúng ta vẫn hoàn thành được nhiều công việc. Cũng như nếu quý vị làm bác sĩ, khi về đến nhà, quý vị vẫn có thể ra vườn trồng rau và giúp vợ hút bụi thảm, hoặc có thể làm bất cứ thứ gì mình thích. Cứ tưởng tượng bây giờ, nếu quý vị có

thêm trí huệ thì quý vị sẽ làm được nhiều hơn chứ không thể ít hơn được. Quý vị không cần phải rời bỏ thế gian để thực hiện ý nguyện Thiên Đàng. Quý vị có thể làm được nhiều việc hơn và cống hiến nhiều hơn mà không phải giảm bớt trách nhiệm của mình. Đó là lý lẽ của sự khai ngộ. Nhưng vì tôi đã xuất gia rồi, đã quen như vậy rồi, nên tôi cứ để như thế. Điều này không có hại gì cho tôi cả. Nhưng chúng ta thật sự không cần phải làm như vậy. Chúng ta có thể làm được nhiều việc với trí huệ của chúng ta. Nó bao gồm nhiều thứ. Chúng ta vừa có thể thương yêu Thượng Đế và đồng thời thương yêu những người trong gia đình của chúng ta. Tình thương của Thượng Đế sẽ không cản trở tình thương của chúng ta đối với đời sống gia đình và những người trong gia đình. Vì nếu Thượng Đế là tình thương, nếu Phật là sự từ bi thì thân nhân của chúng ta phải được kể luôn trong đó, chứ không phải bị loại ra. Chúng ta có thể thương nhiều người hơn nữa. Thay vì chỉ thương yêu gia đình, chồng vợ, chúng ta cũng có thể thương luôn cả những người láng giềng và kẻ thù của chúng ta. Sau khi khai ngộ, chúng ta sẽ trở thành như vậy.

Chúa Giê-su nói: *“Hãy thương kẻ thù của các con.”* Ngài không phải chỉ thuyết pháp ngoài miệng mà Ngài thật sự đã thể hiện điều đó. Sau khi hoàn toàn khai ngộ, quý vị không còn mang lòng thù ghét ai và nhìn mọi việc một cách rõ ràng hơn. Quý vị hiểu được tại sao người ta đối xử với quý vị như vậy. Tại sao người này hành xử như vậy đối với người kia. Quý vị sẽ không có cảm giác tội lỗi về việc làm của mình và cũng không có lòng oán ghét đối với những người làm hại quý vị, bởi vì quý vị hiểu được nhân quả của mọi việc trong vũ trụ. Đó là cách chúng ta xả bỏ được lòng hận thù, là cách chúng ta thương được người láng giềng và kẻ thù của chúng ta.

Khó mà bảo người ta thương yêu kẻ thù, rồi người ta có thể lập tức thương được kẻ thù ngay. Hiểu được là một chuyện, nhưng có làm được hay không lại là chuyện khác. Lấy một câu

Phật dạy và nói rằng: “*Bản chất tất cả chúng sanh vốn trong sạch. Các con vô tội. Không có gì xấu, không có gì tốt.*” Nhưng thuyết phục một người để họ đừng có cảm giác tội lỗi là một điều rất khó, bởi vì họ không thấy được nhân quả. Họ không thể buông bỏ ngã chấp trong khi làm việc, rồi sau đó họ phải lãnh lấy trách nhiệm về việc họ làm.

Khi đã khai ngộ, chúng ta quan sát mọi việc từ một góc độ cao hơn với sự sáng suốt hơn và chúng ta thấy không có việc gì xảy ra một cách ngẫu nhiên, không có gì là do chính chúng ta gây ra. Nhưng điều này thật khó mà giải thích được cho quý vị. Đạt được sự khai ngộ dễ hơn là giải thích về sự khai ngộ.

Thượng Đế Có Nhiều Danh Xưng

Nếu chúng ta nghe danh hiệu Phật, hoặc danh hiệu của một giáo lý trong bất cứ kinh điển nào, chúng ta sẽ được một chút phúc báu, một chút công đức để được tái sinh vào cõi Thiên Đàng. Nếu không, chúng ta phải xuống địa ngục. Người ta thường nói như vậy. Tôi không tin tưởng vào địa ngục cho lắm, nhưng dù sao cũng vẫn có địa ngục. Chỉ là tôi sẽ không đến đó, nên tôi không tin lắm.

Có những luật pháp của địa ngục và luật pháp của Thiên Đàng. Luật pháp ở địa ngục rất thấp kém, mục đích là để chặn bắt những người sống trong vòng luân hồi của thế giới ảo tưởng này. Luật pháp Thiên Đàng là luật pháp của sự gia ân và tình thương, sự tha thứ vô điều kiện để kéo con người trở lại Thiên Quốc, trở về cõi Phật để hưởng thụ sung sướng và an lạc vĩnh hằng mà họ đáng được hưởng. Luật của địa ngục hay của thế giới này là do Ma Vương cai quản. Ma Vương là một chúng sanh mà chúng ta gọi là “*đạo diễn của ảo tưởng*”. Người đạo diễn phía sau sân khấu của trò chơi ảo tưởng. Luật của cõi Thiên Đàng và cõi Phật được cai quản bởi những chúng sanh nhân hậu có tình thương, có

lòng từ bi, có sự khoan dung, là những công sự của Thượng Đế toàn năng hoặc Phật Tổ Tối Cao.

Chúng ta gọi Thượng Đế bằng những danh xưng khác nhau cũng được. Quý vị có thể gọi vợ của quý vị là “*cung*”, hoặc “*bánh táo của anh*”, hoặc “*cục kẹo của anh*”, hoặc “*bánh mật*”, hoặc bất cứ danh từ gì quý vị thích. Tương tự như vậy, quý vị cũng phải cho phép những người có tâm tánh và sở thích khác nhau được gọi Thượng Đế bằng những danh xưng khác nhau. Điều này rất hợp lý. Tôi rất ngạc nhiên tại sao đa số người ta không hiểu điều này và tranh chấp với nhau về những danh xưng?

Nếu quý vị có thể gọi vợ mình là “*bánh ngọt*” thì người hàng xóm cũng có thể gọi phu nhân của ông ta là “*bánh táo*”. Danh xưng của Thượng Đế cũng vậy thôi, chúng ta gọi Thượng Đế là Allah, Jehova, Phật Tổ Tối Cao hoặc A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, hoặc Đấng Toàn Năng, Đấng Từ Bi, Đức Cha, Đức Mẹ, Đấng Tạo Hóa, Thượng Đế, hay bất cứ danh xưng nào thì có chuyện gì chứ?

Cho nên nhiều người tưởng tôi thuyết giảng về nhiều tôn giáo cùng một lúc. Không, không phải. Tôi chỉ giảng có một Đạo. Đó là Chân Lý, tôn giáo của trí huệ, tôn giáo của tình thương. Cái mà chúng ta gọi là Thượng Đế Toàn Năng hoặc Phật Tổ Tối Cao, chính là trí huệ của chúng ta, là lực lượng sinh tồn, là sự thông minh của bản thân chúng ta mà nếu muốn, chúng ta có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

*Sau Khi Thành Phật,
Chúng Ta Trở Nên Rất Bình Thường*

Trong trường hợp chúng ta không biết cách mở cánh cửa trí huệ, chúng ta có thể đi tìm một chuyên gia. Chỉ có vậy thôi, rất giản dị, rất rõ ràng. Chúng ta không cần làm bất kỳ việc gì trở

thành quá huyền bí, quá khó khăn, quá mơ hồ và quá xa vời. Nếu tôi có thể đạt được trí huệ này thì quý vị cũng có thể đạt được.

Không phải tôi công bố rằng tôi đã mở được trí huệ hoàn toàn để được quý vị tán thán hoặc cúng dường nhiều lễ vật hay là gì đó. Tôi chỉ nói như cách quý vị nói: *“Tôi là bác sĩ.”* Bởi vì quý vị đã tốt nghiệp trường y khoa để người khác biết và tin tưởng ở quý vị, rồi quý vị mới có thể giúp đỡ họ. Tôi nói về vấn đề này chỉ để nêu lên một thí dụ cho quý vị thấy, để cho quý vị có niềm hy vọng, cho quý vị có niềm hứng khởi rằng mình cũng có thể làm được như vậy.

Đôi khi người ta chỉ trích tôi rằng các đệ tử của tôi luôn tán thán tôi, xưng tụng tôi là Phật, là gì gì đó. Từ lâu lắm rồi, tôi chưa hề nói tôi là gì cả. Nhưng người ta luôn nghe được từ đệ tử của tôi, rồi đến công kích tôi về những gì tôi không có nói. *“Cái gì? Bà mà là Phật đó sao? Làm sao bà là Phật được? Tại sao dám là Phật?”* Rất nhiều những câu hỏi như vậy đã được nêu lên nhiều lần lắm rồi.

Cho nên tôi chán lắm rồi, cứ khiêm nhường mãi thật là chán. Bởi vậy, tôi công khai nói rằng: *“Tôi là Phật đó. Thì đã sao? Không được sao?”* Nhưng thật ra sau khi thành Phật rồi, quý vị sẽ trở nên rất bình thường, rất dễ mến, rất dễ thương. Chẳng có gì vĩ đại, chẳng có gì đặc biệt xảy ra cả. Chỉ là quý vị đã khám phá ra được kho tàng của chính mình, lực lượng của bản thân và quý vị đem ra sử dụng. Khám phá ra một trương mục ngân hàng mà quý vị đã bỏ quên thì có gì hay ho? Xài tiền của chính mình thì có gì là cao thượng, là vĩ đại đâu. Ai cũng biết được điều đó mà.

Tương tự vậy, khám phá ra được lực lượng và trí huệ của mình và sử dụng nó để được lợi ích cho chính mình và những người cần đến thì cũng chẳng có gì là vĩ đại cả. Ngoài sự khám phá được trí huệ và lực lượng của quý vị, quý vị rất là bình thường. Quý vị có thêm lực lượng, chỉ có vậy thôi. Những gì người khác làm được, quý vị làm được. Họ đi được, quý vị cũng đi được. Họ ngủ, quý

vị cũng ngủ. Họ ăn, quý vị cũng ăn. Họ làm việc, quý vị cũng làm việc. Cũng được mà. Quý vị vẫn giống như hồi xưa, chỉ là bây giờ quý vị có được lực lượng bổ sung thêm mà thôi.

Cũng tương tự như trường hợp một sinh viên y khoa. Sau khi tốt nghiệp trường y khoa, anh ta trở thành bác sĩ. Anh ta có gì thay đổi đâu. Có phải không? Bề ngoài vẫn như vậy, bạn bè cũng như xưa, sinh hoạt cũng như cũ và hành vi cũng không có gì thay đổi. Có chăng cũng chỉ là anh ta có thêm sự hiểu biết, thêm tài ba, thêm khả năng chuyên môn về y khoa để giúp đỡ người khác trong đó có cả bản thân anh và gia đình của anh.

Người ta đã làm cho Đức Phật trở thành một nhân vật thần thoại, một chúng sanh rất vĩ đại, một nhân vật rất huyền bí mà không ai có thể hiểu được, không ai biết được, không ai chạm đến được, hay trông thấy được. Họ làm cho Đức Chúa trở thành chủ nhân của thế giới này, không ai khác có thể đạt được đẳng cấp của Ngài. Làm như vậy là không đúng. Kiến thức này hoàn toàn sai lầm.

Tìm lại được kho tàng đã mất, điều đó không có nghĩa là quý vị sẽ thay đổi thói quen và hành vi của mình. Quý vị sẽ không trở thành tượng gỗ hay là Phật đá. Cảm xúc của quý vị vẫn như xưa, khả năng suy luận của quý vị vẫn còn như vậy. Quý vị vẫn có khả năng y như trước để làm công việc của quý vị, nếu không phải là giỏi hơn. Quý vị có thể phục vụ xã hội với nhiều tài năng hơn, hăng say hơn, nhìn sự việc rõ ràng hơn, tập trung hơn. Ngoài khả năng vật chất để cống hiến tài nghệ của mình cho xã hội và cho toàn thế giới, quý vị còn có trí huệ tiềm ẩn có thể được thể hiện và sử dụng như một lực lượng để đem lại sự gia trì, sự khuyến khích và niềm vui cho những người chung quanh quý vị.

Vì lý do đó, chúng ta có thể thấy được rằng không một ai nên từ chối sự khai ngộ. Không một ai nên từ chối các đặc quyền về trí huệ và lực lượng của bản thân. Trí huệ là một thứ vô hình không thể sờ thấy được, nhưng một khi muốn dùng đến, chúng ta

có thể cảm nhận được. Chúng ta không thể nhìn thấy điện nhưng có thể cảm thấy được khi bật đèn lên. Chúng ta có thể dùng điện để mở quạt, truyền hình, hoặc những dụng cụ máy móc. Đó là cách chúng ta biết điện hiện hữu.

Làm sao chúng ta biết được Thượng Đế, trí huệ, hoặc Phật Tánh hiện hữu? Chúng ta biết được nhờ sự thể hiện của lực lượng này. Chúng ta khám phá ra được lực lượng này và đem ra sử dụng. Chúng ta dùng trí huệ này vào những mục đích hữu ích, vào những việc có lợi.

Cũng như điện là vô hình, nhưng chúng ta có thể biến nó thành ánh sáng, thành điện năng để chạy máy thâu âm, tủ lạnh, quạt máy và tất cả những thứ hữu dụng khác. Nếu chúng ta đã có trí huệ bẩm sinh này, chúng ta có thể dùng nó, biến nó thành bất cứ những gì chúng ta muốn, kể cả việc tạo dựng Thiên Đàng cho bản thân mình. Lúc đó, ngay đến Thượng Đế chúng ta cũng chẳng cần đến nữa.

Cho nên đôi khi những người rất khai ngộ hoặc đã hoàn toàn khai ngộ, như trường hợp của các thiền sư, sau khi khai ngộ rồi, họ nói những câu lạnh lùng như: *“Không có Thượng Đế! Không có ai cả!”* Hoặc họ nói: *“Tôi chỉ đang uống trà thôi.”* Chẳng hạn như vậy. Họ không bao giờ biểu lộ nhiều cảm xúc về Thượng Đế hoặc về các vị Thánh nhân. Những vị này rất là khó hiểu, đôi khi làm cho chúng ta lầm họ là người vô thân, nhưng thật ra không phải vậy. Trong trường hợp của Đức Phật cũng như vậy, sau khi hoàn toàn khai ngộ, Ngài cũng đã phủ nhận không có Thượng Đế. Ngài dùng một danh xưng khác, đó là A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề – có nghĩa là Phật Tổ Tối Cao. Phật Tổ Tối Cao hay Thượng Đế Tối Cao cũng như nhau mà thôi. Phật Tổ Tối Cao hay Thượng Đế Tối Cao ngự ở bên trong chúng ta.

Đó là sự vi diệu trong tất cả mọi sự vi diệu. Như vậy có nghĩa là gì, quý vị có biết không? Điều này có nghĩa chúng ta là Thượng Đế, chúng ta là Phật. Nếu Phật không ngự trong đây thì còn ai

khác nữa? Chủ nhân này là một vị Phật, cho nên chúng ta là Phật, chúng ta là Thượng Đế. Tuy nhiên điều này nói hay lặp lại thì dễ, nhận biết được thì không dễ chút nào.

Vì vậy ngày qua ngày, chúng ta cứ sống trong sự khiêm tốn hoặc lòng kiêu ngạo mà không liễu ngộ được con người thật của mình. Vì vậy chúng ta đau khổ, chúng ta cảm thấy nặng nề, cô đơn, thất vọng và bơ vơ. Đó là vì chúng ta không biết được địa vị vĩ đại của chúng ta. Chúng ta không biết rằng Chân Ngã, hay Thượng Đế, hay Thiên Chúa ngự bên trong chúng ta: “*Con có biết chẳng con là ngôi giáo đường của Thượng Đế và Thiên Chúa ngự ở trong con.*” Và “*Thật kỳ diệu, Thiên Quốc ở trong con.*”

Đức Phật cũng nói: “*Phật tại tâm.*” Có nghĩa là Phật ở trong ta. Nếu Phật ở trong ta, thì ta là Phật. Chứ còn gì nữa, có phải không? Không có ai khác ở trong này, chỉ có Phật ngự ở trong ta. Như vậy chúng ta là Phật, không phải vậy sao? Nếu không ai khác sống ở trong đó, chỉ có linh hồn của Thượng Đế, chỉ có Thiên Quốc thì chúng ta là Thiên Quốc, chúng ta là Thượng Đế. Điều này rất hợp lý, cho dù chúng ta chưa khai ngộ đi nữa cũng vậy. Điều này chúng ta không cãi được.

Bước kế tiếp là đi tìm Thiên Quốc này, tìm lực lượng của Đấng Toàn Năng còn ẩn tàng bên trong chúng ta. Bây giờ, tôi đã tìm được rồi, tôi xin được nói cho quý vị biết. Nếu quý vị muốn tìm, tôi xin sẵn sàng cống hiến công sức, giúp đỡ quý vị một cách vô điều kiện.

VẤN ĐÁP

Vấn: *Khi Sư Phụ đạt được khai ngộ thì cá tánh của Sư Phụ biến đổi như thế nào?*

Sư Phụ: Có phải ý quý vị là nếu là người rất nóng tánh thì có trở nên ôn hòa hơn không? Điều đó có xảy ra. Khai ngộ có tác động đến cá tánh để quý vị trở thành người hoàn mỹ hơn.

Vấn: *Đức Phật nhấn mạnh về thiền định, hiện nay Thiên Chúa giáo phần đầu học thiền theo cách của Phật giáo. Thiền theo Thiên Chúa giáo, chúng ta sử dụng một số Thánh Kinh, dùng một số từ ngữ để học, đọc và thiền. Theo phương pháp của Phật giáo, thiền nghĩa là để đầu óc trống rỗng. Làm sao chúng ta có thể dùng phương pháp thiền này để tìm về Thượng Đế?*

Sư Phụ: Khai ngộ rồi, từ một sự hiểu biết rất bình thường, chúng ta sẽ hiểu những điều này theo một cách khác. Trước kia, tôi cũng không hiểu “đầu óc trống rỗng” là sao, Thiên Quốc là gì, Phật Tánh là gì và tất cả những từ ngữ này là gì. Nó quá lớn lao đối với tôi. Khai ngộ rồi, mọi thứ như trò chơi của trẻ em mà thôi. Theo truyền thống Thiên Chúa giáo cũng có thiền. Quý vị biết đó, Thiên Chúa giáo cũng có những trung tâm bé quan, nhiều nơi ẩn náu, chúng ta gọi là căn cứ bí mật. Không ai được vào. Họ làm gì? Họ quán tưởng, cầu nguyện và thiền định.

Thiền là gì? Tôi đã nói rồi. Sau nhiều giờ cầu nguyện và quán tưởng Thượng Đế, tay của chúng ta rụng rời vì lẫn chuỗi hạt và đầu gối mỏi nhừ. Rồi chúng ta sẽ ngã xuống và ngồi đó hoặc quỳ trong tĩnh lặng để nghỉ ngơi. Lúc đó, sự chỉ dẫn của Thượng Đế sẽ đến. Đó là thiền. Chúng ta phải yên lặng để lắng nghe. Chúng ta cứ nói mãi thì làm sao Thượng Đế có cơ hội nói với chúng ta. Cho nên, cầu nguyện là đang nói, đang hỏi xin; thiền định là lắng nghe. Hầu hết mọi người cứ luôn cầu nguyện hoặc cứ làm ồn hay nói mãi và Thượng Đế đâu có cơ hội để nói với chúng ta điều gì. Thảo nào mà lời cầu nguyện không được đáp ứng. Thượng Đế không có cơ hội. Cho nên thiền là phải từ quan điểm hợp lý.

Cho dù quý vị thuộc về Phật giáo, Thiên Chúa giáo, Hồi giáo hoặc bất cứ tôn giáo nào, tôi không màng. Nếu quý vị không thể dành thời giờ để lắng nghe Thượng Đế, thì Ngài không bao giờ giao tiếp với quý vị. Thậm chí, nếu nói chuyện với một người bạn – quý vị gọi điện thoại và nói nhưng phải lắng nghe nữa. Ngay

cả quý vị hỏi tôi, trước tiên là hỏi rồi sau đó phải yên lặng để tôi có cơ hội trả lời. Sao chúng ta có thể đối đãi với Thượng Đế còn tệ hơn bạn bè của mình? Chúng ta cứ luôn mãi mê nói mà không cho Ngài cơ hội. Thiên là lúc tĩnh lặng để lắng nghe. Chỉ vậy thôi, rồi Thượng Đế sẽ đến.

Vấn: *Ngài nói Minh Sư chân chánh thì không thi triển thần thông, nhưng tại sao Chúa Giê-su đã dùng thần thông và chữa lành cho người bệnh?*

Sư Phụ: Hãy nhớ Chúa đã nói với mẹ Ngài những gì: “*Tại sao mẹ lại nói với mọi người là con có thể hóa phép?*” Ngài miễn cưỡng phải làm điều đó. Bởi vì mẹ của Ngài đã nói với mọi người chuẩn bị nước và để sẵn ở đó rồi, nên Ngài buộc phải làm. Những lần khác Ngài đã chữa lành cho người bị phong, chữa lành cho người đang bệnh; nhưng Ngài chờ cho đến khi không còn ai ở đó rồi mới nói người đó đứng dậy và họ được chữa lành. Khi Ngài thấy người ta chạy theo sau, Ngài lập tức biến mất. Có nhớ không? Ngài đã ẩn mình, không muốn người khác nhìn thấy. Ngài cũng dặn người bệnh không được nói cho ai nghe, nhưng người đó đã đi ra và kể hết cho mọi người nghe.

Cho nên, ngay cả Minh Sư có thần thông cũng hiếm khi công khai sử dụng để thu hút công chúng. Các Ngài chỉ muốn thu hút những người thành tâm tìm kiếm Thiên Quốc. Bởi vì nếu sử dụng thần thông rồi, người ta nghĩ thần thông đến từ quý vị chứ không phải từ Thiên Quốc. Nếu quý vị theo đuổi Thiên Quốc, tìm kiếm Thiên Quốc, thì mọi thứ khác sẽ được thêm vào. Rồi thần thông và mọi thứ có hết luôn. Cho nên, hầu hết Minh Sư tránh thu hút người ta bằng thần thông, các Ngài sợ rằng họ chỉ chú ý đến một phần của lực lượng Thượng Đế mà quên đi tất cả.

Vấn: *Cuộc sống của con đang gặp nguy hiểm, Sư Phụ có cảm nhận được không?*

Sư Phụ: Tôi hiểu; nhưng cho dù quý vị hay tôi, chúng ta đều như nhau. Dù quý vị biết hay không biết, thì cuộc sống chúng ta lúc nào cũng trong tình trạng nguy hiểm rồi. Nên nếu muốn bảo vệ chính mình, hãy khai ngộ. Dùng trí huệ để bảo vệ cuộc sống của chính mình. Không ai làm giùm được!

Vấn: Là người trốn đời thuần chay, không ăn thịt để tránh sát hại, nhưng chúng ta ăn trứng được không?

Sư Phụ: Đã có phân nửa sự sống trong trứng rồi. Trứng được ấp để nở thành gà. Đây là lý do đầu tiên tại sao không nên ăn trứng. Ngày nay, một số trứng không thụ tinh, nhưng vẫn có phân nửa sự sống trong đó rồi.

Thứ hai là, gà ăn đủ loại sâu bọ có chứa vi khuẩn và mầm bệnh. Cho nên khi chúng ta ăn trứng, trứng không tinh khiết sẽ không tốt cho hệ thống miễn cảm của chúng ta. Càng tu hành, chúng ta càng nhạy cảm. Trứng bị nhiễm bẩn. Thứ ba là, phù thủy hắc thần thông dùng trứng hút linh hồn người chết để không chết. Nếu chúng ta ăn trứng, chúng ta cũng hút những linh hồn này vào thân thể của mình. Chúng ta thêm những chất phủ định vào. Trứng không giúp ích cho sự tiến bộ tu hành, cho nên đừng ăn.

Vấn: Đức Phật có dạy đệ tử của Ngài lọc nước, vậy chúng ta có phải thanh lọc môi trường và hành động của chúng ta để có thể dễ dàng đạt được khai ngộ không?

Sư Phụ: Phải, chúng ta nên làm! Cho nên, giữ giới luật và những điều răn là trọng điểm.

Vấn: Ngài nghĩ gì về thuật chiêm tinh?

Sư Phụ: Cũng không thay đổi được nhiều. Không giúp mấy. Chúng ta phải thay đổi tầng tâm thức cao hơn, chứ không phải chỉ biết ngày mai xảy ra việc gì. Chúng ta phải thay đổi đời sống, cách sống của mình để đời sống tốt hơn và hành trình của chúng

ta dễ dàng hơn, không cần nhờ đến chiêm tinh gia tư vấn, vì người đó có thể nói cho chúng ta tránh được một tai họa, nhưng tai họa khác sẽ đến. Không phải lúc nào cũng có chiêm tinh gia bên cạnh mình. Do có trí huệ luôn ở bên mình và đó là “*chiêm tinh gia*” tốt nhất, sự hướng dẫn tốt nhất nói cho quý vị biết mọi thứ. Theo dòng thời gian, cho dù trí huệ này không nói cho quý vị biết, trí huệ vẫn sẵn sóc quý vị dù quý vị chưa đạt tới trình độ tâm linh nhạy bén. Sư Phụ bên trong sẽ chăm lo để quý vị không lâm vào cảnh rắc rối, và làm bằng phẳng hành trình của quý vị. Đó là điều tốt nhất nên làm; không cần đi tìm chiêm tinh gia để tư vấn.

Ngoài ra, một khi trí huệ khai mở tới cao, chúng ta sẽ vượt trên chiêm tinh học. Không ai có thể xem chỉ tay của quý vị được nữa. Không ai biết ngôi sao nào có ảnh hưởng đến quý vị được nữa. Chấm dứt – quý vị vượt trên các vì sao, mặt trời và mặt trăng. Không có gì ảnh hưởng được quý vị.

Vấn: *Tại sao có quá nhiều đau khổ trong thế giới này? Có sự vô tội nào liên quan đến sự đau khổ không?*

Sư Phụ: Không ai vô tội hết. Trừ khi chúng ta tái sanh, chúng ta không vô tội. Tái sanh có nghĩa là sám hối những hành động sai lầm của chúng ta trong quá khứ và hứa với Thượng Đế sẽ sống tốt hơn, có đạo đức hơn. Rồi ân sủng của Thượng Đế sẽ ban xuống cho chúng ta, giúp đỡ chúng ta, làm sạch chúng ta, tẩy uế chúng ta, và biến chúng ta thành một đứa trẻ. Rồi chúng ta có thể nói: “*Tôi được tái sanh, tôi vô tội.*” Sau khi Tâm Án, chúng ta có thể nói chúng ta vô tội.

Nếu chúng ta đi theo con đường đạo đức thì chúng ta sẽ luôn vô tội. Nhưng trước đó thì không như vậy. Chúng ta mang gánh nặng vì tội lỗi tổ tông, hay nghiệp chướng quá khứ. Chúng ta không thể nói chúng ta vô tội. Mỗi người chúng ta đều có trách nhiệm về tình trạng thế giới của chúng ta hiện nay. Dù biết hay không biết, chúng ta cũng đã góp làm tổn hại thế giới. Chúng ta

phải sám hối. Chúng ta phải thay đổi cách sống. Chúng ta phải sống có trí huệ, có đạo đức.

Vấn: *Nếu chỉ có một Thượng Đế, một vị Phật, tại sao chính chúng ta lại là Thượng Đế?*

Sư Phụ: Bởi vì tất cả chúng ta đồng nhất thể. Chỉ là ảo tưởng cho rằng chúng ta là nhiều người. Sau khi khai ngộ, quý vị sẽ biết tất cả chúng ta đồng nhất thể. Đó chỉ là một linh hồn, một thể thống nhất, một chúng sanh vĩ đại trong tất cả chúng ta. Chẳng hạn, ánh sáng mặt trời, có phải là toàn thể không? Các tia sáng là từ mặt trời. Nó là một phần của toàn thể. Nhưng vì mặt trời phải chiếu sáng ở những phương hướng khác nhau để làm lợi ích cho nhiều khía cạnh khác nhau, vì thế chúng ta có nhiều tia sáng mặt trời. Chúng ta không thể nói rằng một tia mặt trời là một tia mặt trời riêng biệt. Chỉ là ảo tưởng khi nói rằng một tia mặt trời là một tia mặt trời tách biệt. Không phải như vậy. Khi nói rằng các con sống khác với đại dương thì thật sự ảo tưởng và vô minh. Phải vậy không?

Vấn: *Có gì sai khi đôi lúc chỉ uống một ly bia hay một ly rượu với bạn bè?*

Sư Phụ: Có vẻ như chẳng có gì sai, nhưng người ta bắt đầu từ đó. Người ta bắt đầu từ một ly rượu vô hại và một ly bia với bạn bè, rồi thành người nghiện rượu. Không phải đột ngột trở thành người nghiện, đúng không? Nó phát triển từ một ly bia, một ly rượu, rồi trở nên thường xuyên hơn – càng ngày uống càng nhiều, rồi bị nghiện. Cho nên đừng bắt đầu. Đừng đùa với lửa.

Cũng vậy, bất cứ một giọt rượu nào, bất cứ thứ gì có chất rượu, đều làm lu mờ trí huệ của quý vị, làm mất trí nhớ, làm quý vị rời xa Chân Lý, làm quý vị quên đi mình là ai, và ngắt sự cầu thông của quý vị với con đường vinh quang và trí huệ cao nhất của mình. Vì thế tốt hơn chúng ta nên tránh xa nó.

Nhiều người trí óc đã bị tổn hại bẩm sinh là do họ đã giết trí huệ của mình với nhiều chất nghiện ngập trong quá khứ. Cho nên đừng đùa với lửa! Chúng ta không biết mình có thể kiểm soát được chính mình bao nhiêu. Không ai biết được cho tới khi đã quá muộn màng. Tất cả lỗi lầm đều đến từ sự vượt quá ước định kiểm soát của năng lực ý chí của chúng ta. Nói thì dễ nhưng làm thì khó lắm. Vì thế tốt hơn là đừng thử.

Ngày nay quý vị thấy thế giới này đã rất khó hiểu và mù mờ rồi. Tại sao quý vị lại muốn thêm điều rắc rối vào tâm trí của mình? Thị lực của chúng ta đã mờ rồi, không rõ rồi. Tại sao chúng ta lại thêm rượu hay ma túy vào tâm trí mù mờ của mình?

Vấn: *Tại sao đôi khi người ta không kiểm soát được chính mình?*

Sư Phụ: Tôi đã bảo quý vị rồi. Kiểm soát người khác thì dễ lắm, nhưng kiểm soát chính mình thì không dễ chút nào vì chúng ta không học cách kiểm soát. Cũng vì nghiệp chướng đã được định sẵn mà chúng ta không hiểu. Chỉ mới thấy người nào đó lần đầu là chúng ta yêu ngay. Chúng ta gọi tình yêu này là “*tiếng sét ái tình*”. Người nào đó chúng ta vừa mới gặp, chúng ta muốn khai chiến ngay. Không phải chúng ta không muốn kiểm soát cảm xúc hay sự giận dữ của mình, chúng ta kiểm soát không được chỉ vì nghiệp căn của chính mình.

Có thể trước đây, người đó đã yêu quý vị rồi hay họ đã tạo ấn tượng tốt đẹp trong tâm quý vị nên khi gặp gỡ lần đầu, quý vị cảm thấy choáng ngợp yêu thương và đôi lúc ngộ nhận đó là tình yêu ngay khi mới gặp. Đó là ảnh hưởng của quá khứ. Còn người mà quý vị muốn khai chiến ngay, có thể là do tiền kiếp, họ luôn tức giận quý vị và đã gây nhiều rắc rối cho quý vị.

Vấn: *Người phàm phu sống ở thế gian này có thể đạt được khai ngộ không? Có thể nào họ đạt được trạng thái siêu thế giới không? Xin Sư Phụ khai thị!*

Sư Phụ: Dĩ nhiên được! Không ai là phàm phu ở thế gian này cả! Chính quý vị tự gạt mình. Đấng Tối Cao ngự trong tâm của quý vị, vậy sao quý vị có thể là phàm phu được? Không ai là phàm phu cả, nhưng quý vị cố ý khiến mình trở thành như vậy! Chúng ta không mong ước chúng ta là Đấng Tối Cao. Mỗi ngày, chúng ta chỉ kiếm tiền, ăn uống, ngủ nghỉ, nuôi dạy con cái, và chẳng hề tìm kiếm điều gì khác. Làm việc, ăn uống, ngủ nghỉ và có con cũng được; nhưng chúng ta cũng nên khai ngộ, biết rằng tại sao chúng ta đang làm điều này, đồng thời biết rằng chúng ta là Đấng Tối Cao. Nếu chúng ta không khai ngộ, và chỉ làm công việc thế gian, dĩ nhiên chúng ta sẽ mãi mãi ở thế giới này, và mãi mãi là phàm phu ở thế gian này.

Sau khi khai ngộ, quý vị sẽ thấy chúng ta là một. Chỉ là một linh hồn, một thể thống nhất, một chúng sanh vĩ đại bên trong tất cả chúng ta.

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
(nguyên văn tiếng Anh)

Đại học Columbia, New York

Ngày 3 tháng 11 năm 1989 (Video #102A)

4

Thượng Đế Chăm Sóc Tất Cả

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Trung tâm Munich, Đức**

*Ngày 18 tháng 8 năm 1995
(Nguyên văn tiếng Anh)*

Khi ở Munich, lúc nào tôi cũng thấy vui. Tôi cũng không hiểu tại sao. Có lẽ vì đây là quê nhà của tôi. Ngoài Âu Lạc là sinh quán của tôi, tôi chưa bao giờ ở đâu lâu như ở Munich, có lẽ vì đây là quê hương thứ hai của tôi.

Chúc mừng quý vị có một thiên đường thật đẹp! Thượng Đế đã gia ân cho quý vị rất nhiều và Thượng Đế thương yêu chúng ta thật nhiều, kể cả một người phục vụ rất khiêm tốn như tôi đây. Thượng Đế đã ban cho tôi vinh dự được phục vụ quý vị, những người con của Ngài. Thượng Đế gia ân cho chúng ta lúc nào cũng được ở bên nhau trong hòa thuận và an bình. Bất cứ điều gì chúng ta muốn, chúng ta cần, Ngài đều ban cho chúng ta mà không cần hỏi một câu nào. Vì vậy lúc nào chúng ta cũng nên thầm cảm ơn Thượng Đế đã quá tốt với chúng ta và cũng nên thành tâm cầu nguyện cho những người không được may mắn như chúng ta vậy.

*Tưởng Nhớ Thượng Đế
Là Bốn Phận Của Chúng Ta*

Mỗi khi tọa thiền, trước hết chúng ta nên cảm ơn Thượng Đế, cầu nguyện cho những người thiếu may mắn rồi tưởng nhớ đến Thượng Đế bằng tất cả lòng thành kính và tha thiết của chúng ta. Bốn phận của chúng ta chỉ có vậy, rất giản dị, rất thuần khiết và rất hữu hiệu. Rồi tất cả mọi thứ khác sẽ tự nhiên đến, chúng ta không cần phải cầu xin gì cả.

Quý vị có thể nghiệm điều này chưa? (*Có người đáp: Dạ có.*) Tôi cũng vậy. Tôi chưa bao giờ xin Ngài ban cho tôi tài năng hội họa, chưa bao giờ xin Ngài ban cho tôi tài năng vẽ kiểu y phục hay nữ trang, v.v... để tôi có thể lo cho mình về phương diện tài chánh cũng như giúp đỡ những người khác. Tôi chưa bao giờ xin điều gì cả, nhưng mọi thứ vẫn đến và có khi còn quá nhanh nữa, làm cho tôi phải cố gắng thu xếp để đón nhận tất cả các phước báu này mà không lãng phí một thứ gì!

*Kho Tàng Thiên Quốc
Bên Trong Chúng Ta*

Quý vị có câu hỏi gì không? Không có câu hỏi cũng là điều tốt. Càng thiền nhiều chúng ta càng ít có câu hỏi. Có một số điều thắc mắc tự nhiên cũng không còn là vấn đề nữa. Sau khi thiền, chúng ta biết thật sự không có gì là quan trọng cả, chúng ta chỉ cảm thấy vui vẻ và an lạc. Khi chúng ta hạnh phúc và an lạc thì không có gì đáng để ý nữa, thật sự là vậy và chúng ta không bận tâm suy nghĩ nhiều nữa.

Khi một người đang hạnh phúc, chỉ nói đến chuyện của thế nhân thôi, khi hai người nam và nữ yêu nhau, họ cảm thấy rất là hạnh phúc và an lạc. Họ không cần để ý mình đang ở đâu, ăn gì, mặc gì, thậm chí đến chuyện có được thoải mái hay không? Những điều đó không còn là quan trọng nữa.

Cũng tương tự như vậy, nếu chúng ta càng say đắm ở bên trong thì chúng ta sẽ càng trở nên sung sướng hơn, hạnh phúc hơn. Rồi chúng ta không còn gì để hỏi nữa, chúng ta không quan tâm. Dù chúng ta không biết nhiều về kỹ thuật tối tân của thế giới, không biết gì về những phát minh mới nhất, không biết gì về các minh tinh màn bạc mới nổi tiếng, những kiến trúc hiện đại nhất trên thế giới, chúng ta vẫn không cảm thấy có gì phải bận tâm. Chúng ta chỉ cảm thấy hạnh phúc với tình thương của một mình Thượng Đế mà thôi.

Đó là mục đích trong đời sống của chúng ta – tìm cho được tình thương này để rồi cảm thấy được thỏa mãn. Quý vị ai cũng biết điều này rồi, cho nên tôi không nghĩ là tôi cần phải nói nhiều. Không có tình thương của Thượng Đế, chúng ta chỉ có đau khổ mà thôi. Chúng ta cứ tiếp tục đau khổ, cứ mãi mong muốn, chiếm hữu và tham lam. Rồi chúng ta tìm đến những dục chất độc hại, tìm đến với men say và các thứ khác, chỉ mong làm cho chúng ta có được một chút khoái lạc. Nhưng rồi chúng ta lại càng cảm thấy tệ hại hơn, lại càng bị rắc rối hơn, bởi vì chúng ta không có được niềm hạnh phúc thật sự.

Đó là lý do tại sao chúng ta phải quán tưởng về Thượng Đế và nếu chúng ta làm không được thì lực lượng Minh Sư sẽ luôn gợi ý đến cho chúng ta một người nào đó, một vị sứ giả nào đó để hướng dẫn chúng ta, giúp chúng ta nhớ lại cách quán tưởng đến Thượng Đế một cách đúng đắn. Hãy quán tưởng đến Thượng Đế, nếu không quý vị sẽ quán tưởng đến tiền bạc, đến người yêu. Những thứ đó cũng là thiên, nhưng hiệu quả lại khác, là hiệu quả xấu. *(Mọi người cười.)*

Thay Đổi Mục Tiêu Của Thiên Quán

Nhiều người thiên quán những thứ khác nhau. Nhà kinh doanh quán tưởng về công việc làm ăn. Các chính trị gia quán

trởng về danh vọng và nghề nghiệp. Đàn ông háo sắc sẽ quán trởng về phụ nữ đẹp, đại khái là như vậy. Đó chỉ là sự chú tâm về một lãnh vực khác. Tất cả chúng ta vốn đã có sự chú tâm, điều chúng ta cần làm chỉ là thay đổi mục tiêu của sự chú tâm mà thôi.

Thay vì quán trởng về những thứ vô thường như tiền bạc, danh vọng, những lạc thú tạm bợ của thế gian, chúng ta cần chuyển sang quán trởng về Thượng Đế. Rồi mọi thứ khác sẽ đến, cả phụ nữ đẹp cũng sẽ đến nữa. *(Mọi người cười.)* Tiền bạc và tất cả mọi thứ.

Tôi không đến với Thượng Đế vì tiền bạc hay danh vọng. Nhưng vì tôi quá chú tâm vào Thượng Đế nên đã được Ngài ban cho đủ mọi thứ và đó là một bằng chứng của sự chú tâm của tôi, bằng chứng của sự thành kính của tôi đối với Thượng Đế, bằng chứng để cho quý vị và những người khác thấy: *“Hãy tìm Thiên Quốc trước, rồi mọi thứ khác sẽ đến với các con.”* Tiền bạc của tôi làm ra cũng giống như từ Thiên Đàng rơi xuống vậy. Thật ra tôi cũng không phải làm gì nhiều lắm.

Những người bên ngoài có khi họ làm việc thật vất vả mà cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy, còn tôi thì một mình xài không hết nên phải đem tặng cho những người khác, hay có khi mua thiền đường cho quý vị đến cộng tu với nhau, tùy theo lúc đó có ai có yêu cầu gì! Cho nên sự thật là như vậy, nếu chúng ta lúc nào cũng dâng hiến cuộc đời và tình thương của mình cho Thượng Đế, mọi thứ chúng ta cần sẽ đến với chúng ta. Mọi thứ, bất kỳ thứ gì chúng ta cần, mà không cần phải gắng sức một chút nào. Tôi không tốn một chút sức nào! Quý vị biết tôi vẽ một bức tranh mất bao lâu không? Vẽ một chiếc áo bao lâu không? Mọi thứ đều đến vì tôi không bận tâm gì cả? Tôi chỉ chú tâm đến Thượng Đế rồi mọi thứ thuộc về Thượng Đế cũng sẽ thuộc về tôi, rất đơn giản và rất hợp lý.

Quý vị còn nhớ chuyện ông vua ở Ấn Độ không? Khi ông đem mọi thứ ông có ra cho dân chúng của ông, họ có thể tự tiện

lấy những gì họ muốn. Mọi người đã đến và đã lấy những thứ này. Họ ngắm nghía những chiếc đèn, nâng niu những món nữ trang, có người mặc thử quần áo, có người lấy các thứ dao bạc, bình bạc, bình vàng, đủ mọi thứ như vậy. Ai cũng sung sướng được lấy những đồ vật theo ý họ muốn và họ nghĩ rằng những gì họ lấy được là những bảo vật đẹp nhất và quý giá nhất của nhà vua. Nhưng nghĩ cho cùng họ chỉ được vón vện một hay hai món trong toàn bộ tài sản của nhà vua mà thôi. Nhưng có một cô gái đã đi thẳng đến chỗ nhà vua và nói: “*Tôi muốn Ngài.*” Và rồi mọi thứ thuộc về cô ấy, cả vương quốc đó lẫn nhà vua.

Khi chúng ta chỉ muốn Thượng Đế và không muốn gì khác thì cũng giống như vậy, tất cả những thứ khác sẽ thuộc về chúng ta, chắc chắn như vậy một trăm phần trăm. Bản thân tôi là một minh chứng điển hình. Tôi lúc nào cũng sung sướng vì Thượng Đế luôn chăm sóc cho tôi, Ngài không bao giờ để tôi phải mong muốn gì cả, bất cứ điều gì tôi thật sự nghĩ là mình cần thì nhất định sẽ có.

Món Quà Tốt Nhất Thượng Đế Ban Cho Chúng Ta

Thật ra, tôi không cần gì cả! Sau tất cả mọi chuyện xảy ra, tôi cảm thấy mình thật sự chẳng cần gì cả! Cuối cùng chúng ta không có gì để ham muốn nữa. Nếu chúng ta cứ thiên nhiều hơn và nhiều hơn thì cuối cùng chúng ta sẽ biết rằng mình không thiết tha gì cả. Tuy nhiên dù chúng ta không cần gì đi nữa, Thượng Đế vẫn sẽ quan tâm cho chúng ta có đầy đủ mọi thứ cần thiết trong đời sống của chúng ta.

Tôi nghĩ rằng một khi quý vị tọa thiền chăm chỉ ngày này qua ngày khác, quý vị cũng sẽ cảm nhận được sự kỳ diệu này. Mỗi ngày sẽ là một phép lạ và chúng ta sẽ cảm thấy càng sung sướng hơn, tình thương mỗi ngày một tăng trưởng thêm. Đó là món quà tốt nhất mà Thượng Đế ban cho chúng ta.

Nếu Ngài cho chúng ta tài lộc cũng được. Nếu Ngài gia ân cho chúng ta một mối tình, điều này cũng tốt. Nếu Ngài cho chúng ta thêm nhà cửa, xe hơi thì chúng ta nhận. Những gì Thượng Đế ban cho đều tốt cả. Chúng ta không cần phải nói rằng: *“Lạy Chúa, con không muốn đồ vật chất. Không phải con muốn thứ này.”* Không sao, Ngài cho chúng ta bất cứ thứ gì cũng đều tốt cả. Và chúng ta chia sẻ những ân điển đó với người khác, như vậy cũng tốt.

Đó là cách biến thế giới thành một Thiên Đàng. Mọi người chia sẻ mọi thứ với nhau. Mọi người sẽ trở nên vui vẻ hơn, rồi sẽ không ai muốn ăn cắp gì của người láng giềng, làm hại người láng giềng, hay làm bất cứ điều gì sai trái, vì mọi người đều hạnh phúc cả rồi. Đó là viễn ảnh tương lai của Địa Cầu, là điều mà lúc nào chúng ta cũng nên gắng sức để đạt cho được.

Một ngày nào đó, thế giới sẽ trở thành như vậy. Hãy cầu nguyện cho ngày đó. Cho dù không được như vậy, ít nhất môi trường chung quanh chúng ta cũng sẽ được an bình, hạnh phúc và thái hòa. Thế giới chúng ta, trong đó có chồng vợ, những người láng giềng, con cái của chúng ta. Đây là thế giới của chúng ta, Địa Cầu của chúng ta, ít nhất lúc nào cũng nên vui vẻ, hạnh phúc và hòa hợp.

Đây là một thế giới rất quan trọng đối với chúng ta, bởi vì đó là nền tảng quan trọng nhất. Không có thế giới này thì không có đại thế giới, không có đại vũ trụ. Không có một viên gạch xây dựng nên thế giới này thì thế giới lớn kia sẽ không thể hiện hữu. Thế giới sở dĩ hình thành là nhờ nhiều viên gạch chất chồng lên nhau, cho nên mỗi viên gạch đều quan trọng cả.

Thế giới nhỏ bé của chúng ta, đơn vị nhỏ bé như gia đình, bạn bè, láng giềng của chúng ta rất quan trọng. Đó là lý do tại sao nếu mỗi người trong chúng ta đều chăm sóc cho thế giới nhỏ của mình thì thế giới rộng lớn sẽ tự nhiên trở nên thanh bình. Không cần mọi người phải đi Geneva hội họp đông đảo, uống

rất nhiều rượu và cà phê, ăn rất nhiều thịt bò để bàn về hòa bình thế giới.

Nếu mỗi đơn vị gia đình cố gắng trường dưỡng sự an lạc nội tại, nếu họ cầu thông được với Thượng Đế và nhận được tình thương vĩnh cửu vô điều kiện thì thế giới này sẽ có hòa bình. Không cần phải nói gì cả! Đó là một bức tranh lý tưởng, một viễn ảnh lý tưởng cho Địa Cầu chúng ta và cho mọi hành tinh khác trong vũ trụ.

Thượng Đế Chăm Sóc Tất Cả

Đó chính là hoài bão của Thượng Đế, là điều Thượng Đế muốn chúng ta hiểu. Thượng Đế không cần biết phải làm sao, phải mất bao nhiêu thời gian, Ngài muốn chúng ta hiểu được điều đó. Ngài sẵn sàng cho chúng ta thời giờ, công cụ, giúp đỡ chúng ta những điều cần biết và hướng dẫn cho chúng ta đường đi. Thượng Đế sẽ tạo nên con đường cho chúng ta, cho chúng ta phương tiện cần thiết để chúng ta hiểu được những điều căn bản này về đời sống của chúng ta trong sự liên quan với toàn cõi vũ trụ.

Chúng ta có cả vô lượng thời gian để học hỏi, nhưng chúng ta cũng có thể liễu ngộ được ngay bây giờ. Chúng ta có thể liễu ngộ được điều đó qua sự tu hành pháp môn ánh sáng và âm thanh. Chúng ta tức khắc liễu ngộ được. Còn không, chúng ta có thể đợi, đợi mãi qua những sai lầm, những đau khổ, phiền não và kể cả những chuỗi ngày hạnh phúc, cho đến một ngày chúng ta liễu ngộ được.

Đó là lý do tại sao Thượng Đế phái một người nào đó, một sứ giả nào đó đến để nhắc nhở chúng ta rằng mình có thể liễu ngộ được rất nhanh nếu không phải là ngay tức khắc, bởi vì từ ngàn xưa nó đã như vậy rồi. Nếu quý vị không còn phải chờ đợi, quý vị đã có rồi, dĩ nhiên như vậy là tốt hơn. Nhưng hãy nói lại với

bạn bè quý vị rằng nếu họ muốn ở đó đợi mãi thì cũng không hề gì với Thượng Đế. (*Mọi người cười.*) Thượng Đế rất kiên nhẫn, kiên nhẫn không thể tưởng tượng được.

Với sự quán tưởng và câu thông nội tại này, chúng ta sẽ sớm khám phá ra được rằng tất cả mọi chuyện đều đã được an bài, dưới ánh mặt trời mọi chuyện đều tốt đẹp. Thượng Đế chăm sóc đến từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống của mọi chúng sanh, vì thế chúng ta mới được sung sướng, mới được thỏa mãn. Tất cả những phiền não, đau khổ của thế giới này không thể ảnh hưởng đến chúng ta được, bởi vì chúng ta đã biết Chân Lý, một sự thật duy nhất và bất biến rằng Thượng Đế chăm sóc cho tất cả mọi thứ.

Cho nên tôi nghĩ rằng chúng ta phải cảm ơn Thượng Đế mỗi khi Ngài ban cho chúng ta cơ hội để học hỏi bằng một cách nhanh chóng nhất để liễu ngộ được Chân Lý – một điều vi diệu có thể xóa hết tất cả những đau khổ của chúng ta – vì Chân Lý sẽ thật sự giúp chúng ta giải thoát. Chân Lý là điều duy nhất có thể giải thoát được chúng ta. Nếu chúng ta không biết điều này, chúng ta sẽ luôn lo âu, luôn cảm thấy sợ hãi và tự hỏi: “*Tại sao lại có sự đau khổ? Tại sao lại có người hoạn nạn? Tại sao lại có thiên tai?*” Rồi vì không biết, chúng ta lúc nào cũng cảm thấy lo lắng và cố gắng thu xếp đến từng việc nhỏ nhặt một.

Nhưng có bao giờ chúng ta lo hết được đâu, bởi vì tất cả mọi việc đều xảy ra tuân tự theo sự sắp đặt của vũ trụ và chúng ta chỉ là một nguyên tố li ti ở trong giải thiên hà mệnh mông mà thôi. Chúng ta cứ lo âu như thể mình là Thượng Đế vậy. Chúng ta cố gắng dàn xếp cho hòa bình của thế giới. Chúng ta cố gắng làm hết mọi thứ ở đời hầu mong đạt được những gì mà chúng ta nghĩ nhất định phải đạt được. Rồi chúng ta quên rằng mọi việc sẽ xảy ra theo thiên ý không phải do ý của mình, vì mình thật sự không biết gì cả!

Chỉ khi nào chúng ta quán tưởng đến Thượng Đế, trực tiếp câu thông với Thượng Đế qua ánh sáng và âm thanh thì mới hiểu

được điều này mà thôi. Chúng ta sẽ biết hết tất cả mọi việc mà không cần phải theo học với một người nào, cũng không cần phải đọc sách, đọc báo. Chúng ta hiểu được một cách sâu xa, thấu suốt đến căn nguyên và tiến trình của nó.

Nếu tọa thiền đều đặn và tinh tấn, quý vị sẽ biết hết mọi thứ. Không có điều gì mà tôi cần phải chỉ dạy cho quý vị, không có ai phải dạy dỗ quý vị điều gì cả, bởi vì quý vị chính là vị thầy của mình. Ai cũng có Thượng Đế bên trong và mọi người ai cũng biết như vậy.

Cho nên càng trở về với trí huệ và Lực Lượng Vạn Năng của chính mình, chúng ta càng hiểu biết nhiều hơn. Đó là một lối dạy rất tự nhiên, không phải dạy bằng ngôn ngữ mà dạy từ bên trong, rất giản dị. Tiếc rằng người đời không biết được điều đó. Nó rất đơn giản như không khí chúng ta hít thở, như nước chúng ta uống. Chân Lý và đường về Chân Lý thì vô cùng giản dị, nhưng người đời, họ sống phức tạp đã quen rồi. Họ đã quen với những thứ đắt tiền, những thứ khó kiếm, bởi thế khi đem đến cho họ điều gì quá đơn giản, quá dễ dàng và vô điều kiện thì họ lại không hiểu được.

Quý vị đã thấy cách người ta làm việc ở ngoài đời. Họ làm việc tám tiếng, mười tiếng, mười lăm tiếng, mười tám tiếng, để làm gì chứ? Rốt cuộc họ chỉ được một mái nhà để che nắng mưa, mỗi ngày vài bữa ăn, thêm vài bộ quần áo để mặc và có thể là một chiếc xe nữa để đi làm. Và họ làm việc thật vất vả chỉ vì những nhu cầu tối thiểu đó mà thôi. Con người đã quá quen với sự vất vả, cho nên họ không tin vào những gì cho không, những gì đơn giản, những gì trực tiếp và vô điều kiện như vậy.

Vì vậy, đây là bổn phận của chúng ta, nếu chúng ta muốn nhận trách nhiệm nhắc nhở người khác và cố gắng bằng tất cả tấm lòng từ bi bác ái mà Thượng Đế đã ban cho chúng ta, để làm cho người ta hiểu được rằng những gì tốt nhất luôn luôn đơn giản và luôn luôn vô điều kiện. Chúng ta chứng minh điều

này bằng nếp sống của mình, bằng phẩm chất đạo đức của mình, bằng tình thương và sự quý mến mà mọi người đều có thể cảm nhận được.

Chúng ta phải thể hiện tình thương của Thượng Đế qua lối sống, qua hành vi của chính mình, qua sự sùng kính và thương yêu Thượng Đế, qua sự tha thiết và thương yêu của chúng ta đối với toàn nhân loại.

Hoằng pháp là như vậy, không phải bằng ngôn từ mà bằng những tấm gương cho người khác noi theo.

5

Hãy Tỉnh Mộng

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Đại học Harvard, Boston, Hoa Kỳ**

*Ngày 24 tháng 2 năm 1991
(Nguyên văn tiếng Anh)*

Tôi không nghĩ rằng người thế gian vô minh. Tôi nghĩ rằng họ lãng mạn, quá lãng mạn. Họ tưởng tượng rất nhiều thứ nhưng lại không cố gắng đem chúng ra thực hiện, tìm hiểu chúng cho tường tận, hay biến chúng thành hiện thực.

Đời Sống Là Giác Mộng

Chúng ta lúc nào cũng ở trạng thái như trong mộng vậy. Sau bao nhiêu năm tìm tòi, thứ gì trên thế giới này đối với tôi cũng dường như là một giấc mộng vậy. Tôi như một người vừa tỉnh một giấc mộng dài.

Sau khi chết, chúng ta cũng tỉnh dậy. Có người tỉnh dậy thấy mình ở nơi thật đẹp đẽ, có người tỉnh dậy thấy mình ở trong một thế giới xa lạ, dị kỳ. Có người tỉnh dậy thấy mình vẫn còn ở trong

thế giới này, hoàn cảnh chung quanh cũng vẫn vậy, chỉ là thân thể khác mà thôi. Thật ra, cùng một thân thể, chỉ là cảm giác khác, cử động khác và chức năng cơ thể khác nhau. Có người tỉnh dậy thấy mình ở trong một thế giới đau khổ. Và cũng có người tỉnh dậy thấy mình ở nơi thật tối tăm, không thể chịu nổi.

Cũng giống như một người trong thế giới này, tỉnh cơn mộng rồi thấy mình trở lại hoàn cảnh của đời sống thường nhật. Tùy theo cách họ đang sống, chẳng hạn nếu họ là người mang rất nhiều trách nhiệm, dù giấc mơ đó có đẹp hay không, khi tỉnh dậy vẫn phải đối diện với đủ loại trách nhiệm và đủ thứ vấn đề cần giải quyết. Một thương gia, khi tỉnh dậy lại phải đương đầu với bao nhiêu khó khăn về vấn đề đầu tư, về trương mục ngân hàng, về biểu giá hối đoái, về những biến động kinh tế của thế giới và những chuyện như vậy. Bệnh nhân trong bệnh viện, khi thức dậy lại thấy mình bị đau đớn vì những ống dẫn lòng thông quanh mũi, những mũi kim ghim đầy trên cánh tay, một mũi kim khác còn ghim chỗ kia và cũng có thể đang bị cột trên giường. Có thể người ấy đã hồi phục, sức khỏe đang khả quan hơn hoặc ngày hôm đó sẽ được xuất viện.

Cho nên mỗi người chúng ta rồi cũng có một ngày sẽ tỉnh giấc mộng dài trăm năm. Đây là một giấc mộng rất dài. Cũng có người có giấc mộng ngắn hơn – chúc may mắn. Những người may mắn! Tuy chúng ta ai cũng đều biết rằng một ngày nào đó mình sẽ tỉnh dậy, nhưng lại không sẵn sàng cho giờ phút tỉnh thức đó.

Đó là lý do tại sao chúng ta thường lo âu và sợ hãi. Nếu chúng ta biết phải chuẩn bị cho ngày kế tiếp của cuộc đời chúng ta như thế nào thì giai đoạn chuyển tiếp cũng không đến nỗi đau đớn lắm. Cũng giống như trường hợp của một người sống cuộc đời rất an hòa, làm tròn hết trách nhiệm của mình, có tình thương, mỗi ngày khi anh ta tỉnh dậy thì hoàn cảnh sống cũng rất tốt đẹp, có khi nhiều hơn một chút, có khi ít đi một chút. Điều này tùy theo anh ta sắp xếp cuộc sống của anh ta như thế nào.

Sau khi lia bỏ thế giới này, chúng ta không phải là chết đâu. Nếu chúng ta đã sống một cuộc đời rất bình thường thì chẳng có gì phải sợ. Nhưng nếu chúng ta không làm theo những điều răn của Thượng Đế, sẽ có những ảo tưởng đáng sợ chờ đợi chúng ta. Đó là vì những luật lệ đặt ra cho trò chơi của thế gian. Những điều răn được thiết lập nhằm duy trì cho đời sống được tiếp diễn một cách phong phú.

Thật ra, đây không phải là sự trừng phạt, chỉ là nếu không tuân theo luật lệ thì chúng ta cần phải được tu chỉnh lại, có vậy thôi. Sự tu chỉnh này không phải là vĩnh viễn. Cho nên đừng có ấn tượng sai lầm là người nào không tuân theo luật lệ sẽ bị trừng phạt đời đời.

Địa Ngục Chỉ Là Trạng Thái Của Tâm Thức

Địa ngục có giới hạn. Không ai có thể ở luôn đó, bởi vì Thượng Đế không có ý làm cho thế giới trở thành một địa ngục mãi mãi hay giữ mãi một điều xấu xa như vậy. Cho nên khi chúng ta làm bất kỳ điều gì sai trái cũng phải đền bù lại, nhưng cũng chỉ trong một thời gian ngắn mà thôi. Tuy nhiên, chịu đựng dù chỉ thời gian ngắn cũng đau đớn lắm rồi. Bởi khi chúng ta đau khổ, thời gian như kéo dài vô tận vậy. Phải mất một thời gian rất lâu mới vượt qua được giai đoạn đau khổ này.

Cũng như khi chúng ta ở tại thế giới này, lúc chúng ta ngủ và lúc chúng ta vui vẻ, thời gian qua rất mau. Buổi sáng, chúng ta thường thức dậy không nổi vì nghĩ rằng vẫn còn thời gian để ngủ. Khi chúng ta cùng với người thân yêu hoặc với bạn bè vui vẻ hạnh phúc bên nhau, thời gian dường như quá ngắn ngủi. Nhưng bây giờ khi chúng ta bị rắc rối, hay khi phải chờ đợi người nào, khi chúng ta nôn nao, khi chúng ta bị đau đớn về tinh thần hoặc thể xác, thời gian lại dài như là vô tận vậy.

Tình trạng của nơi gọi là địa ngục cũng giống như vậy. Địa ngục chỉ là một trạng thái của tâm thức khi chúng ta quá buồn rầu, quá đau khổ về tinh thần hay thể xác. Điều đó cũng giống như khi chúng ta bị bệnh hoặc đang buồn rầu ở thế giới này, nhưng mức độ đau khổ thì nhiều hơn gấp bội. Tình trạng đó, chúng ta gọi là địa ngục, một trạng thái của tinh thần bị xáo trộn, bị áp lực của sự đau đớn vô hình.

Trên thế giới này, chúng ta có nhiều cách để lẫn tránh sự đau khổ. Nếu thấy chán nản và buồn bã, chúng ta đi ra ngoài, đi uống một chút gì, hay có thể đi khiêu vũ, đi xem phim, đi coi hát. Có người đi kiếm chỗ ngồi thiền, đến một góc nhỏ yên tĩnh và tìm nguồn hạnh phúc bên trong của riêng họ – thế giới nội tại, hay là Thiên Quốc bên trong của họ.

Tôi không trách những người dùng ma túy, dùng rượu, hay dùng những thứ gọi là giải trí rẻ tiền, tìm một chút niềm vui để quên đi những sâu muộn trong cuộc sống. Tôi chỉ nghĩ rằng họ làm sai cách. Có vậy thôi. Và như vậy thật đáng tội nghiệp! Nếu họ biết được những cách khác, nếu họ đã nếm được mùi hạnh phúc mà một phương pháp khác mang lại, chắc chắn họ đã quay thật nhanh về phía bên kia và họ sẽ là những người đầu tiên tìm đến sự khai ngộ. Những người đó nếu biết có phương thức nào đem lại hạnh phúc cho họ, họ sẽ cố chạy thật nhanh để đạt mục tiêu đó. Họ là nạn nhân của những nguồn tin sai lạc hoặc bị hướng dẫn sai đường.

Chúng ta là những người được gọi là hãy còn tinh thức và vẫn còn một chút thông minh. Bản phận của chúng ta là phải giúp đỡ họ thay vì trách cứ họ, bởi vì chúng ta không biết được sự khát khao Chân Lý của họ. Chúng ta không biết trong tâm họ có một niềm khát vọng vô vàn mong tìm hạnh phúc. Hạnh phúc và tình thương, nếu không phải là Thượng Đế thì còn là gì nữa? Họ khao khát Thượng Đế chỉ vì họ bị hướng dẫn sai lạc nên mới quay sang phía bên kia và làm những chuyện sai trái.

Những người này cũng gần đến giai đoạn buông bỏ, gần như muốn đi tu, bởi vì họ cũng từ bỏ cuộc đời, họ muốn đi tìm niềm hạnh phúc trong tương tượng của riêng họ. Họ chối bỏ đời sống vật chất phù phiếm và vô thường này. Đối với những người khác, chỉ cần có một miếng thịt lớn, một chai rượu mạnh hay một ít thứ nhỏ nhất gì đó cũng đủ làm cho họ sung sướng để đi làm việc mỗi ngày, lo cho đời sống, săn sóc vợ chồng, con cái, v.v... Nhưng những người này đã thấy quá chán ngán cuộc sống bình thường này. Họ đã chịu hết nổi rồi, họ không muốn những thứ này nữa, những thứ không làm cho họ thỏa mãn. Điều đó có nghĩa là họ cũng rất cao thượng. Họ không đến nỗi tệ lắm. Chỉ là họ không có phương tiện để tìm ra lối thoát mà thôi. Có lẽ họ còn chán cuộc đời hơn bất cứ người xuất gia nào. Họ có lẽ là những người xả bỏ hơn hết, họ chỉ không biết làm cách nào để tìm được niềm vui thật sự, làm cách nào để đạt được hạnh phúc thật sự.

Chúng ta biết được có nhiều cách để đạt được sự khai ngộ, Niết Bàn, hay hạnh phúc. Dĩ nhiên cách tốt hơn hết là bằng sự cố gắng, bằng sự khai ngộ, bằng một phương thức đúng đắn để tìm được đến với Thượng Đế, chứ không phải bằng những thứ vật chất phù phiếm như ma túy, rượu chè hay những phương tiện phản tự nhiên khác.

Tìm Kho Tàng Bên Trong Của Chính Mình

Chúng tôi xin được giới thiệu với quý vị và những người đang khát khao hạnh phúc, một phương pháp thiền rất an toàn, không đòi hỏi nhiều cố gắng lắm, không đòi hỏi phải thay đổi cuộc sống, không đòi hỏi một phí tổn nào và không đòi hỏi bất cứ điều gì mà quý vị không đáp ứng nổi.

Thật ra nó không đòi hỏi gì cả, ngoại trừ việc quý vị phải quay vào bên trong và tìm lấy kho tàng của chính mình, tìm được

hạnh phúc thật sự và trường cửu. Nếu không được khai ngộ, ngay cả một người giàu có nhất thế giới, hay một vị đại đế của cả thế giới cũng không cảm thấy hạnh phúc. Nếu không được khai ngộ, không có ai thật sự hạnh phúc cả.

Một người khai ngộ nhìn bề ngoài cũng giống như bất cứ người nào khác, phẩm chất, cá tính có vẻ cũng giống nhau, đôi khi cũng lộ vẻ giận dữ. Nhưng sự giận dữ của họ không phải thật sự là giận dữ nữa, nó không chứa lòng thù hận, không còn ăn sâu vào trong lòng nữa. Con giận như mây tan đi, chợt đến rồi lại qua đi thật nhanh, chẳng lưu lại một thoáng cảm xúc nào.

Nếu quý vị có thể giận được như vậy thì quý vị sẽ cảm thấy rất là thoải mái. Con giận của họ chỉ như ngọn sóng, không ảnh hưởng chút gì đến biển cả. Sóng từ biển mà ra nhưng không phải là biển. Phải, mà không phải. Sóng là do gió thổi hay trái đất xoay chuyển mà hình thành, tuy hiện hữu nhưng lại không có thật.

Đối với những người bình thường không khai ngộ, mỗi khi họ tức giận, ngay vào thời điểm đó, sự tức giận của họ làm chấn động toàn bộ cơ cấu con người của họ, làm tiêu tán gần hết trí thông minh của họ. Dĩ nhiên ý tôi không phải là ảnh hưởng đó sẽ tồn tại vĩnh viễn. Đôi lúc sự giận dữ này có thể đưa họ đến chỗ cực đoan, làm rối loạn cảm xúc, gây tổn thương cho tinh thần, tâm lý, cảm xúc và thể chất của họ.

Còn người khai ngộ, dù họ giận dữ, cái giận chỉ có ở bề ngoài, không làm thương tổn họ bao nhiêu. Và từ trường của sự giận dữ cũng không gây thương tổn cho đối phương, bởi vì trong đó không chứa lòng thù hận và cảm xúc thật sự. Có khi ngoài mặt họ có vẻ tức giận, nhưng ở bên trong họ lại cười. Cũng như quý vị đang diễn xuất trên sân khấu, quý vị biết được đó là vai diễn mình đang đóng, mặc dù quý vị vì khán giả mà cố gắng diễn xuất như thật để tạo nên tâm trạng buồn, vui cho khán giả, mục đích chỉ để giúp vui cho họ mà thôi.

Cho nên giữa người khai ngộ và không khai ngộ có chỗ khác nhau, mặc dù cả hai có nhiều điểm rất giống nhau. Nếu đã được khai ngộ, chúng ta cũng có thể cảm nhận được rằng người đó có điểm không giống mình. Chúng ta chỉ có thể cảm nhận được điều đó, nhưng lại không thể diễn tả được bởi vì cả hai người đều có mũi ở giữa, hai mắt ở hai bên và tai ở chỗ này. Họ có thể ăn, ngủ, nói chuyện và làm những nhiệm vụ y như chúng ta, nhưng ở bên trong họ hoàn toàn tự do.

Giải Thoát Là Sự Tự Do Tối Thượng

Chúng ta thường nói đến sự tự do. Có nhiều loại tự do khác nhau, tự do bên ngoài và tự do bên trong. Tự do bên trong là sự tự do tuyệt đối và không gì có thể lay chuyển được. Tự do bên ngoài lúc nào cũng có thể thay đổi, nó khác nhau tùy theo chế độ chính trị, tùy theo môi trường, hay tùy theo những thể lực khác nhau. Còn tự do bên trong là sâu sắc nhất, không ai có thể thay đổi được. Một khi đã tìm được sự tự do rồi, chúng ta lúc nào cũng có nó, mỗi ngày sẽ càng tăng thêm và chúng ta sẽ khám phá ra vô số phương cách để thể hiện sự tự do của chúng ta. Trong khi đó, tự do bên ngoài rất có giới hạn và còn đi kèm với nhiều trách nhiệm nặng nề hơn, thông thường là thêm trách nhiệm chứ không phải là cho không.

Có một cuốn phim về Đức Chúa Giê-su, tôi không nhớ tên cuốn phim đó, nhưng đó là một câu chuyện về một người đàn ông đã tốn mất bao nhiêu năm để đi tìm kiếm Minh Sư. Với tất cả tài sản đã dành dụm, ông ta mua ba viên ngọc quý và luôn luôn cố gắng gìn giữ hầu mong đến khi gặp được vị Minh Sư thì có thể mang ra cúng dường. Đó là tất cả tài sản của ông. Đến cuối cùng, ông gặp được Chúa Giê-su, nhưng lại quá trễ nên không thể cúng dường Ngài những viên ngọc đó. Nội dung chính của cuốn phim là như vậy, nhưng ở khoảng giữa có một chuyện khác xảy ra như

thể này. Ông ta không bao giờ gặp được Minh Sư. Ông cứ đuổi theo Chúa Giê-su hết nơi này đến nơi khác và lúc nào cũng có chuyện xảy ra khiến cho ông không thể nào trực tiếp gặp được vị Minh Sư vĩ đại này.

Ông ta có một người nô lệ, hay còn gọi là người tùy tùng. Người đó làm việc cho ông đã lâu lắm rồi. Một hôm người đó đòi ông trả lại tự do. Người đó nói: *“Tôi đã theo ông đi khắp mọi nơi rồi và ông cũng chẳng trả công cho tôi gì cả”,* đại khái như vậy. *“Tôi muốn được tự do. Tôi không muốn làm việc cho ông nữa. Ông không còn là chủ nhân của tôi nữa, ông nghe rồi chứ?”*

Người đàn ông đang đi tìm Minh Sư đó nghe vậy mới nói: *“Thôi được, anh đi đi. Anh muốn đi thì cứ đi.”* Rồi người làm công bỏ đi, đi ra ngoài và hưởng thụ sự tự do của mình, nhưng rồi sau một lúc ông ta lại nghĩ: *“Không biết thật sự có phải là mình muốn được tự do không nữa. Không có chủ thật là khổ quá.”* Lúc đó người làm công kia phải tự chăm sóc mọi thứ cho mình và anh ta không quen với những việc như vậy.

Ai cũng nói ở trong tù không tốt. Quý vị không được tự do, không thể đi lại thoải mái, phải đi ngủ đúng giờ, thức dậy đúng giờ và bất cứ chuyện gì cũng phải theo sự chỉ huy độc đoán của người khác. Tuy vậy có một số người lại thích ở trong tù. *“Phải đi xin việc làm gì đây? Phải làm công việc gì? Ai chăm lo việc học hành cho mấy đứa nhỏ? Ai mua nữ trang cho vợ đây?”* và những chuyện như vậy. Người ta bảo thức dậy thì họ thức dậy, người ta bảo đi ngủ thì họ đi ngủ. Người ta bảo gì thì làm nấy và cảm thấy một sự tự do vô cùng tuyệt vời. Những người này có thể đã khai ngộ rồi.

Khi họ được thả ra khỏi ngục tù, nếu họ ra ngoài thì họ phải đi kiếm việc làm mà việc làm không phải lúc nào cũng dễ tìm, nhất là nếu việc ở tù đã được ghi vào hồ sơ lý lịch thì họ rất khó mà kiếm được việc làm. Có khi, quý vị có thể kiếm được việc làm nhưng cũng không được tốt lắm. Rồi đủ thứ trách nhiệm sẽ

đổ lên đầu quý vị như thuế, các hóa đơn, phải khai báo và đủ thứ chuyện phức tạp khác.

Nhiều người nói rằng người xuất gia là những người xả bỏ, nhưng tôi nghĩ quý vị mới thật sự là những người xả bỏ. Quý vị từ bỏ sự đơn giản, sự sung sướng của một đời sống giản dị, sự hạnh phúc của một đời sống tự tại, niềm hỷ lạc được sùng kính Thượng Đế. Quý vị từ bỏ tất cả những điều đó để rước vào mình những điều phức tạp—những mẫu thuế, những hóa đơn tiền điện và còn gì nữa, con cái của quý vị.

Chăm sóc con cái cũng có được ít nhiều “*niềm vui*”. Thật ra những việc này cũng không mấy phức tạp, nhưng những vấn đề có liên quan đến con cái mới thật là phức tạp. Quý vị phải chăm sóc cho chúng, khi chúng đau ốm, quý vị ngủ không yên. Ở trường, chúng học hành không khá, quý vị cảm thấy không vui. Rồi khi chúng lớn lên, quý vị lại càng thêm lo lắng, bạn trai của nó là ai, bạn gái của nó là ai, chúng giao du với ai, chúng có dùng ma túy hay có dùng độc chất gì khác không? Những rắc rối dường như là bất tận, lo lắng mãi cũng không bao giờ dứt. Giống như trong nhà quý vị có hai, ba trái bom, có thể nổ tung lên bất cứ giờ nào.

Tôi nghĩ quý vị là những người xả bỏ thật là vĩ đại. Tôi thật sự rất khâm phục lòng can đảm, sự kiên nhẫn, sự bền chí và sự hết lòng tận tụy đối với những phức tạp trong đời sống của quý vị. (*Mọi người cười.*) Tôi không biết giữa chúng ta, ai hay hơn ai. Có lúc, tôi nghĩ rằng nếu quý vị để tôi trở lại đời sống đó để lo liệu những chuyện này, có lẽ tôi không thể làm được. Những chuyện này đối với tôi thật quá phức tạp. Mỗi ngày, mỗi năm giờ sáng đã phải thức dậy, đó là lúc cái giường đang ấm áp nhất và quý vị còn say ngủ nhất. Nhưng quý vị phải thức dậy, mắt nhắm mắt mở, không thấy đường đồ nhâm cà phê vào mũi, rồi ăn vội vài miếng bánh mì khô. Quý vị ráng cố ngủ thêm chút nữa, nhưng cùng lúc đó lại phải thức dậy. Có khi quý vị phải lần mò kiểm

đường để vào nhà tắm. Và ngày nào cũng vậy, không hiểu làm sao quý vị có thể làm được như vậy? (Mọi người cười.)

Nếu tôi thức dậy, tôi chỉ phải bò đến phòng thiền. Chỗ đó cũng không xa lắm. Tôi cũng có việc của tôi, nhưng tôi không nghĩ nó phức tạp như vậy. Nó cũng phức tạp theo một cách khác, theo một nghĩa khác, nhưng không quá phức tạp như đời sống của quý vị. Quý vị lại có thể làm những việc đó một cách vui vẻ, hay ít nhất bề ngoài cũng thấy vui vẻ.

Tôi không biết làm sao quý vị làm được như vậy. Bởi thế trên đời này, người nào sanh ra cũng có cuộc sống của chính họ. Nhưng dù sao nếu như quý vị không thấy thỏa mãn với cách sống như vậy và muốn có một đời sống đơn giản hơn, hay muốn có thêm lực lượng nội tại lâu bền, muốn hiểu biết nhiều hơn về những chi tiết vi tế của đời sống trong vũ trụ thì chúng ta phải tìm con đường khai ngộ mà đi.

Nếu chúng ta đã cảm thấy thỏa mãn với đời sống hiện tại và sẽ tỉnh dậy sau một giấc mộng dài một trăm năm hay sáu chục năm, như vậy cũng được. Nhưng tôi nghĩ rằng nếu sau một giấc mộng dài, chúng ta tỉnh dậy thấy mình ở một nơi vui vẻ, một hoàn cảnh dễ chịu đang chờ đón mình thì vẫn tốt hơn là khi tỉnh mộng thấy mình vẫn còn trong hoàn cảnh như vậy hoặc tệ hơn nữa.

Buổi tối trước khi đi ngủ dù ý thức hay vô ý thức, ai cũng mong ngày mai sẽ tốt đẹp hơn, các vấn đề nan giải đều sẽ được giải quyết, việc làm ăn sẽ được khá hơn, con cái sẽ ngoan hơn, hôn nhân sẽ được thuận hòa hơn. Nhưng thường thì khi chúng ta sau một đêm dài tỉnh dậy cũng thấy hoàn cảnh vẫn như xưa, có khi còn tệ hơn nữa.

Đời sống chúng ta cũng như vậy. Nếu chúng ta tỉnh dậy sau một giấc mộng đời mà thấy mình vẫn còn ở trong cùng một thế giới mà hoàn cảnh lại tệ hại hơn thì quả thật là quá chán chường, quá đau thương. Tôi không nghĩ là chúng ta có thể chịu đựng nổi.

Đó là tại sao có nhiều câu chuyện, quý vị có thể cũng đã nghe qua, có người đã chết rồi còn trở lại gây rắc rối cho thân nhân của họ. Đó là vì họ không vui với nơi họ đến, càng tệ hơn nữa là họ không có thân thể để hưởng thụ lạc thú của đời sống.

Chúng ta là người, tuy có lúc đau khổ nhưng cũng có lúc chúng ta có thể vui hưởng. Và những lúc chúng ta vui hưởng, ít nhất chúng ta cũng có thể tạm thời quên đi sự đau khổ. Nhưng còn những người lìa bỏ thân thể mà không có sự chuẩn bị trước, không có sự hướng dẫn, cũng không có một chút đạo đức, một chút phước báu nào để đem theo – có nghĩa là nếu họ sống cuộc đời rất bình thường không làm một điều thiện nào, cũng không tưởng niệm Thượng Đế được một vài lần thì khi họ vãng sanh, rất khó có cơ hội gặp được hoàn cảnh sung sướng.

Không Có Thứ Gọi Là Sự Chết

Cho nên bây giờ, khi chúng ta còn có thân thể, cũng không đau khổ gì lắm, chúng ta vẫn còn có một chút hạnh phúc, có sự lựa chọn, có sự tự nguyện, chúng ta nên chuẩn bị cho thế giới khác.

Tôi không tin đa số con người nghĩ rằng không có sự sống sau khi chết. Con người trong kỷ nguyên này thông minh hơn, cho nên họ hiểu biết nhiều hơn. Và ngày nay, chúng ta cũng có nhiều tư liệu chứng minh rằng đời sống chúng ta là vĩnh cửu. Bất luận có điều gì xảy ra sau khi chết, trước khi chết hay trước khi sanh ra, sự sống của chúng ta là một dòng ý thức tiếp diễn bất tận và chúng ta không bao giờ chết cả. Chúng ta có thể bỏ thân thể này, thay bộ y phục này đến bộ y phục khác, nhưng chúng ta không bao giờ chết. Nếu chúng ta chết rồi làm sao có thể tái sanh được? Nếu chúng ta không có sự sống trước khi sanh ra thì chúng ta từ đâu mà tới? Nếu không có đời sống sau khi chết, như vậy trước khi sanh ra, chúng ta từ đâu mà tới? Chúng ta không thể nào tự nhiên mà được sanh ra cả.

Khoa học đã cho chúng ta biết rằng không có thứ gì từ hư không mà ra cả. Như vậy làm sao chúng ta có thể từ hư không và trở về hư không được? Vào kỷ nguyên của khoa học hiện đại này, chúng ta càng phải tin tưởng nhiều hơn vào sự sống vĩnh cửu.

Tôi có đủ bằng chứng ở bên trong qua sự tu hành để nhận thức được điều này. Tôi muốn bày tỏ cùng quý vị, hoặc là cùng cố niềm tin của quý vị rằng điều này là có thật và theo ý kiến tôi cũng như các vị Minh Sư vĩ đại trong quá khứ, chúng ta nên chuẩn bị cho sự đại tinh thức của mình sẽ xảy ra sau khi chúng ta lia bỏ thân xác này.

Chúng ta tỉnh thức để thấy rằng mình không chết, nhưng rồi chúng ta sẽ phải làm gì đây? Làm sao để định hướng sự sống của chúng ta sau khi chúng ta chấm dứt sự sống này? Đó là điều chúng ta phải xem xét trước khi quá trễ.

VẤN ĐÁP

Vấn: *Làm sao trong khi chăm sóc linh thể, chúng ta vẫn có thể sống và nuôi thân thể này?*

Sư Phụ: Không khó như quý vị nghĩ đâu. Chẳng hạn như, cô đồng tu này vẫn ăn uống và làm việc. Cô này là cô giáo. Thậm chí, cô làm cả hai việc, dạy học ban đêm và đi học ban ngày mà khi có thời giờ, cô vẫn lo được phần tâm linh của mình. Chúng ta phải lập thời khóa biểu cho mình. Hầu hết chúng ta làm mất thời giờ do tán gẫu khi nhàn rỗi, nói chuyện điện thoại quá lâu, đọc quá nhiều quảng cáo vớ vẩn trên báo chí, hay xem truyền hình khi chúng ta chẳng muốn xem. Nhiều lần mở truyền hình lên, ngay cả khi chẳng muốn xem, nhưng vì truyền hình đã mở sẵn rồi, quý vị cứ để vậy và xem.

Khi chúng ta có một mục đích nhất định và thời khóa biểu rõ ràng, chúng ta sẽ sắp xếp được thời gian, như là thời gian đi học, thời gian đi làm và thời gian thiền định. Trong lúc thiền, quý

vị không tán gẫu, không nói chuyện, không trả lời điện thoại, v.v... Quý vị dời lại lúc khác. Sẽ không ai chết vì không được nói chuyện với chúng ta. *(Mọi người cười.)* Chỉ vì chúng ta nghĩ mình quá quan trọng. Trước hết, chúng ta cần chăm sóc trí thông minh của mình – nghĩa là mở rộng nguồn trí tuệ vĩ đại của mình nhiều hơn nữa. Rồi chúng ta có thể chăm sóc người khác tốt hơn. Chúng ta học hỏi nhanh hơn. Chúng ta làm việc hiệu quả hơn. Chúng ta đóng góp cho thế giới nhiều hơn. Không phải là chúng ta dựa vào tâm linh mà quên mất thế giới. Tôi vẫn đang làm việc. Quý vị không biết sao? Tôi hát. Tôi thuyết pháp. Tôi vẽ tranh. Tôi bán tranh vẽ để có tiền dùng vào việc hoằng pháp và những việc khác. Tôi làm việc rất tích cực. Rất dễ làm mà. Rất dễ. Nếu tôi có thể làm được, thì quý vị cũng vậy.

Vấn: *Cho nên đôi khi chúng ta cần ích kỷ, cần lo đầy đủ cho mình, dành thời giờ cho riêng mình, ích kỷ cho chính mình phải không?*

Sư Phụ: Không phải ích kỷ, chẳng hạn, nếu quý vị cần thời giờ để ăn bởi vì sau cả ngày làm việc cho xã hội, quý vị đã mệt và đói thì quý vị cần nạp năng lượng. Đó không phải là ích kỷ. Chỉ vì lo cho thân thể vô thường và đời sống ngắn ngủi này, chúng ta phải làm việc cực nhọc, phát minh nhiều thứ, và nấu nhiều bữa ăn để nuôi thân. Chúng ta cần phải dành thêm bao nhiêu thời gian nữa để nuôi dưỡng linh thể hay lo cho phương diện này? Đó không phải là ích kỷ, đó là điều phải làm.

Chúng ta đã quen làm việc theo cách khó khăn, sai đường. Giờ đây, khi chúng ta đi đúng đường, chúng ta lại nghĩ mình ích kỷ. Không đúng như vậy.

Nếu mọi người trên thế giới chẳng bao giờ ăn và quý vị cảm thấy đói nên ăn, như vậy họ có nghĩ quý vị ích kỷ không? Chúng ta nên ăn, bên trong lẫn bên ngoài. Chỉ vì chúng ta không “ăn” loại thức ăn tâm linh này nên chúng ta khát khao, chúng ta đau

khô, và chúng ta vô minh. Chúng ta không biết tiếp theo phải làm gì, nên chúng ta vụng vầy. Chúng ta luôn lạc lối trong cuộc đời.

*Chúa Giê-su Là Một Con Người,
Đấng Ki-tô Là Một Lục Lượng*

Vấn: *Thưa Sư Phụ, Ngôi Lời của Thượng Đế trong Thánh Kinh là thế nào? Một trong những quyển kinh có nói rằng sự cứu rỗi là một món quà từ Thượng Đế mà chúng ta không có được qua những việc làm thiện lành. Chúa Giê-su đã hy sinh vì tội lỗi của chúng ta và ban cho chúng ta sự sống vĩnh hằng bằng cách công nhận Ngài là Thiên Chúa và Đấng Cứu Thế. Xin Sư Phụ giải thích.*

Sư Phụ: Đúng vậy, sự cứu rỗi là một món quà từ Thượng Đế. Chúng ta không thể có được món quà này qua việc bố thí và sống đạo hạnh. Nhưng những việc này cũng có phần trợ giúp, giúp chúng ta cảm thấy an lành. Nếu chúng ta làm việc tốt, chúng ta có đạo đức, chúng ta sẽ cảm thấy quân bình hơn, đạo hạnh hơn; và khi chúng ta cố gắng đi tìm Thượng Đế, chúng ta sẽ không có nhiều chướng ngại, mặc cảm tội lỗi chặn bước, làm chúng ta cảm thấy không thoải mái. Cho nên điều này có giúp ích. Nhưng chúng ta không nhận được sự cứu rỗi qua cách sống đạo đức và bố thí. Điều này đúng. Chúa Giê-su đã hy sinh để gánh tội của chúng ta, điều này cũng đúng nữa.

Khi Chúa Giê-su còn tại thế, Ngài là vị Minh Sư vĩ đại. Ngài nhân mạng Thiên Quốc chỉ có được qua Ngài – nghĩa là qua vị Minh Sư tại thế. Ngài đâu có nói là đời đời sẽ luôn làm Minh Sư. Ngài nói: “*Chừng nào Ta còn tại thế gian, Ta là ánh sáng của thế gian.*” Và sau đó, Ngài còn nói: “*Đừng đau buồn cho Ta, Ta sẽ gởi những Đấng An Ủi khác cho các con.*” Nghĩa là sẽ có một Minh Sư khác đến.

Linh hồn là bất tử. Làm sao Chúa Giê-su có thể chết được? Ngài sẽ sống và sẽ lại tái sinh, qua chúng ta, qua tất cả chúng sanh khai ngộ. Chính chúng ta phải trở thành như Chúa Giê-su. Rồi chúng ta biểu lộ sự cứu rỗi của Ngài, chúng ta có thể chứng thực sự cứu rỗi của Ngài. Bằng không, nếu ngày ngày, chúng ta chỉ sống trong sự vô minh, trong đẳng cấp thấp, suy nghĩ nông cạn, làm sao chúng ta có thể chứng minh rằng Chúa Giê-su đã cứu rỗi chúng ta?

Nhiều người tự cho mình là tín đồ Thiên Chúa giáo nhưng lại chống đối lẫn nhau. Có quá nhiều sự đổ máu đã xảy ra trong Thiên Chúa giáo hay do những người cuồng tín gây ra. Họ không phải là tín đồ Thiên Chúa giáo chân chính, Chúa Giê-su không thể cứu họ. Họ không chứng thực được ân sủng của Chúa Giê-su qua hành động của họ. Nếu chúng ta muốn hiểu được Chúa Giê-su thật sự đã cứu rỗi chúng ta, chúng ta phải ở đẳng cấp Thánh nhân. Nếu không, chúng ta chỉ bàn luận, chỉ nói, mà không biết gì về Chúa Giê-su. Làm sao chúng ta có thể thật sự hiểu Ngài? Làm sao chúng ta có thể thật sự cảm kích Ngài?

Chúa Giê-su là Một Con Người nhưng Đấng Ki-tô là Một Lực Lượng. Bây giờ, Lực Lượng đó có thể truyền đi mọi lúc mọi nơi, qua bất cứ ai có đủ khả năng. Giống như điện được truyền qua bất cứ dây điện nào, nếu dây điện đó vẫn còn tốt, có thể dùng được, lắp ráp đúng trình tự và có phích cắm. Bây giờ tôi chỉ cho quý vị cách thức "*cắm vào*" (*câu thông*) với Chúa Giê-su, với Lực Lượng Ki-tô, rồi quý vị sẽ hiểu Ki-tô là gì, và quý vị sẽ thật sự cảm kích Ngài. Nếu không, tôi nghĩ nếu chúng ta chỉ nói về Chúa Giê-su thì chúng ta sẽ không hiểu và không nhận được sự cứu rỗi nào của Ngài.

Chúa Giê-su đã hy sinh vì nhân loại. Vào thời đại của Ngài, vì bất cứ lúc nào có một vị Minh Sư tại thế ở Địa Cầu này thì Ngài sẽ lấy đi một số nghiệp chướng của con người, đặc biệt với những ai tin tưởng Ngài và những ai là đệ tử của Ngài, thì nghiệp

chương đó phải được rửa sạch. Vì thế, cuộc đời của Minh Sư vì các đệ tử và nhân loại mà chịu đau khổ qua nhục thể của Ngài. Cho nên Ngài có thể bị bệnh, có thể bị tra tấn, có thể bị đóng đinh trên thánh giá, có thể bị phỉ báng, bị ngược đãi. Minh Sư nào cũng phải trải qua điều này. Chính quý vị cũng biết.

Ngay cả Đức Phật, Mohammed, Đức Chúa và nhiều vị Minh Sư khác ở Tây phương và Đông phương, không có đời sống của vị nào được yên bình mà không bị ngược đãi. Nghĩa là vị Minh Sư sẽ vì nhân loại mà hy sinh nhưng chỉ khi nào Ngài có nhục thể thì mới gánh chịu nghiệp chướng được, bởi vì nghiệp chướng ở thế gian này thuộc về vật chất. Nếu quý vị muốn cứu người thoát khỏi nghiệp chướng vật chất, quý vị cần có thân thể vật chất.

Cho nên, vị Minh Sư phải được sanh ra trong thân thể vật chất để gánh lấy mọi phiền não, đau khổ này và giải quyết mọi thứ. Vì Minh Sư là nguồn ân điển và sự gia trì vĩ đại, nên nhục thể của Ngài có thể nhận lãnh hết tất cả. Nhưng không có nghĩa là Ngài không đau khổ.

Vì thế, Chúa Giê-su đã vì nhân loại mà chịu khổ – đúng như vậy, miễn là khi Ngài còn hiện hữu ở cõi đời này. Sau Ngài, sẽ có vị nào đó phải chịu đựng. Vị Minh Sư khác phải đến và chăm sóc thế hệ kế tiếp. Nếu không, làm sao chúng ta giải thích được sự đau khổ cứ tiếp diễn ở cõi đời này? Nếu Chúa Giê-su đã cứu hết nhân loại, tại sao chúng ta vẫn sống trong sự vô minh? Tại sao nhân loại vẫn còn giết hại nhau, ngay cả tín đồ Thiên Chúa giáo cũng vậy?

Nếu quý vị nói với tôi những người khác vô minh, họ không biết đến danh xưng Ki-tô, không sống theo cách của các tín đồ tôn giáo, cho nên họ đau khổ, họ đánh nhau, giết nhau, cho nên họ xấu – tôi chấp nhận. Có thể như vậy. Nhưng quý vị giải thích sao về những tín đồ Thiên Chúa giáo? Họ biết Chúa. Họ biết giáo lý. Họ đi nhà thờ. Có cả mấy vị chức sắc cao ở nhà thờ nữa. Nếu

Chúa Giê-su đã cứu họ rồi, tại sao họ lại làm những điều này? Ngài chỉ có thể cứu chúng ta khi Ngài còn tại thế. Bây giờ, Ngài đã đi đến thế giới khác và làm công việc khác. Những vị Minh Sư khác sẽ đến đây để làm việc này.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, Pháp Môn Quán Âm là gì?*

Sư Phụ: Pháp Môn Quán Âm. “*Quán*” có nghĩa là quan sát, và “*Âm*” có nghĩa là Âm Thanh. Âm Thanh có nghĩa là “*Ngôi Lời*” trong Kinh Thánh. Quý vị biết đó: “*Từ thuở mới khai thiên lập địa đã có Ngôi Lời (chấn động lực) và Ngôi Lời ở cùng với Thượng Đế, và Ngôi Lời là Thượng Đế... Mọi thứ đều được tạo ra bởi Ngôi Lời này. Không có thứ gì mà không được tạo ra bởi chính nó.*” Vào thời xưa, chấn động lực được gọi là “*Ngôi Lời*”. Ô, quý vị phải biết danh từ “*chấn động lực*”. Cho nên khi tiếp xúc với Chấn Động Lực này, nghĩa là quý vị ở cùng với Thượng Đế và là Thượng Đế, chúng ta câu thông với Thượng Đế, chúng ta thật sự hiểu Thượng Đế như thế nào, và chúng ta lại được đồng nhất thể với Ngài. Rồi chúng ta làm mọi thứ theo mệnh lệnh của Ngài chứ không phải theo ngã chấp của mình, và chúng ta sẽ không làm sai nữa. Ngay cả chúng ta muốn làm sai, cũng thật khó. Cũng như bây giờ, nếu quý vị muốn làm đúng thì thật là khó.

Hãy Làm Theo Thiên Ý

Vấn: *Có người cho rằng người thật sự khai ngộ ở thế gian này đều không dùng đầu óc, nghĩa là làm mà không làm, họ chỉ là người theo dõi, họ không kén chọn, họ chỉ tuôn chảy như dòng sông. Làm sao có ai sống được ở thế gian này mà không làm gì hết, không cần quyết định? Cũng có người cho rằng hành động làm xáo trộn sự cân bằng của tự nhiên; tự nhiên sẽ đền bù bằng cách tạo ra những đối nghịch. Điều này có thật không?*

Sư Phụ: Quý vị phải khai ngộ trước, rồi mới biết đó là gì. Bằng không, làm sao tôi có thể nói khi quý vị không có ở đó? Tôi sẽ cố gắng. Làm mà không làm không có nghĩa là vô tri, vô giác, vô tâm hay đại khái vậy. Quý vị làm mọi việc rất tự nhiên. Khi khai ngộ, quý vị không cần làm mọi việc. Quý vị không còn lựa chọn nữa. Quý vị đồng nhất thể với Thượng Đế. Quý vị chỉ làm theo Thiên ý, và quý vị biết chính xác là như vậy. Mặc dù bên ngoài có vẻ như quý vị đang làm việc giống y như người khác, nhưng không phải vậy. Mọi thứ do Thượng Đế chỉ dẫn. Quý vị cảm thấy không cần có trách nhiệm. Nhưng quý vị luôn làm đúng, không bao giờ làm sai.

Bây giờ, chúng ta không thể nói rằng mọi người hành động vô trách nhiệm là hành động theo Thiên ý. Không phải vậy. Họ không biết Thiên ý là gì. Sau khi khai ngộ, chúng ta sẽ biết được kế hoạch của vũ trụ thể nào và chúng ta hành động theo như vậy. Trước khi khai ngộ, chúng ta chỉ chấp nhận mọi thứ; cố gắng ép buộc ý chí của chúng ta theo kế hoạch tự nhiên.

Chẳng hạn như bây giờ, trên sân khấu, diễn viên biết được vai trò của họ, nhớ rõ kịch bản. Họ nói, làm, và hành động theo sự dàn dựng của toàn bộ vở kịch và theo chỉ dẫn của đạo diễn. Nhưng có một số diễn viên quá kém không thích biết hay chỉ muốn kiếm tiền hay thích được lên sân khấu mà không làm đúng công việc, không cố gắng diễn tốt vai trò của mình, không cố gắng hiểu mục đích của vở kịch và sự chỉ dẫn, và không thích phục tùng theo kế hoạch của đạo diễn. Rồi trên sân khấu, họ diễn sai và làm xáo trộn mọi thứ. Đó là sự khác biệt giữa diễn viên giỏi và dở, ngay cả kịch bản họ cũng không nhớ được. Khi trên sân khấu, họ toàn nói những gì không nên nói, những gì họ nên nói thì không chịu nói. Hay là thay vì chỉ tát nhẹ đối phương như vậy, anh ta tát thật mạnh và làm người kia choáng váng trên sân khấu. Cho nên đạo diễn phải cho ngưng hết và diễn lại. Thật rắc rối. Ông phải xen vào.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, xin Ngài giải thích làm sao để thiên, lúc nào, bao lâu và cách thức để được thành công?*

Sư Phụ: Có nhiều cách để làm đầu óc của chúng ta được tĩnh lặng, để được thông minh hơn, hay làm việc hiệu quả hơn. Quý vị có thể chọn bất kỳ cách nào mình thích. Nhưng chúng tôi mang đến phương pháp mà tôi tin là có thể trực tiếp câu thông với Thượng Đế, nếu quý vị muốn tự nhận biết chính mình. Thượng Đế có nghĩa là tự tánh, phẩm chất cao thượng và trí huệ cao đẳng nhất của chính chúng ta. Đó là lý do có câu nói: “*Thiên Quốc ngự trong ta.*” hay “*Phật tại tâm.*” Nếu không, Ngài sẽ nói: “*Phật ở Niết Bàn.*” hay “*Thượng Đế ở Thiên Đàng.*”, hoặc đại khái vậy.

Bây giờ, khi chúng ta muốn tìm Thượng Đế, hay tìm phẩm chất cao thượng, quả vị cao đẳng đích thực thì chúng ta phải theo học Pháp Môn Quán Âm. Pháp Môn Quán Âm có nghĩa là chúng ta câu thông được với Thượng Đế, với Chấn Động Lực, với Lực Lượng nguyên thủy của vũ trụ.

Vấn: *Nếu loài vật có thể đi săn bắt để kiếm thức ăn thì vì sao loài người lại không thể? Trong thiên nhiên, săn bắt là việc bình thường của đời sống. Đó không phải là một phần bản chất tự nhiên của nhân loại hay sao?*

Sư Phụ: Nếu quý vị muốn vậy thì cứ tự cho mình là loài vật đi! Nếu loài vật săn bắt để kiếm thức ăn, thì quý vị cũng săn bắt để kiếm thức ăn, rồi chúng ta cũng giống y vậy. Nghĩa là chúng ta đã hạ thấp đẳng cấp của mình. Nếu quý vị muốn, quý vị có thể làm vậy. Ai ngăn cản được quý vị? Nhưng nếu chúng ta muốn cao thượng hơn, tự cho mình là con người, chúng ta nên cố gắng hiểu những gì con người nên làm hay nên sống thế nào để làm gương cho các bạn thú nhỏ hơn của mình.

Nếu chúng ta sống cuộc đời như các bạn thú nhỏ hơn của mình thì chúng ta không xứng đáng ở trong sự sáng tạo của Thượng Đế, vì Thượng Đế có giảng trong chương đầu tiên của Kinh Cựu Ước

ràng con người nên dẫn dắt loài vật. Chúng ta nên ở địa vị cao hơn, trên mọi loài vật. Nếu chúng ta muốn tự hạ thấp mình và giống như loài vật thì cũng được. Tự do lựa chọn mà. Nhưng đó có phải là sự lựa chọn tốt hay không, quý vị nên tự hỏi chính mình.

Tôi tin rằng con người nên ở địa vị cao hơn những chúng sanh khác, nên sống cao thượng để làm gương, vì loài vật sẽ tiến hóa và trở thành người ở những kiếp tiếp theo. Nếu loài vật nhìn thấy những gương xấu của chúng ta, làm sao chúng có thể tốt hơn được? Chúng ta nên là thầy của chúng.

Những Phẩm Chất Cao Thượng Đến Từ Thiên Quốc.

Vấn: *Chúng ta giữ ngũ giới và thực hành mười đạo hạnh, nhưng không hành thiền. Sau khi chết, chúng ta có thể được giải thoát không?*

Sư Phụ: Giữ giới và làm điều đạo đức không giúp chúng ta giải thoát được. Chúng ta chỉ được giải thoát khi chúng ta biết mình đang được giải thoát. Rồi chúng ta biết tự tánh của mình là sự giải thoát. Chúng ta thật sự biết rằng mình bất tử. Đó là lúc chúng ta được giải thoát. Chúng ta không thể được giải thoát khi chúng ta vẫn còn làm những việc đạo đức một cách mù quáng. Có nghĩa là chúng ta vẫn biết có những thứ phải làm, có những việc làm để đạt được giải thoát. Chúng ta vẫn vô minh. Chúng ta không biết bản chất thật của mình là sự giải thoát. Quý vị có thể giữ đến năm trăm giới luật hay làm cả mười ngàn việc thiện, không phải mười hay năm, nhưng quý vị vẫn không thể được giải thoát. Cũng giống như nấu cát mà hy vọng thành cơm.

Vấn: *Mục đích cuối cùng của thiền định là sự giải thoát. Thưa Sư Phụ, xin cho con biết nếu một linh hồn được giải thoát thì có thật sự thoát khỏi tham, sân, si không...?*

Sư Phụ: Đúng vậy, tôi đã nói rồi khi người khai ngộ giận, không phải thật sự giận dữ, họ không có tức run người, hay là họ không bị ảnh hưởng bởi lòng sân hận hay từ trường phủ định. Những người khai ngộ không hề giận vì những mục đích ích kỷ. Họ không hề giận vì quý vị không cho đủ tiền, vì quý vị bỏ họ ra đi, hoặc là vợ đi theo người đàn ông khác hay ngược lại, rồi họ ráng đuổi theo người vợ trở lại và tìm cách khác để hãm hại đối phương. Người khai ngộ có vẻ như giận, nhưng vì mục đích khác.

Đôi khi quý vị phải dùng cái gọi là lực lượng tích cực để vượt qua, để làm việc và tiến xa trong sứ mệnh của mình. Người khai ngộ không giận vì không ai nuôi họ, không ai cho tiền họ, hay không ai yêu thương họ. Quý vị không thể thoát ra khỏi cơn giận. Quý vị phải sử dụng nó. Có sự khác biệt giữa người đang thật sự tức giận và người khai ngộ dùng sự giận dữ của mình như một loại vũ khí. Giống như con dao trong tay bác sĩ phẫu thuật, khác biệt với con dao của kẻ giết người. Vẫn là con dao làm đau, làm chảy máu, nhưng nó chữa lành bệnh. Bác sĩ phẫu thuật biết phải cắt bao nhiêu, chỗ nào và mất bao lâu. Nhưng kẻ giết người, chỉ giết một cách mù quáng do thù hận hay vì những quyền lợi ích kỷ.

Tham, sân, si và tất cả những thứ được gọi là phẩm chất phủ định, tất cả đến từ Niết Bàn, đến từ Thiên Quốc. Tham, sân, si là tất cả phẩm chất cao thượng. Tại sao chúng ta tham những thứ thuộc về thế giới này? Vì chúng ta đến từ Thiên Quốc huy hoàng. Chúng ta quen với sự huy hoàng, quen với sự giàu có, quen với những thứ mà mình không cần làm việc để có nó. Đó là lý do hầu hết chúng ta lười biếng – không thích làm việc. Chúng ta chỉ muốn tiền, chỉ muốn kim cương. (*Mọi người cười.*) Chúng ta phải biết ở thế giới này thì khác. Chúng ta dùng lòng tham để đưa chúng ta vượt qua thế giới này để có được bảo ngọc ở bên trong chúng ta, “*Ngọc Như Ý*”.

Lòng tham không xấu. Giận dữ không phải là sự phủ định. Ham muốn cũng được. Chỉ cần chúng ta dùng đúng cách. Dùng

như một công cụ để hàn gắn, không phải để giết hại. Rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp. Không có gì là phủ định. Quan niệm sai lầm của chúng ta đã làm cho mọi thứ thành phủ định. (*Mọi người vỗ tay.*)

Vấn: *Chữa lành bệnh cho người khác và xoa dịu nỗi đau có trái với tự nhiên không? Có nên đơn giản chấp nhận sự đau khổ của người khác và không nên tham dự vào như vấn đề của người tỵ nạn?*

Sư Phụ: Dùng linh lực để chữa lành bệnh là không tự nhiên. Chúng ta làm xáo trộn linh khí, luân xa, tâm linh và từ trường của người ta. Chúng ta làm xáo trộn, rồi sau này sửa lại thật khó. Cũng làm xáo trộn bản chất tâm linh của họ nữa. Nhưng nếu chúng ta cố gắng giúp những người khó khăn và những ai kêu gọi chúng ta giúp đỡ thì đó là tự nhiên. Cũng như bác sĩ dùng các phương tiện vật chất như kim chích, dao, các ống dẫn và thuốc để chữa lành bệnh cho một người. Điều này là tự nhiên và bác sĩ sẽ không lãnh nghiệp chướng nào qua công việc đó. Nhưng nếu chúng ta làm xáo trộn năng lực tâm linh của người ta, thì nghiệp rất nặng.

Nếu quý vị làm giảm nạn đói hay giúp người tỵ nạn thì được, vì trong Thánh Kinh cũng nói: *“Hãy từ tế với người xa lạ. Đừng đàn áp họ, vì chúng ta cũng là người xa lạ trên đất nước Ai Cập.”* Nghĩa là chúng ta cũng là người xa lạ ở Địa Cầu này. Có thể một ngày gần đây, chúng ta cũng bị rơi vào hoàn cảnh tỵ nạn. Hiện giờ, chúng ta đang có chiến tranh. Quý vị cũng có thể là người tỵ nạn. Bởi vậy, chúng ta nên giúp đỡ người khó khăn, rồi có thể Thượng Đế sẽ giúp chúng ta.

Khai Ngộ Là Một Món Quà Từ Thượng Đế.

Vấn: *Đức Phật đã đạt được khai ngộ, thành Phật, sau rất, rất nhiều kiếp sống tốt. Làm sao người phàm phu có thể “đi tắt” để đạt được khai ngộ hay Thiên Đàng trong kiếp này?*

Sư Phụ: Không phải vậy. Làm sao quý vị biết mình đã không làm tốt trong nhiều kiếp? Quý vị có thể chứng minh cho tôi thấy quý vị đã rất tệ không? Quý vị có thể chứng minh cho tôi thấy Đức Phật đã làm tốt trong nhiều kiếp không? Người ta chỉ kể cho quý vị nghe rồi quý vị lại dùng lời đồn đại này mà không biết có đúng không. Quý vị không biết mình tốt hay xấu. Tại sao chúng ta lại phủ định như vậy? Chúng ta phải tin vào giá trị của mình, vì Thượng Đế đã nói rằng mọi người được tạo nên theo hình dạng của Thượng Đế và chúng ta giống y như Ngài vậy. Vậy tại sao chúng ta cho rằng mình thấp kém?

Đức Phật có sống thật tốt và cao thượng trong nhiều kiếp hay không, tôi không biết. Nhưng tôi biết Ngài đã không làm gì trong suốt cuộc đời của Ngài, ngoại trừ sau khi khai ngộ. Ngài được sanh ra trong cung điện và được chăm sóc quá chu đáo, rồi Ngài thành hôn. Ngoài chánh cung, Ngài còn có năm trăm thê thiếp. Ngài có nhiều mỹ nữ ngày đêm chăm sóc cho Ngài và nhiều vũ công nhảy múa cho Ngài xem. Ngài còn có bốn cung điện cho bốn mùa. Trong vòng ba mươi năm, Ngài đã tiêu xài hết tất cả tiền của người dân đóng sưu thuế trong đất nước của Ngài. Bây giờ, quý vị kể cho tôi nghe những việc tốt nào mà Ngài đã làm để Ngài có được sự khai ngộ. Cũng có câu nói rằng: “*Sự khai ngộ là món quà từ Thượng Đế.*” Khai ngộ không đạt được qua đức hạnh hay bố thí.

Tất cả chúng ta đều có thể được khai ngộ. Tất cả chúng ta đều có thể trở thành Phật, hay ít nhất được giải thoát. Nếu không, tại sao Thượng Đế lại gọi Chúa Giê-su, Đức Phật hay Mohammed đến với chúng ta nếu chúng ta không còn hy vọng gì nữa?

Nếu chỉ những người đạo đức mới có thể đạt khai ngộ, thì tôi thật sự không biết ai là người đạo đức, vì có câu nói cho rằng: “*Thánh nhân nào cũng có quá khứ, tội nhân nào cũng có tương lai.*” Chúng ta không có tội lỗi như mình nghĩ đâu. Tội lỗi cũng là một ảo tưởng. Sau khi quý vị hiểu điều này thì sẽ không còn tội

lỗi, không còn đức hạnh. Nhưng quý vị phải làm việc cật lực mới hiểu được điều này và rồi quý vị sẽ được tự do. Pháp Môn Quán Âm cho quý vị một phương cách miễn phí, để hiểu Chân Ngã của mình ngay lập tức – quý vị vốn là cao thượng. Sau đó, có lẽ quý vị có thể nhìn thấy tiền kiếp của mình và quý vị có thể nói cho tôi biết quý vị là người tốt hay người xấu.

Vấn: *Sư Phụ vừa nói là người khai ngộ chỉ hành động theo Thiên ý. Làm sao một người khai ngộ có thể chịu trách nhiệm về cách cư xử của họ hay hành động theo một cách nào đó mà họ được chỉ bảo? Làm sao chúng ta có thể biết được ai khai ngộ? Chúng ta có thể tin họ được không?*

Sư Phụ: Quý vị không thể. Quý vị không biết. Quý vị không biết ai là người khai ngộ. Quý vị không thể tin tưởng ai, ngoại trừ tin tưởng chính mình. Nếu quý vị không thể tin tưởng người khác, thì hãy cầu nguyện và nhìn vào bên trong chính mình, xem xét động cơ của mình có thành tâm, có đơn thuần hay không. Nếu quý vị thật sự muốn khai ngộ, thì quý vị sẽ gặp đúng Minh Sư. Tất cả tùy thuộc ở quý vị, không phải tùy thuộc vào vị Minh Sư nào hết, nếu như quý vị đơn thuần. Đồng thanh tương ứng.

Nếu ai vô tình gặp phải “*Minh Sư*” dở tệ hoặc “*Minh Sư*” không tốt thì đó là lỗi của họ. Họ nên kiểm thảo lại hành vi, động cơ, sự đơn thuần và lòng thành tâm. Rồi phải cầu nguyện lại. Thượng Đế sẽ dẫn dắt họ gặp được một vị Minh Sư khác. Luôn có quy luật cung cầu. “*Hãy hỏi và sẽ được cho. Hãy gõ và cửa sẽ mở.*”

Vấn: *Tại sao chúng ta không nhớ tiền kiếp và những lần đã chết?*

Sư Phụ: Vì có quá nhiều thứ mà chúng ta phải đương đầu, có quá nhiều gánh nặng rồi. Ngày nay chúng ta phải đối phó đủ thứ, thuế má, chiến tranh, con cái, những vấn đề trước mắt và

ngiệp chương của mình. Quý vị có nên biết trong tiền kiếp mình đã sống như thế này, như thế kia hay là sống rất tệ, rất tốt hay rất cao thượng không? Quý vị sẽ trở nên bối rối hơn và không thể tập trung vào nhiệm vụ ở trước mắt trong kiếp này. Cho nên Thượng Đế, hay luật tự nhiên, phủ một bức màn che lại. Khi nào cần, quý vị sẽ biết được. Quý vị sẽ biết vào đúng thời điểm. Trong thiên định, đôi khi quý vị cũng biết được, nếu nó cần thiết cho sự tiến bộ của quý vị. Nếu không cần, quý vị sẽ không biết.

Chúa Giê-su cũng đã nói: *“Đừng lo cho ngày mai, lo cho ngày hôm nay cũng đủ rồi.”* Nếu chúng ta không muốn biết đến ngày mai, điều mà sẽ ảnh hưởng chúng ta, quan trọng đến chúng ta, thì chúng ta càng ít cần phải biết hơn về quá khứ, điều mà vốn đã qua rồi.

Vấn: *Trí huệ của Đức Phật ra sao? Trí huệ đó có thể được tiết lộ qua lý luận, trực giác hay điều gì đó vượt trên những thứ này không?*

Sư Phụ: Vượt trên tất cả những thứ này. Những gì quý vị nghĩ chưa phải là trí huệ của Phật. Chúng ta chỉ có thể biết trí huệ của Phật khi chúng ta đạt đến trình độ đó. Chúng ta không thể diễn tả nó, nhưng chắc chắn chúng ta sẽ biết rõ như trắng và đen khi tình huống đó đến. Ý tôi là, quý vị không thể mang theo trí huệ của Phật đi đây đó suốt ngày. Quý vị chỉ sống trong trí huệ, sống với trí huệ, và quý vị là trí huệ.

Vấn: *Câu nguyện có thể làm giảm bớt nghiệp chương không?*

Sư Phụ: Có, nếu chúng ta có đủ lòng thành thì có thể được, vì lời cầu nguyện thành khẩn là một loại thiên định. Chúng ta ở trong trạng thái thiên định. Cho nên lời cầu nguyện đi đến được những nơi sâu thẳm nhất của kho tàng chứa đựng ân sủng, công đức, phước báu của chúng ta nên lời cầu nguyện có ảnh hưởng,

có tẩy sạch. Chỉ khi chúng ta thật sự thành tâm và sâu xa, tha thiết được tha thứ thì lời cầu nguyện có giúp ích.

Giáo lý của tôi không chỉ là giáo lý mà thôi. Quý vị cảm nhận được lực lượng. Quý vị cảm nhận được năng lực. Vì sao vậy? Bởi vì tôi liệu ngộ được những gì tôi nói. Tôi không đọc từ sách vở, tôi ngộ ra bên trong của tôi. Vì vậy, bất cứ điều gì tôi nói sẽ mang lại lợi ích cho quý vị, và quý vị tin tưởng vì có sức thuyết phục. Bất cứ ai cũng có thể lặp lại lời tôi, có chăng chỉ là những từ ngữ trống rỗng. Đúng vậy. Cho nên chúng ta phải tu hành và liệu ngộ, rồi sau đó, thậm chí nếu chúng ta lặp lại lời nói của Sư Phụ mình, nó cũng sẽ có cùng lực lượng bởi vì nó trở thành của chính chúng ta.

~ Thanh Hải Vô Thường Sư khai thị

Penang, Malaysia

Ngày 23 tháng 2 năm 1992 (Video #215)

6

Dựa Vào Chính Mình

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Cộng tu tại Honolulu, Hawaii, Hoa Kỳ**

Ngày 6 tháng 9 năm 1995

(Nguyên văn tiếng Anh)

Chúng ta không phải học để cho người khác biết, chúng ta học cho bản thân mình biết và để chúng ta có thể âm thầm gia trì cho thế giới bằng sự huy hoàng và tình thương bên trong của chúng ta. Cũng giống như học những môn khoa học khác mà quý vị đã biết qua và đã học qua, quý vị phải tự mình thăng tiến.

Đó là lý do tại sao Đức Phật nói: *“Hãy dựa vào chính mình, không nhờ vào ai cả.”* Dĩ nhiên Ngài cũng nói gặp được Phật là một chuyện rất hy hữu, là một sự gia trì vô cùng vĩ đại, bởi vì có khi đến cả trăm ngàn vạn kiếp quý vị cũng chưa gặp được một lần. Không phải là trong một kiếp có thể gặp được mà có khi phải trải qua nhiều kiếp quý vị mới được gặp Phật một lần. Có khi là Phật ở ngay trước mặt mà quý vị cũng không thấy. Khác biệt là ở chỗ đó. Có nhiều người cứ chăm chú nhìn, nhưng lại không thấy

gì cả. Có thể họ có nhìn nhưng họ không thấy, họ nghe nhưng không chú ý, nên không hiểu gì cả!

Chúa Giê-su cũng đã nói: *“Không ai có thể đến được với Đức Chúa Cha trừ khi qua Ta.”* Tuy nhiên, Ngài cũng không nói rằng bây giờ quý vị đã nhìn thấy Ta rồi, quý vị cứ về nhà ngủ, rồi nhất định quý vị sẽ được lên Thiên Đàng. Ngài nói: *“Quý vị hãy tự cố gắng tu hành, thương yêu Đức Chúa Cha của quý vị, giữ những điều răn của Ta, vào trong phòng kín mà cầu nguyện, thương yêu những người láng giềng.”* Chà! Công việc thật là nhiều. Ngài không nói: *“Được rồi, bây giờ quý vị đã gặp được Ta là Chúa Giê-su, chắc chắn quý vị sẽ được lên Thiên Đàng.”* Không, Ngài không nói như vậy!

Ngài bảo chúng ta phải làm rất nhiều việc, ngay cả đối với thân quyến của Ngài, quý vị nhớ không? Ngài nói: *“Ai là thân quyến của Ta, ai là mẹ của Ta, ai là chị của Ta? Chỉ có những người cùng làm theo ý chỉ của Đức Chúa Cha mới là thân quyến của Ta, là mẹ Ta, là chị Ta.”* Ngài nói: *“Ngoài quý vị ra, Ta không có ai là thân quyến cả.”* Ở đây, Ngài muốn ám chỉ những người làm theo ý nguyện của Đức Chúa Cha, thương yêu những người láng giềng, giữ những điều răn, những người thương yêu Đức Chúa Cha bằng cả trái tim, linh hồn và trí óc, v.v... Có nhớ không?

Ngay cả Đức Chúa Giê-su trước khi trở thành nhà lãnh đạo tâm linh của thế giới, Ngài cũng đã phải vào phòng kín để thiền và cầu nguyện. Ngài cũng phải trải qua lễ rửa tội, mặc dù nếu Ngài đã biết Ngài là con của Thượng Đế thì Ngài không cần phải làm như vậy. Ngài cũng phải trải qua mọi thứ như chúng ta vậy, để cho chúng ta thấy rằng khi là con người, chúng ta phải làm việc. Ngài bảo các đệ tử của Ngài ra ngoài truyền bá phúc âm. Ngài nói: *“Tất cả những gì Ta đã bí mật dạy cho các người, các người hãy ra ngoài nhà cao thuyết giảng, nhưng đừng đem châu báu cho heo.”* Ngài còn nói rằng không phải người nào cũng có thể chấp nhận giáo lý của Ngài.

*Đến Thế Giới Này
Để Học Yêu Thương Và Phụng Sự*

Trong đa số các thời đại tiến hóa của nhân loại, những người thật sự yêu thương Thượng Đế rất hiếm. Hơn nữa Thượng Đế và chúng sanh cũng có nhiều đẳng cấp khác nhau. Nếu khi còn ở thế giới này, ngay cả chúng ta không học hỏi vấn đề tâm linh cho chu đáo, chúng ta vẫn được lên Thiên Đàng nhờ ân điển của Thượng Đế ban cho. Vâng, Ngài không phân biệt. Thật sự như vậy, quý vị thương Ngài thì tốt, không thương Ngài thì Ngài cũng vẫn thương quý vị. Nhưng mà khi lên trên đó, chúng ta chưa cải tiến, vẫn giống như trước, chúng ta trở thành một thiên thần ngu dốt và ích kỷ. Không phải thiên thần nào cũng tốt đâu! Và đó chính là lý do tại sao họ phải xuống đây và phải khoác lên lớp vỏ thể nhân này, để học hỏi, học thương yêu người khác, học biết cách phục vụ, thay vì lúc nào cũng chỉ ngồi đó hưởng thụ hỷ lạc của Thiên Đàng.

Bây giờ, chúng ta đã được ban cho cơ hội để học hỏi ở trường đời này. Nếu chúng ta không lợi dụng cơ hội này để học cho tường tận thì khi trở về Thiên Đàng, chúng ta sẽ cảm thấy ân hận. Không có ai nói gì quý vị cả. Tự quý vị sẽ nhìn lại cuộc đời của mình, khi đó mọi chuyện sẽ rất rõ ràng như là một chiếc gương vậy. Lúc đó, quý vị sẽ cảm thấy rất tiếc là quý vị đã quá yếu đuối, quá lười biếng, quá bám víu vào những công cụ vật chất mà Thượng Đế đã ban cho để làm phương tiện trong sự tiến hóa của mình. Quý vị đã chú tâm quá nhiều vào những công cụ đó mà quên mất nhiệm vụ của mình, quên mất mình đến đây với mục đích gì.

Vì thế có biết bao linh hồn lạc lõng lênh đênh trong nẻo luân hồi. Họ mãi chìm đắm vào thế giới này bởi vì họ quá bám víu vào đó. Mặc dù cánh cửa Thiên Đàng lúc nào cũng rộng mở, nhưng họ lại không muốn trở về.

Thượng Đế có quyền năng tối thượng, không có gì mà Ngài không thể làm được. Chỉ là chúng ta không đủ thành tâm, cho nên những lời cầu nguyện của chúng ta không được đáp ứng, rồi chúng ta nghĩ là không có Thượng Đế. Phiền phức là ở chỗ đó. Tội nghiệp cho ông Thượng Đế, chuyện gì cũng bị đổ thừa. Tất cả chiến tranh, thiên tai, đói kém và đủ mọi khổ nạn xảy ra, chúng ta trách Thượng Đế, hay Thượng Giới không chịu giúp chúng ta.

Thật ra tất cả những điều đó do sự lựa chọn của chúng ta, sự lựa chọn của những người đã đi ngược lại ý chỉ của Thượng Giới và luật pháp của vũ trụ. Những người này sẽ tạo ra chiến tranh và nghe theo lực lượng phủ định một cách tự nhiên mà chúng ta gọi là Sa Tăng hay ác quỷ. Họ lúc nào cũng ở đó, thế giới phủ định, cũng chính là thế giới này, có thể giữ được sự quân bình bằng cách như vậy. Trên Thiên Đàng không cần phải có lực lượng phủ định này tồn tại.

Tự Phán Xét Chính Mình

Trên Thiên Đàng không có tốt, cũng không có xấu và người ta đôi khi không nghĩ đến “*tội lỗi*” như kiêu của chúng ta. Họ không lên án quý vị gì cả. Cho nên đến lúc vãng sanh chính quý vị tự kết án mình. Quý vị sẽ ân hận là mình đã không cố gắng hết sức, tiếc rằng phải chi mình đã làm theo cách kia. Quý vị biết rằng đáng lẽ mình nên làm cách kia, nhưng lúc xưa lại không làm. Đó là những điều sẽ dần vặt quý vị sau khi vãng sanh. Đó là cảnh giới mà người ta gọi là “*địa ngục*”.

Không có Thượng Đế nào ở đó để phán xét cả. Chỉ là lúc vãng sanh, quý vị sẽ được đưa đến một cảnh giới thấp. Nếu như chúng ta không thật sự sám hối và không sống một đời đạo đức mà đáng lẽ chúng ta phải nên noi theo, rồi chúng ta sẽ được xem lại một đoạn như là phim vậy, nhưng rất nhanh. Cả một kiếp người diễn ra chỉ trong một giây thôi.

Quý vị sẽ thấy mọi thứ, nhưng quý vị sẽ hiểu hết tất cả. Mặc dù với một tốc độ rất nhanh như vậy, quý vị hiểu hết mọi việc mình đã làm. Việc gì sai, điều gì đúng, quý vị đều biết hết, rồi lúc đó, quý vị sẽ khóc. Quý vị sẽ nhận thức được những điều quý vị làm sai và nếu muốn có một cơ hội nữa để làm lại thì cũng phải chờ một thời gian rất, rất, rất là lâu. Có biết bao nhiêu chúng sanh còn đang đợi để được làm người, cho nên quý vị sẽ nằm ở cuối một danh sách chờ đợi rất dài, vì quý vị đã được ban cho cơ hội rồi.

Đó được gọi là địa ngục vô gián hay là bản án đời đời. Nhưng lẽ dĩ nhiên không có gì thật sự là vô tận cả. Chỉ là đối với một hoàn cảnh đau khổ hay một cảm giác không vui thì thời gian dường như rất dài. Khi chúng ta đang hạnh phúc thì thời gian qua thật nhanh. Tội lỗi của chúng ta không phải vĩnh viễn, đau buồn của chúng ta cũng không phải là vô tận. Chỉ là chúng ta cảm thấy thời gian quá dài và cảm thấy vô cùng hối tiếc là chúng ta đã được ban cho một cơ hội để làm cho tốt – để nâng cao tầm hiểu biết của chúng ta về tạo hóa, về Thượng Đế, biết được sự vận hành của vạn vật, biết được chúng ta nên thương yêu lẫn nhau như thế nào. Chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội đó, vấn đề là như vậy. Điều này khiến cho chúng ta cảm thấy tiếc nuối vô cùng.

Tôi mong là điều đó sẽ không xảy đến với quý vị. Tôi chắc chắn là nó sẽ không xảy đến, bởi vì quý vị rất siêng năng trong vấn đề tâm Đạo, tìm quê hương nguyên thủy của chính mình và tìm Thượng Đế. Dĩ nhiên, trong hoàn cảnh hiện tại, đôi khi tinh thần của chúng ta yếu đuối và thân thể của chúng ta cũng rất yếu đuối. Đôi khi chúng ta muốn ngồi thiền thật lâu nhưng cơ thể của chúng ta lại quá yếu đuối, thể xác yếu đuối nên ý chí cũng yếu đuối theo.

Cho nên chúng ta phải tiếp tục học mãi. Hãy bắt đầu lại một cách cương quyết. *“Ngày hôm nay, tôi thất bại, tôi không thiền được. Ngày mai, ngày hôm sau, tôi sẽ cố gắng nhiều hơn.”* Lúc

nào cũng phải cố gắng vươn lên cao hơn, ý chí mạnh mẽ hơn để cho tâm linh của chúng ta được tiến bộ. Chúng ta sẽ trở thành một người kiên cường hơn và có trí huệ cao hơn ở cõi Thiên Đàng.

Không phải ở Thiên Đàng ai cũng như nhau. Mặc dù Thượng Đế rất anh minh và công bằng, Thượng Đế thương yêu các con cái của Ngài như nhau, nhưng vì chúng ta không tự cố gắng, cho nên chúng ta cứ ở hoài một chỗ. Cũng giống như học sinh ở nhà trường, có một số thông minh, một số chăm chỉ, cũng có người chỉ trốn học ra ngoài chọc ghẹo nữ sinh và làm những chuyện bại hoại khác như hút sách, đại khái như vậy. Tùy theo hoàn cảnh đưa đẩy, có khi họ quá yếu đuối không cưỡng nổi sự cám dỗ, có khi vì quá ngang bướng không chịu nghe lời cha mẹ và rồi họ tự làm hại mình, tạo ra nhiều điều rắc rối cho chính mình. Dĩ nhiên là những bậc cha mẹ cũng bị ảnh hưởng lây và chịu những khốn khổ, nhưng chính họ vẫn là những người chịu thiệt thòi nhiều nhất.

Vượt Qua Nghịch Cảnh

Tương tự như vậy, khi xuống thế giới này, chúng ta được trang bị đủ thứ dụng cụ và những cảnh ngộ đã được an bài để chúng ta có thể cố gắng phấn đấu khắc phục hoàn cảnh, để có thể vượt qua được mọi thù hận mà hoàn cảnh đã tạo nên. Có khi chúng ta bị xếp đặt vào những hoàn cảnh không thuận lợi, mục đích là để khảo nghiệm tình thương của chúng ta đối với kẻ thù, nhưng phần nhiều chúng ta bị thất bại vì không thể yêu thương kẻ thù của chúng ta được. Chúng ta thường buông xuôi theo sự ham muốn của thể xác cũng như những lôi cuốn của ngoại cảnh để oán ghét kẻ thù của mình. Y như những gì chúng ta đã được dạy dỗ, những gì đã thành thói quen mà không phải là cách hành xử của Thiên Đàng.

Có khi chúng ta thất bại, có khi chúng ta thành công và dĩ nhiên càng thành công nhiều hơn thì ngôi vị của chúng ta trong vũ trụ sẽ càng cao hơn. Và chúng ta sẽ được ban thêm nhiều cơ hội trên Thiên Giới để làm những công việc cao cả hơn, thú vị hơn trong những môi trường rộng lớn hơn của vũ trụ, để chúng ta có thể phát triển tài năng vô tận mà chúng ta chưa từng nghĩ qua, dù chỉ là trong trí tưởng tượng mà thôi. Chúng ta sẽ được ban cho vai trò lãnh đạo trên Thiên Đàng chẳng hạn như dạy dỗ Thiên nhân, đại khái như vậy. Hoặc khi trở lại thế giới này, chúng ta sẽ trở thành những vị Minh Sư hay đảm nhiệm những vai trò đặc biệt trong lãnh vực tâm linh để dìu dắt nhân loại trở về Thiên Quốc.

Hãy Nắm Bắt Cơ Hội Ở Thế Giới Này

Nếu khi chúng ta còn ở trong thế giới này, trong khoảng thời gian rèn luyện duy nhất này mà chúng ta không học tập nghiêm chỉnh thì sẽ không được cơ duyên đó. Đừng nghĩ là quý vị lúc nào cũng có cơ hội để trở lại đâu. Không phải lúc nào cũng vậy. Đây là những thế hệ, các phân tử DNA còn lưu lại mà thôi. Dữ kiện từ các phân tử lưu truyền đó, những ham muốn và tất cả năng lượng của sự ham muốn sẽ còn lưu lại và luân hồi, chứ không phải linh hồn quý vị, con người thật của quý vị.

Có vô số linh hồn đang chờ đợi để được vào trường học thế gian này, không có chỗ để cho quý vị lúc nào cũng có thể ở lại nơi đây. Quý vị có thể làm như vậy, nhưng quý vị phải chờ một thời gian dài. Trong thời gian chờ đợi đó, quý vị phải chịu đau khổ từ những phiền muộn của bản thân. Tuy tình thương của Thiên Đàng vẫn còn đó, nhưng quý vị sẽ vẫn cảm thấy rất hối tiếc về những điều mình đã không làm xong. Phải, quý vị sẽ ước phải chi mình có thể được làm lại thì mình chắc sẽ làm tốt hơn và quý vị

sẽ làm tốt hơn. Nhưng đến khi được cho thêm cơ hội, quý vị lại quên mất. Vấn đề là ở chỗ đó. Đó là lý do tại sao đôi khi chúng ta phải trở xuống để học lại, đó là nếu chúng ta thật tốt và có đạo đức, hoặc có một cơ hội tốt để trở xuống.

Thí dụ muốn được xuống đây, quý vị phải lấy một cái gì đó để trao đổi. Chẳng hạn có người lãnh sứ mạng xuống giúp đỡ thế giới. Rồi quý vị nói: *“Tốt lắm, tôi sẽ tham gia, xin cho tôi tham gia với, làm gì cũng được, bất cứ việc gì tôi cũng xin hứa. Tôi sẽ không như lần trước, nhất định không, không, không.”* (Mọi người cười.)

Thôi được! Dĩ nhiên Thiên Đàng lúc nào cũng tin người nên họ giao cho quý vị công việc đó. Nhưng khi xuống đến đây rồi, thay vì giúp đỡ người đó, nhóm đó làm cho thế giới tốt thêm, quý vị lại đi làm chuyện gì khác. Có khi phản lại họ nữa, vì quý vị đã quên đi lời hứa trước khi tái sanh vào trong thế giới này. Tất cả chúng ta đều như vậy.

Đó là lý do tại sao quý vị thấy Đức Phật ba chục năm sau mới khai ngộ, Đức Chúa Giê-su cũng vậy. Không phải là họ vừa sanh ra liền lập tức nói: *“Ta là Phật, Ta phải đi cứu độ thế giới.”* Họ đều quên. Cho nên Thượng Đế mới tạo ra nhiều cơ duyên như thiên tai xảy ra trước mặt, hoặc có người gây áp lực đằng sau quý vị, hay thúc đẩy quý vị, hoặc có vài hoàn cảnh xảy ra làm cho quý vị đột nhiên tỉnh ngộ. Hoặc có người bạn nào xuất hiện, hoặc ngay cả người ăn mày trên đường phố nhắc nhở cho quý vị về tính chất vô thường của thế giới này. Những người ăn mày đó thật ra cũng là các thiên thần. Đôi khi sự đau khổ được tạo ra để thức tỉnh chúng ta.

Có người đến thế giới này để làm một sứ mạng to lớn, có người đến chỉ để làm một sứ mạng nhỏ hơn hầu kiếm công đức lúc làm người. Họ vừa được học tập trong trường đời và kiếm công đức để được tiến hóa trên Thiên Đàng và tạo được thêm một cơ hội khác để có thể tiến hóa thêm nữa.

Nhớ Lại Lời Hứa Ở Thiên Đàng

Tôi đã thường nói với quý vị về những người ty nạn Âu Lạc, họ ở đó là theo ý muốn của chính họ. Họ muốn làm như vậy để họ có thể đánh thức lương tâm của thế giới, cho thế giới biết tình trạng người ty nạn có thể khủng khiếp đến mức như vậy. Chiến tranh có thể ảnh hưởng đến con người và đến nhiều quốc gia, chứ không phải chỉ một quốc gia, thí dụ vậy. Và để tạo cơ hội cho nhiều người giúp đỡ họ, cho họ nơi ăn chốn ở, nâng đỡ họ, thông cảm với họ, v.v... kiếm được công đức của tình thương.

Khi chúng ta thương người nào là chúng ta thương chính mình, là thật sự nâng cao sự quang vinh của chúng ta. Không phải chúng ta giúp đỡ ai đâu mà là chúng ta đang giúp đỡ chính mình đó. Mỗi khi làm được việc gì tốt quý vị hãy nhớ điều này. Đó chính là thiên ý, đó là điều tốt cho quý vị. Quý vị phải làm thêm nhiều điều tốt hơn nữa. Hãy yêu thương mọi người nhiều hơn, hết sức cố gắng từ bên trong, sử dụng trí huệ của mình. Đừng làm theo đám đông. Quý vị đã bước ra ngoài đám đông rồi. Quý vị đã làm tốt hơn nhiều rồi. Hãy cố gắng nhớ lại thêm những lời mà quý vị đã hứa với Thượng Đế và Thiên Đàng trước khi quý vị xuống đây, vì đó là lý do tại sao quý vị xuống đây!

Qua việc thiên định và qua việc quán trí huệ bằng ánh sáng và âm thanh, quý vị sẽ nhớ lại mình là ai, và cần phải làm gì để tự thăng hoa. Bởi vì quý vị đã câu thông trở lại với trí huệ vô thượng, nhớ lại sứ mạng của mình là gì và mình cần phải làm gì. Đó là lý do tại sao quý vị luôn luôn thay đổi cho tốt hơn. Bởi vì quý vị nhớ lại mình là chúng sanh của Thiên Đàng. Quý vị càng trở nên tốt hơn và tốt hơn, Quý vị càng trở nên giống thiên thần hơn, giống Thiên Đàng hơn. Đó là công việc của quý vị.

Lẽ dĩ nhiên, Minh Sư và các vị Thánh nhân luôn luôn ở một bên để giúp đỡ chúng ta. Nhưng nếu chúng ta không tự cố gắng

thì dù họ có giúp bao nhiêu đi nữa cũng chỉ vô dụng. Chúng ta phải tự mình làm trước đã, rồi các Thiên nhân sẽ giúp đỡ chúng ta. Lực lượng của Minh Sư luôn giúp đỡ chúng ta.

7

Thế Lực Và Tiền Tài

Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Đạo tràng Tây Hồ, Formosa

Ngày 3 tháng 6 năm 1995
(Nguyên văn tiếng Anh)

*Nỗ Lực Kiếm Tiền Là Bốn Phận,
Không Phải Tội Lỗi*

Vấn đề là chúng ta cần phải cố gắng hơn, lúc nào cũng cần phải cố gắng để cuộc sống được tốt đẹp hơn. Không phải vì chúng ta là những người đeo đuổi theo vật chất mà thật ra đời sống cần phải được vui tươi và phong phú về mọi thứ và mọi phương diện.

Chúng ta không cần phải giao hết tiền tài và thế lực lại cho những người thuộc thành phần không tốt. Giả sử những người có đạo đức không cố gắng kiếm tiền cho chính họ, hoặc không đạt được một vị thế nào trong xã hội thì tất cả thế lực và tiền tài sẽ lọt hết vào tay của lực lượng phù định, sẽ thuộc về những người xấu. Rồi họ sẽ quay trở lại khống chế những người tốt và rồi những người tốt không thể làm gì được nữa, ngay cả việc quảng

bá những điều tốt cũng không thể làm được. Cho nên đối với tôi việc kiếm tiền, làm ăn, nỗ lực trong cuộc sống để đạt được mức sống cao hơn cho gia đình, cho bản thân và cho đất nước là một bổn phận, không phải là một cái tội.

Tôi không khuyến khích những người theo tôi phải sống nghèo khổ, phải giao hết quyền thế và của cải lại cho một guồng máy phủ định, không có đạo đức, những người không có đạo đức, không có trách nhiệm, không có tình cảm, không có ý niệm muốn chia sẻ với người khác.

Chẳng hạn chúng ta là những người tu hành đạo đức, nếu có tiền, chúng ta sẽ chia sẻ với người khác. Chúng ta cứu trợ những người bị hoạn nạn, giúp đỡ những nạn nhân, chúng ta giúp người tỵ nạn, người nghèo khổ, túng thiếu, bệnh hoạn, trẻ mồ côi, đại khái như vậy. Cho nên có tiền rất tốt, rất tốt! Đây không phải là vấn đề tư bản mà là chúng ta cần phải có tài lực và thế lực trong hoạt động xã hội.

Nếu là chính trị gia, quý vị nên ở lại chính trường làm một nhà chính trị giỏi và tranh đấu cho đất nước của quý vị và cho việc nâng cao mức sống của người dân. Nếu là người trên thương trường, quý vị phải là một thương gia thành công. Lúc nào cũng phải cố gắng để thành công. Thượng Đế cho bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu, rồi quý vị có thể chia sẻ với người khác.

Tiền bạc rất dễ dùng. Nếu không có, quý vị có thể sẽ nói: *“Ồ! Tôi không thiết tha gì đến tiền bạc, tôi là một người tu hành, tôi không thể đụng đến tiền bạc được.”* Không thể làm như vậy được! Quý vị không thể có thái độ đã không có gì hết, lại lười đi kiếm, rồi nói: *“Ồ! Tôi không thiết đến nó, tôi từ bỏ hết mọi thứ.”* Điều đó là không đúng.

Ngày xưa, những người gọi là tu hành thường xả bỏ hết mọi thứ. Điều này cũng tốt, quý vị có thể làm vậy trong một thời gian, nhưng tôi nghĩ rằng quý vị không nên lúc nào cũng làm như vậy. Phải không? Nhưng tôi lại nghĩ quý vị có thể làm như

vậy được, sao lại không được chứ? Tất cả mọi người thành thầy tu, rồi chúng ta lấy không khí mà ăn (*mọi người cười*) và uống sương mai sớm chiều, chỉ vậy thôi. Chúng ta còn cần thiết gì nữa chứ? Thật ra người tu hành không cần gì nhiều. Chúng ta chỉ ăn rau, không phải lúc nào cũng mặc y phục đẹp, thật sự như vậy. Chúng ta thật không cần đến dáng vẻ bề ngoài, chúng ta thật sự không cần.

Đôi khi tôi trang điểm, diện áo quần vào, rồi đến ba bốn ngày sau, tôi cảm thấy thật sung sướng khi đi ra bên bờ sông không bị những y phục đó ràng buộc, không trang điểm gì hết, chỉ có một mình, rất tự nhiên. Đôi khi sự trang điểm và y phục làm cho quý vị thấy mệt. Nếu quý vị chưa quen, nhu cầu phải làm đẹp và lịch sự bề ngoài thì đôi khi làm cho quý vị mệt mỏi, nhất là đối với những người tu hành như chúng ta chỉ muốn được tự nhiên mà thôi. Đôi khi chúng ta còn cảm thấy nếu không phải bận bịu vì tóc tai, áo quần và những thứ như vậy, chúng ta sẽ thoải mái biết bao nhiêu. Tuy nhiên nếu chúng ta muốn dùng những thứ đó để làm đẹp cho thế giới, hay để thích nghi với hoàn cảnh làm việc trong xã hội thì cũng không sao.

Thành thử đối với chúng ta, những người tu hành, chúng ta thật sự không thiết tha đến tiện nghi vật chất. Chúng ta thật sự không cần. Bởi vậy rất dễ cho chúng ta đôi khi nghĩ rằng *“Không được, tại sao chúng ta lại phải kiếm tiền? Chúng ta thật sự không cần gì nữa.”* Đó là một cách trốn tránh rất dễ dàng. Nhưng nếu chúng ta nghĩ lại, chừng nào chúng ta còn sống trong cõi đời này thì sẽ có nhiều người còn phải nhờ vả vào chúng ta – gia đình, con cái, cha mẹ, bà con, bạn bè. Đôi khi họ cần đến sự giúp đỡ của chúng ta, nếu chúng ta không giúp họ thì ai sẽ giúp họ đây?

Chỉ có ít người trên thế giới này muốn giúp đỡ những người nghèo và thiếu thốn. Thật vậy, người đời rất hiếm khi muốn cho ai thứ gì, kể cả trong những trường hợp rất bình thường. Cách

làm việc của lực lượng phủ định là như vậy đó, làm cho người ta trở nên tham lam và muốn chiếm hữu. Những gì họ có là “của tôi, của tôi, của tôi”, không bao giờ chịu buông ra. Cho dù họ có quá dư thừa, nhiều đến độ đếm không hết, không biết là mình có bao nhiêu, họ cũng vẫn muốn có nhiều hơn. Những gì họ có thì không một ai có thể lấy được.

Như vậy, nếu những người gọi là người tốt, có đức độ như những người tu hành theo các khuôn khổ đạo đức, những người tu Đạo, tu Chân Lý, v.v... nếu họ không có tiền thì ai sẽ giúp những người khốn khó kia đây? Chỉ có vậy thôi. Vấn đề là ở chỗ đó! Đó là lý do tại sao chúng ta cần phải kiếm tiền và phải làm ăn phát đạt. Không phải vì chúng ta cần mà vì trên thế giới này chúng ta có thể sử dụng công cụ hữu ích như tiền tài, thế lực, hay địa vị trong chính trường để giúp đỡ người khác.

Cách Dùng Quyền Lực Tốt Nhất Để Làm Việc Cho Thượng Đế

Thí dụ nếu tôi là Tổng thống Hoa Kỳ, chỉ nếu thôi ha, (*mọi người cười*) thì tôi đã thu nhận hết những người tỵ nạn từ lâu rồi – người Âu Lạc, Cuba, Haiti, Chechnya (*quốc gia ở miền Tây Nam nước Nga*) và Bosnia, hay bất kỳ dân nước nào. Và tôi sẽ nói với dân chúng của tôi cách săn sóc họ. Tôi sẽ nói với quý vị, (*mọi người vỗ tay*) quý vị sẽ làm. Chỉ cần mỗi người nhận một hoặc hai người cũng được và chẳng bao lâu vấn đề này sẽ được giải quyết xong, chỉ là ngay cả chuyện này chúng ta cũng không được phép làm. Chúng ta không nề hà, bất cứ ai trong chúng ta, bất cứ quốc gia nào, tất cả chúng ta, những người tu hành, những người đồng tu của chúng ta sẽ làm điều đó.

Tôi tin rằng tất cả quý vị, nếu tôi nói một tiếng: “*Làm ơn săn sóc người này hoặc gia đình này.*” thì mỗi người quý vị ở Hàn Quốc, Trung Hoa, Âu Lạc, Formosa, Hoa Kỳ, Pháp, Anh,

hay ở bất cứ quốc gia nào, quý vị sẽ lập tức làm liền, có phải vậy không? *(Mọi người trả lời: “Đạ phải.”)* *(Mọi người vỗ tay.)*

Chúng ta sẽ không gặp khó khăn gì! Thật sự như vậy. Thay vì phải nuôi dưỡng họ ở các trại, chúng ta sẽ cho họ tiền để làm ăn, hay huấn nghệ cho họ, rồi không bao lâu họ sẽ có thể tự lập được. Sau đó, họ sẽ giúp những người tỵ nạn khác. Như vậy thế giới sẽ không còn chuyện gì rắc rối nữa. Phải, thật ra không có gì là vấn đề cả.

Đó là vấn đề về người tỵ nạn. Một vấn đề nữa là sự phá thai. Chúng ta không cần phải giết hại trẻ sơ sanh. Tôi đã viết thư cho Liên Hiệp Quốc và các quốc gia khác, và nói với họ rằng: *“Chúng ta không cần phải làm như vậy. Chúng ta có thể thành lập một cơ quan chăm sóc xã hội đặc biệt để những đứa trẻ này được chào đời, rồi giao chúng cho những gia đình không có con.”* Hiện giờ, việc xin con nuôi cũng gặp nhiều khó khăn, có nhiều yêu cầu thủ tục hành chánh phức tạp và rườm rà. Có nhiều cặp vợ chồng mong được con, họ không phải chỉ muốn xin một đứa mà có thể nuôi đến hai, ba, bốn đứa, bất kỳ chủng tộc nào họ cũng sẵn sàng nhận. Như vậy tại sao phải giết hại chủng loại hiếm hoi này?

Tôi nghĩ rằng khi còn làm như vậy là chúng ta đang tự giết mình. Sau này, chính chúng ta, chính loài người sẽ trở thành một chủng loại hiếm hoi cần được bảo vệ. Hiện nay, các giống chim muông, nhiều chủng loại trong rừng như sư tử, cọp đã trở thành hiếm hoi. Sau này, loài người lại càng hiếm hoi hơn vì hiện nay, tại nhiều quốc gia, không ai được quyền có hai con. Luật cấm người ta không được có nhiều hơn một hoặc hai đứa con, nếu có thêm một đứa nữa thì phải bỏ đi, giết đi. Thật ra điều này không cần thiết! Chúng ta chỉ cần trao đổi với nhau. Nếu anh không có con mà tôi có nhiều quá thì anh lấy bớt vài đứa. Rất dễ dàng, tại sao không được chứ? Hiện nay, trên thế giới có hai vấn đề nan giải nhất là *“vấn đề người tỵ nạn và vấn đề phá thai”*.

Tôi nghĩ dễ giải quyết thôi. Thí dụ tôi là tổng thống của một quốc gia hùng mạnh. Tôi chỉ muốn nói với quý vị một thí dụ để quý vị có thể hiểu được tại sao không nên từ bỏ quyền thế hay tài lực trong xã hội khi chúng ta vẫn còn sống trên cõi đời này. Không phải chúng ta muốn, chỉ vì chúng ta không muốn những thứ này, nên chúng ta phải có nó. *(Mọi người vỗ tay.)*

Nếu chúng ta đem những quyền lực này giao cho những người muốn nó, họ sẽ luôn lạm dụng. Chỉ vì họ quá khao khát những quyền lực này, bất cứ lúc nào có quyền lực trong tay, họ cũng sẽ lạm dụng chúng. Chính vì không thích những thứ này cho nên chúng ta sẽ sử dụng chúng một cách công bằng, hòa bình và hữu ích cho thế giới. Vấn đề là những người tu hành thường thích xả bỏ. Đó là lối thoát dễ dàng, đúng không?

Cũng giống như đối với tôi, nếu không phải dạy dỗ ai, không nhận quý vị làm đệ tử, không phải chịu nhiều phiền não thì thật là dễ quá. Tôi biết điều đó, vậy thì tôi nên làm gì đây? Thường thường tôi không tìm cách lẩn tránh như vậy. Chẳng hạn như là Thầy của quý vị, tôi không cần phải làm việc. Thật vậy, tôi không cần phải làm gì cả! Tôi thật sự không cần bởi vì tôi ăn không bao nhiêu. Và nếu như muốn đi đâu, tôi chỉ cần nói: *“Nếu quý vị muốn mời Sư Phụ thì hãy lo vé máy bay, lo khách sạn, chuẩn bị cho Sư Phụ cái này, cái kia, v.v...”* Quý vị sẽ sẵn sàng làm ngay, có phải vậy không? *(Mọi người trả lời: Dạ.)*

*Minh Sư Là Tấm Gương,
Hãy Thực Hành Những Điều Ngài Chỉ Dạy*

Tôi không tìm sự an thân theo cách dễ dàng và rẻ tiền như vậy. Tôi tự kiếm tiền và tự làm bằng sức lực của mình. Chỉ khi nào thật sự cần lắm, tôi mới hỏi đến quý vị, nhưng chỉ là mấy chuyện nhỏ thôi. Chẳng hạn như có nơi nào đó có thiên tai, tôi bảo quý vị: *“Vui lòng đi xem xét giùm vì tôi đang ở một nước*

khác, không thể đến đó ngay được. Đi xem thử tình hình ra sao và chúng ta có thể giúp được gì không! Nếu quý vị có thể giúp được thì giúp cho họ, nếu không đủ tài chánh và nhân lực thì chúng tôi sẽ hỗ trợ cho quý vị.” Thường là như vậy. Thật ra bảo quý vị làm những việc đó là bảo quý vị tự giúp mình, giúp người dân trong nước của quý vị, cũng là để quý vị có dịp thể hiện ái lực và trí tuệ mà quý vị đã đạt được qua việc hành thiền hàng ngày. Nhiều nhất tôi chỉ hỏi quý vị đến chừng đó mà thôi.

Tôi chưa bao giờ đòi hỏi quý vị làm gì cho tôi, mặc dù bất cứ lúc nào tôi cũng có thể hỏi. Bất cứ những gì tôi làm, cũng giống như là một sự dạy dỗ quý vị mà thôi. Không phải lúc nào tôi cũng bảo quý vị làm việc này, điều kia. Chỉ cần nhìn hành động của tôi là cũng đủ cho quý vị học hỏi rồi. Tôi cũng không cần phải dạy quý vị điều gì cả, thật sự là như vậy. Vì quý vị thỉnh thoảng đến đây, muốn tôi nói chuyện, kể chuyện cho quý vị nghe, giảng cho quý vị biết điều này điều kia. Nhưng thật ra, quý vị không cần phải yêu cầu tôi nói điều gì cả. Tôi cũng không cần phải nói cho quý vị điều gì cả. Những gì tôi làm đều là những gì tôi dạy cho quý vị. Những gì tôi chỉ dạy quý vị, tự bản thân tôi cũng làm như vậy mà thôi.

Nếu muốn nói: “*Ồ, Sư Phụ là Minh Sư mà, tại sao Sư Phụ phải làm việc chứ? Sư Phụ không được động đến tiền bạc. Sư Phụ tinh khiết. Sư Phụ vượt trên tất cả. Sư Phụ không động tới đồng tiền được, Sư Phụ không để nó làm ô nhiễm Sư Phụ, làm dơ bẩn Sư Phụ, v.v...*” Tôi có thể làm như vậy. Tất cả mọi biện luận đều đón nhận.

Đa số những người được gọi là thiền sư thường thôi miên cả một giáo đoàn – những người được gọi là đệ tử của họ để nói bất cứ điều gì họ muốn và các đệ tử làm mọi thứ cho họ. Nhưng tôi không làm vậy. Những gì tôi dạy quý vị đều thật sự là tốt đẹp và thuần khiết, đều tốt cho quý vị và tốt cho xã hội. Những gì tôi làm

là những điều tôi giảng dạy. Những gì tôi dạy là tôi làm, phải vậy không? (*Mọi người vỗ tay và thưa: Dạ phải.*)

Tôi chỉ muốn nói với quý vị rằng, mặc dù tôi có thể làm những điều này một cách dễ dàng, nhưng tôi không làm vậy. Chỉ vì tôi tin rằng mình phải có quyền lực và tiền tài để giúp đỡ thế giới, chứ không phải lấy quyền lực và tiền tài của thế giới cho riêng mình. Tôi phải đem quyền lực và tiền bạc mà họ cần để giúp cho họ, không phải là lấy tiền bạc và quyền lực của họ để phục vụ cho tư lợi và danh vọng cá nhân của tôi. Trong trường hợp như vậy, tôi phục vụ cho lý tưởng và niềm tin của chính mình.

Đó là lý do tôi yêu cầu quý vị cũng làm giống như vậy, nếu quý vị có khả năng và nếu quý vị muốn. Nhưng chỉ khi nào quý vị muốn làm mà thôi, bởi vì tôi tin rằng điều đó hợp lý. Dĩ nhiên là quý vị không phải làm điều gì cả. Nếu quý vị cũng tin vào một lý tưởng như vậy và nghĩ rằng điều này hợp lý thì quý vị làm.

Tôi chỉ muốn giải thích cho quý vị biết lý do? Tại sao chúng ta không thể gạt bỏ tiền tài? Tại sao chúng ta không thể chán ghét địa vị chính trị? Vì chúng là những công cụ tốt. Chúng là những công cụ tốt để phục vụ cho Thượng Đế, để cải thiện thế giới ở bình diện rộng lớn. (*Mọi người vỗ tay.*)

Nhiều người có sự suy nghĩ: "*Tại sao Sư Phụ là một vị Minh Sư mà vẫn còn đi kiếm tiền và làm những chuyện như vậy?*" Dĩ nhiên tôi biết họ nói như vậy, nhưng đó là vì họ vô minh, vì họ ngu muội. Nếu không, họ có thể biết tại sao tôi làm vậy! Thật ra tôi không cần phải làm gì! Chỉ cần lấy của mỗi người 100 Mỹ kim thì trong một ngày, tôi sẽ thành tỷ phú ngay, không khó khăn gì, có phải vậy không? Tôi không cần phải làm việc. (*Mọi người vỗ tay.*)

Bởi vì tôi không phải đeo đuổi vật chất, không màng tới địa vị và tiền bạc, nên tôi mới làm việc, không phải là ngược lại. Trái lại, nếu quan tâm đến chuyện tiền bạc và địa vị, tôi sẽ luôn luôn

kiểm soát quý vị. Tôi sẽ bắt mỗi người quý vị hàng tháng phải đóng cho tôi một số tiền. Mỗi người sẵn sàng làm như vậy, phải vậy không? (*Mọi người vỗ tay và thưa: Dạ.*) Quý vị còn đóng nhiều hơn thế nữa, không phải chỉ 100 đồng thôi. Ngay cả nếu chỉ lấy mỗi người một đồng, của tất cả các đồng tu thì chỉ trong một ngày, tôi cũng thu được hàng triệu Mỹ kim, chỉ một ngày thôi. (*Mọi người vỗ tay.*) Và mỗi ngày, mỗi người chỉ cần cho tôi một Mỹ kim thôi, tôi sẽ có được bao nhiêu, quý vị có biết không?

Được rồi bây giờ, nếu có ai hỏi quý vị tại sao tôi kiếm tiền, quý vị hiểu tại sao rồi! Chỉ vì đó là việc làm chính đáng. Đó là đường lối đúng đắn để sống một cuộc sống ngay thẳng, kiếm tiền bằng mồ hôi của mình, bằng sức lao động, bằng tài năng và sự cố gắng của chính mình. Chúng ta bỏ sức lực, tài năng, sự làm việc và thời giờ của chúng ta vào việc sản xuất, rồi chúng ta kiếm được tiền thì chúng ta mới có thể bỏ thí.

Nếu tôi thật sự muốn có tiền, ồ, đây là một cách thật ngu dại. Đối với một vị Thầy có hàng triệu tín đồ, đây là một cách rất dại dột, phải mất bao nhiêu ngày bị sơn dầu làm cho mờ mắt để vẽ một bức tranh, hay cắt vải để may y phục rồi đi khắp thế giới quảng cáo một cách thật ngu xuẩn. Đó là phương cách thật dại dột. Hầu hết các Minh Sư trên thế giới đều không làm việc. Họ không cần phải làm việc. Chỉ có tôi, tôi là vị Thầy dại dột nhất.

Cho nên nếu người ta nghĩ rằng tôi theo đuổi vật chất và ham muốn tiền bạc, địa vị thì họ thật là ngu muội. Những người nghĩ như vậy là hiểu lầm thật tai hại.

Chỉ cần đồng tu Formosa cũng đủ rồi. Nếu tôi muốn mỗi người cho tôi mỗi ngày một Mỹ kim, chỉ cần đồng tu tại Formosa không thôi cũng đủ rồi, tôi không cần đến một đồng tu ngoại quốc nào. Tôi không cần đến quý vị. Tôi có thể mua hàng trăm chiếc Rolls-Royces. Tôi có thể xây một Thiên Đàng cho riêng mình ở bất cứ chỗ nào, lúc nào tôi muốn. Tôi có thể mua, không

cần phải xây cất lên. Xây cất mất nhiều thời giờ quá và ai làm việc này chứ?

Các vị Minh Sư không xây cất nhà, không thể dựng tới những thứ vật chất này, đúng không? Đến cả tiền bạc, tôi cũng không cần dựng tới, chỉ cần nói với các đệ tử mua cho tôi một căn biệt thự hay mua một cung điện ở chỗ kia, thì lập tức việc đó sẽ được thi hành ngay. Cũng không cần phải lưu lại Formosa, Thụy Điển, Thụy Sĩ, hay Pháp. Bất cứ lâu đài nào tôi mơ tưởng đều có thể có ngay lập tức. Có phải vậy không? Chưa cần phải đề cập đến những đệ tử ngoại quốc, chỉ cần Formosa không cũng đủ rồi, thí dụ như vậy.

Tôi thật là đại khi phải đi ra ngoài và cố gắng kiếm tiền bằng cách này, rồi người ta lại nghĩ rằng tôi dùng tiền của quý vị. Đây thật là một cách đại dột! Nếu muốn dùng tiền của quý vị thì tôi chỉ để nó ở đây, không cần phải đi khắp thế giới như vậy, làm đủ mọi thứ. Bây giờ, quý vị biết rồi, nếu quý vị còn điều gì nghi ngờ trong đầu thì hãy cất bỏ liền lập tức. Không tốt cho quý vị đâu! Nó sẽ gây nên bệnh ung thư bên trong, thành một cái bướu rất nguy hại cho sức khỏe tâm linh của quý vị.

Thế giới thật điên đảo. Các vị Minh Sư không làm việc, không làm một chút gì hết, rồi đệ tử của họ cúng dường cho họ bất cứ điều gì họ muốn, lại còn ca tụng họ: *“Ồ, thiện thay Thánh Nhân, không bao giờ dựng tới tiền bạc, không dựng đến vật chất, không dựng đến gì cả.”* Thực tế không phải vậy. Điều đó không đúng.

Có thể như vậy, nhưng đó chỉ là một trong nhiều cách mà thôi, không phải là phương cách duy nhất. Không phải Minh Sư nào cũng thích làm vậy. Và không phải người nào cũng không dựng tới tiền bạc và chỉ ngồi đó để cho người khác nuôi dưỡng mình là thánh thiện hết đâu. Không phải như vậy! Nhưng thật ra, tôi nghĩ rằng trong mắt người đời, những việc tôi làm có hơi ngu

xuẩn một chút, bởi vì hầu hết các Minh Sư không làm như thế! Các đệ tử cung phụng họ đầy đủ rồi, thật như vậy, tại sao họ còn cần phải làm gì nữa? Nhưng tôi muốn cho quý vị thấy một tấm gương tốt của sự phát triển hoàn mỹ. Quý vị không phải chỉ phát triển về phương diện đạo đức và trí huệ không thôi mà quý vị còn phải đem đạo đức và trí huệ này để ứng dụng vào đời sống hàng ngày. Hãy biểu lộ nó ra.

Dùng Tài Năng Của Quý Vị Để Tô Điểm Thế Giới

Nếu quý vị có tài năng và trí huệ thì quý vị có thể làm được mọi việc. Quý vị phải tô điểm cho thế giới và tự kiếm tiền cho bản thân mình. Chăm sóc đời sống của chính mình để quý vị không trở thành gánh nặng cho người khác. Nếu quả thật quý vị có một trình độ đạo đức tốt thì dĩ nhiên quý vị có lòng từ bi và tình thương đối với tất cả các chúng sanh nghèo khổ. Dĩ nhiên quý vị sẽ đưa tay ra cứu giúp bất cứ ai, không phân biệt chủng tộc, màu da, chủ nghĩa, tín ngưỡng, tôn giáo và ngay cả kẻ thù của quý vị. Đó là cách để chúng ta biết, hoặc để cho người khác biết rằng chúng ta thật sự có trí huệ và đạo đức. Nếu không, làm sao người ta biết được? Và làm sao họ tự dạy bản thân họ. Quý vị nói với mọi người hãy làm điều lành và có trí huệ, rồi chính quý vị lại không biểu lộ gì cả!

Cũng giống như một giáo viên Anh ngữ. Nếu quý vị không bao giờ nói tiếng Anh, cũng không bao giờ viết tiếng Anh và quý vị cứ nói với học trò rằng “*Các trò phải tự nói tiếng Anh. Kể từ hôm nay, bất cứ khi nào các trò gặp thầy, là lúc các trò học ở thầy. Rồi các trò chỉ cần tự mình nói tiếng Anh, bởi vì ai cũng biết nói tiếng Anh.*” Nhưng chính ông thầy lại không đưa ra một thí dụ nào, không bao giờ nói tiếng Anh ngay cả mấy chữ “A, B, C,” cũng không có, không hề viết xuống một chữ tiếng Anh

nào, không nói tới một chữ thì làm sao học trò có thể biết được rằng ông ta là một giáo viên Anh ngữ? Có thể ông ta vừa cầm vừa điếc, không nói được gì cả! Có thể là ông ta cũng không biết đọc hay biết viết gì cả! Cho nên một ông thầy không phải chỉ cần giỏi về lý thuyết mà còn phải giỏi về cả thực hành nữa. *(Mọi người vỗ tay.)*

Ít ra còn có quý vị hiểu được tôi. Nhiều người trên thế giới này không hiểu được, họ cứ nghĩ ngược lại. Nếu tôi ngồi đây thật đẹp đẽ và tất cả quý vị mang bông hoa và trái cây tới, sắp mọi thứ xung quanh tôi và lạy tôi sát đất. Đại khái vậy thì tôi là một Thánh nhân bởi vì tôi không làm gì cả, không đụng tới tiền bạc, nên lúc đó tôi là Thánh nhân. Đúng là thứ Thánh nhân vô dụng. *(Mọi người cười.)*

Có những người đang cố gắng cải thiện thế giới bằng chính hai bàn tay của họ, bằng nỗ lực của họ và làm một cách tận tâm thì mọi người lại phỉ báng hay phê bình họ, nghĩ rằng họ chạy theo vật chất và ham muốn quyền lực, đại khái như vậy.

Quyền lực, tôi đã có đủ rồi. Vật chất, tôi có thể có bất cứ lúc nào. Đừng nói là một ngày, chỉ cần một giờ, một phút cũng đủ rồi. Chỉ cần đủ thời gian để mọi người lấy tiền ra bỏ vào, chỉ vậy thôi. Mỗi người một Mỹ kim thôi là tôi có thể sống đến không biết bao nhiêu kiếp luân hồi, không phải chỉ một kiếp. Tôi bỏ tiền vào ngân hàng Thụy Sĩ, để khi có đầu thai trở lại làm một Tulku kế tiếp *(một vị Lạt Ma Tây Tạng có chức vị cao)*, làm Phật sống, làm Rinpoche *(một thuật ngữ khác của tiếng Tây Tạng gọi một vị Lạt Ma có chức vị cao)*, hay là gì đó, *(mọi người cười)* thì tôi sẽ biết tiền của mình để ở đâu?

Những vị Lạt Ma đầu thai trở lại thường biết về quá khứ của họ, cho nên họ biết tất cả những gì thuộc về họ, từ cây dù cho đến chuỗi hạt. Họ có thể biết được mà. Tôi chỉ bỏ tiền vào ngân hàng Thụy Sĩ là tuyệt rồi và nếu nhớ được sổ trương mục thì cũng đỡ lắm. *(Mọi người cười.)*

Đừng Để Lực Lượng Phủ Định Khống Chế Minh

Chúng ta phải làm việc. Thượng Đế gọi chúng ta xuống đây với những cơ hội, quyền lực và tài năng ngang nhau. Vì thế, nếu chúng ta không nắm giữ lấy tiền tài và quyền lực của thế giới thì lực lượng phủ định sẽ nắm giữ hết. Rồi chúng ta sẽ bị khống chế, lực lượng phủ định sẽ thắng thế và chúng ta không thể làm gì được cả. Chúng ta không thể than phiền và nói rằng Thượng Đế không giúp chúng ta. Thượng Đế có giúp, Thượng Đế gọi chúng ta xuống đây, gọi quý vị xuống đây và cho quý vị cơ hội để học hỏi như bao người khác, cũng giống như lực lượng phủ định vậy.

Đây cũng giống như một sự tranh tài, cả hai đều có cơ hội, tài năng, khả năng để nhận lấy cùng một thứ. Cho nên nếu quý vị từ bỏ thì dĩ nhiên lực lượng phủ định sẽ lấy đi. Họ nói: *“Thật đáng tiếc, họ không muốn điều đó!”* Rồi trong thế giới này, nếu chúng ta không có quyền thế, không có tiền bạc thì chúng ta sẽ trở thành gì? Dĩ nhiên là ăn mày rồi. Cái đó ai cũng có thể thành được, nhưng hãy nhớ rằng trong thời đại ngày nay, làm ăn mày cũng không thể sống được đâu. Cho dù quý vị thích làm ăn mày, nhiều chính phủ cũng không thích ăn mày. Nếu quý vị từ bỏ mọi thứ, điều đó không có nghĩa là quý vị được yên, quý vị biết điều đó. Nhiều chính phủ đã gom nhặt mấy người ăn xin vào một căn nhà và quý vị không còn được tự do để làm những gì mình muốn. Quý vị không thể có cái này, không thể có cái kia và quý vị phải làm nhiều việc trái với ý muốn của mình. Trong căn nhà đó, quý vị phải ăn mặn, không thể ăn thuần chay, v.v... Rồi quý vị sẽ làm sao?

Không phải quý vị từ bỏ tất cả rồi lực lượng phủ định sẽ để yên cho quý vị hay để cho quý vị được bình an. Không phải vậy đâu! Bởi thế hãy tranh đấu. Quý vị thật sự không có sự lựa chọn nào cả. Cho nên hãy bỏ quan niệm sai lầm của quý vị về tiền bạc

và danh vọng đi. Điều mà quý vị nên buông bỏ là sự ràng buộc vào quyền lực và danh vọng, chứ không phải từ bỏ tiền bạc và danh vọng. Sự ham muốn những thứ này là điều quý vị phải từ bỏ, không phải tiền bạc và danh vọng mà chỉ là sự ham muốn. *(Mọi người vỗ tay.)*

Hiện nay, có rất nhiều người tu hành có quan niệm sai lầm này. Cho nên quý vị không nên có loại tư tưởng sai lầm này nữa, vì tôi đã dạy quý vị và chỉ cho quý vị thấy tại sao một cách hợp lý. Không phải tôi ép quý vị tin những điều vô lý mà thật ra nó rất hợp lý, phải không?

Từ Bỏ Ham Muốn Không Có Nghĩa Là Từ Bỏ Thế Giới

Bây giờ, quý vị đã hiểu rồi. Vậy đừng cười những sư huynh, sư tỷ của chúng ta làm việc trong nghị viện hay quốc hội. Họ đang làm công việc của họ. Họ làm tốt lắm. Nhiều sư huynh, sư tỷ của chúng ta có địa vị cao trong chính trường, cũng như là những thương gia rất nổi tiếng và thành công. Tôi chưa bao giờ bảo họ hãy từ bỏ công việc. Nếu họ từ bỏ, tôi sẽ hỏi: *“Tại sao vậy, quý vị điên rồi à?”* Phải! Một vài sư huynh, sư tỷ của chúng ta, sau khi vừa thọ pháp xong, đã từ bỏ. Họ không muốn thành dân biểu nữa, không muốn tranh cử nữa và không làm gì cả! Tôi nói: *“Bây giờ, quý vị muốn làm gì? Sư Phụ không cần những người vô dụng như vậy ở quanh Sư Phụ. Sư Phụ đã có quá nhiều rồi.”* *(Mọi người cười.)*

Chúng ta từ bỏ những khát vọng của thế gian, không phải là từ bỏ thế giới. Bởi vì thế giới là một phần của chúng ta, một phần của thân nhân, bạn bè, anh chị em của chúng ta, cho nên chúng ta không thể từ bỏ thế giới được. Đó là một việc sai lầm. Chúng ta từ bỏ mọi ham muốn về bất cứ những gì trên thế giới này, đó là tất cả những gì chúng ta phải buông bỏ. Rồi quý vị làm bất cứ

những gì quý vị thích. Kiếm tiền càng nhiều càng tốt, đạt được địa vị càng cao càng tốt và hãy dùng thế lực và tiền tài của quý vị để giúp những người cần giúp. Đó là việc làm chính đáng.

Sau khi quý vị thành Phật (Minh Sư khai ngộ), quý vị trở nên rất bình thường, rất dễ mến, rất dễ thương. Không có gì vĩ đại, không có gì đặc biệt xảy ra, chỉ là quý vị khám phá ra kho tàng và lực lượng của riêng mình và quý vị sử dụng nó mà thôi.

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
(nguyên văn tiếng Anh)

Đại học Columbia, New York
Ngày 3 tháng 11 năm 1989 (Video #102A)

8

Trận Chiến Tâm Linh

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Los Angeles, California, Hoa Kỳ**

*Ngày 6 tháng 11 năm 1993
(Nguyên văn tiếng Anh)*

Sau trận hỏa hoạn ở California, Hoa Kỳ vào năm 1993, Thanh Hải Vô Thượng Sư đã mời các đệ tử tham dự buổi họp mặt tâm linh để cầu nguyện cho các nạn nhân. Lời khai thị của Ngài tại buổi họp mặt này đã đem đến cảm hứng cho chúng tôi, phản ánh sự liên quan đến tâm linh đằng sau thảm họa.

Bất cứ điều gì xảy đến trong cuộc sống của chúng ta, có thể là một sự bất quân bình giữa “âm” và “dương”. Đó là tác động của lực lượng phủ định mà chúng ta phải biết cân nhắc. Cho nên chúng ta có sự lựa chọn giữa “*phủ định*” và “*khẳng định*”. Rất đơn giản.

Mỗi khi chúng ta suy nghĩ phủ định, chúng ta hãy chuyển sang khẳng định. Mỗi khi định nói điều phủ định, hãy đổi thành khẳng định. Mỗi khi chúng ta muốn ganh ghét người nào đó, hãy

suy nghĩ lại và đổi thành tình thương, ghét người không ích lợi gì cho chúng ta. *(Mọi người vô tay.)*

Rồi chúng ta có thể hưởng thụ mọi sự giàu sang, mọi xa hoa lộng lẫy và mọi điều đẹp đẽ mà Thượng Đế đã ban cho chúng ta, nhưng chúng ta phải nhớ đến vị Chủ Nhân, chúng ta phải nhớ đến Thượng Đế. Và Thượng Đế là chính chúng ta, là bản tánh tối thượng của chúng ta, không có gì hơn nữa. *(Mọi người vô tay.)*

Luôn Nghĩ Khẳng Định

Chúng ta có thể chọn lựa suy nghĩ khẳng định. Những gì ích lợi cho người khác và cho chính mình vào đúng lúc là sự khẳng định. Và những gì làm hại chúng ta và hại người khác là sự phủ định. Cho nên mỗi một lần chúng ta đều phải cân nhắc việc gì là phủ định, việc gì là khẳng định. Đó là cách chúng ta chiến đấu.

Nếu chúng ta luôn luôn suy nghĩ khẳng định, nói năng khẳng định, yêu thương người khác và lúc nào cũng hành động trong chiều hướng khẳng định – nghĩa là làm đúng cách, đúng lúc, có ích lợi cho chính mình và cho người khác. Đó là lúc chúng ta đứng về phía lực lượng khẳng định và lực lượng này có thêm một nhà kho để vượt qua lực lượng phủ định trên thế giới này. *(Mọi người vô tay.)*

Nếu bây giờ có thêm được lực lượng khẳng định trên thế giới này thì chúng ta sẽ có thêm sự đẹp đẽ, sự may mắn. Ý tôi nói không phải về tiền bạc mà về bầu không khí của môi sinh và trong mọi chuyện chúng ta làm được thuận lợi và nhiều thành công hơn. Nếu có nhiều lực lượng phủ định hơn thì chúng ta sẽ có thêm nhiều thiên tai, nhiều rắc rối, nhiều chiến tranh và nhiều sự tranh cãi giữa những người láng giềng.

Chúng ta có sự lựa chọn. Đừng nghĩ rằng thiên tai ở đây hay ở bất cứ nơi nào có thể là nghiệp chướng của những người vùng đó không thôi mà chúng ta cũng có trách nhiệm. Mỗi lần suy nghĩ

phủ định, chúng ta phải chịu trách nhiệm về thiên tai trên thế giới, hoặc trong lối xóm của chúng ta. Cho nên hãy cố gắng lúc nào cũng nghĩ khẳng định. Hãy cố giữ lòng thương yêu và hảo tâm, cố gắng không chế sự suy nghĩ phủ định của chúng ta. Tôi biết quý vị đã biết, nhưng đôi lúc quý vị quên áp dụng, chỉ có vậy thôi. Vì thế hãy cố gắng áp dụng nhiều hơn nữa. Suy nghĩ khẳng định, nói năng khẳng định, làm việc với thái độ thương yêu, suy nghĩ theo chiều hướng thương yêu. Mỗi lần thấy có khuynh hướng phủ định, quý vị liền đập tắt ngay và kéo mình trở lại. Đó là cách duy nhất. Tôi chẳng có gì khác bí mật! Tôi cũng đang cố gắng làm như vậy.

Đôi khi thiên tai cũng tốt cho chúng ta, tốt cho nhân loại. Phải, để họ học làm việc chung với nhau, bảo vệ lẫn nhau, yêu thương nhau và cùng nhau chia sẻ những lúc khó khăn. Tâm của con người trở nên dịu dàng hơn, sự hận thù vì láng giềng hiểu lầm nhau sau đó sẽ được hóa giải. Vì vậy mà con người trong hoạn nạn bắt đầu suy giảm tính chất vô thường của cuộc đời, sau đó bắt đầu hiểu rằng không thể dựa vào sự an toàn vật chất. Hãy nhìn hàng triệu căn nhà, chỉ trong vòng năm, sáu phút là tiêu tan.

Gần đây, tôi đọc báo thấy có nhiều điều rất thú vị. Chẳng hạn như bây giờ ngay cả các bác sĩ cũng nhìn nhận rằng những người có niềm tin nơi tôn giáo, đôi khi mau lành bệnh hơn, hay ít ra họ cũng có thêm sức mạnh để chịu đựng và chấp nhận tình trạng sức khỏe của họ. Họ cũng lạc quan hơn, vui vẻ hơn, vì họ tin tưởng nơi Thượng Đế. Ngay cả nếu họ không trông thấy Thượng Đế như chúng ta đã thấy và không thấy Thượng Đế giúp đỡ họ, nhưng họ vẫn có lòng tin nơi Thượng Đế và đức tin đó đã giúp cho bệnh tình của họ. Hiện nay, các bác sĩ đã biết được điều đó.

Cũng như trong lúc hoạn nạn, khi người ta có lòng tin nơi Thượng Đế, họ cảm thấy dễ chịu hơn. Như trong trận hỏa hoạn này, một số nạn nhân vì có lòng tin nơi Thượng Đế, nên họ đã

chấp nhận sự việc xảy ra và trong lòng họ thoải mái hơn, chấp nhận hoàn cảnh dễ hơn và không quá khổn khổ. Nhưng đa số người trong cơn hoạn nạn, họ bị xúc động và phải mất một thời gian rất lâu mới có thể bình tâm trở lại được.

*Thực Hành Yêu Thương,
Tử Tế Và Từ Bi*

Đất nước Hoa Kỳ đang trở nên tốt đẹp hơn. Cho nên tôi thấy trên báo chí cũng như trên đài truyền hình bây giờ, đang giảm bớt những thứ bạo động. Và trong chương trình truyền thanh âm nhạc, họ muốn cắt bỏ những loại nhạc kích động, tất cả những bản nhạc đề cao các băng đảng, ma túy hoặc tình dục có khuynh hướng đồi trụy, những chuyện như vậy. Tôi rất mừng là họ đã làm đúng. À không, tôi chắc chắn rằng có nhiều việc khác mà Hoa Kỳ đã bắt đầu làm đúng hay đã cố gắng làm đúng từ lâu. Nhưng cũng cần phải có một lực lượng ở đằng sau để đẩy tới. Vậy chúng ta hãy cố đưa ra một chút lực lượng hợp cùng với những đoàn thể tâm linh khác, để biến thế giới thành một nơi sinh sống tốt đẹp hơn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta không còn thiên tai nữa, không có nghĩa là chúng ta không còn bệnh tật, bởi đa số nhân loại vẫn còn gắn bó với thói quen phủ định, mặc dù nhiều người biết là không tốt đối với họ. Vì vậy có lẽ họ cần một vài cú sốc như vậy để lay họ thức tỉnh từ giấc mộng. Nhưng tôi không thích như vậy, vì con người bị đau đớn quá.

Bởi vậy chúng ta cố gắng giảm thiểu sự đau đớn của họ bằng sự quan tâm của chúng ta, bằng sự hỗ trợ vật chất và an ủi tâm linh. Nếu không, chúng ta hiện diện trên thế giới này để làm chi? Nếu chúng ta luôn luôn đổ lỗi cho Thượng Đế về mọi chuyện và nói rằng đó là nghiệp chướng của họ, là sự báo ứng của họ thì chúng ta ở đây để làm gì?

Cũng giống như con cái của quý vị, nếu chúng làm điều gì sai trái và tự làm cho chúng đau khổ, dĩ nhiên quý vị biết đó là hậu quả việc làm sai trái của chúng. Nhưng dù vậy, quý vị vẫn giúp đỡ khi chúng bị đau khổ, khi chúng bị thương, bị bệnh, dù rằng đó là tại chúng đại dột và do chính chúng gây ra. Nhưng chúng ta vẫn giúp đỡ và đồng thời còn thương chúng phải không. Cũng tương tự như thế, điều này cũng tốt cho chúng ta để thực hành tình thương yêu, sự tử tế và lòng bác ái. Mọi điều chúng ta làm là cho toàn thể, không phải cho riêng chúng ta.

Thế giới đang trở nên tốt đẹp hơn, dường như ở khắp mọi nơi. Nhưng lúc này trông dường như hỗn loạn. Tại sao vậy? Mặc khác, thế giới trông dường như đang sáng sủa hơn, phải không? Mọi quốc gia có nhiều tự do hơn. Tất cả những quốc gia bị hạn chế trước kia, bây giờ đã cởi mở, trở nên tự do hơn. Dân chúng tại các quốc gia khác nhau bây giờ đã qua lại được lại với nhau. Kẻ thù xấu xa nhất trước kia, bây giờ thành bạn hữu. Như vậy rất tốt cho thế giới của chúng ta. Rất, rất là tốt.

Nhưng tại sao đồng thời thế giới lại dường như hỗn loạn? Có ai biết không? (*Đại chúng đáp: “Con người không thể kiểm soát sự tự do.”*) Quý vị biết được điều đó từ tôi tối hôm qua. (*Mọi người cười.*) Còn ai nữa? (*Đại chúng đáp: “Nghịệp chương giải quyết nhanh hơn!”*) Phải, cũng có thể là như vậy. Có thể là nghịệp chương tác động nhanh hơn đối với họ để họ được rửa sạch.

Trong cùng một ý nghĩa, giống như khi quý vị muốn xây một căn nhà mới, hoặc muốn dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ căn nhà thì trông nó có vẻ lộn xộn. Lúc đó, trông có vẻ ngổn ngang, nhưng trong tương lai sẽ tốt đẹp hơn. Hoặc đôi lúc, quý vị đi bác sĩ vì quý vị bệnh và ông ta cho quý vị uống thuốc, nhưng thuốc có phản ứng ngược lại, làm quý vị mệt hơn lúc trước. Dường như chỉ trong một thời gian rất ngắn, rồi sau đó quý vị khá hơn. Cho nên sự việc là vậy.

Thượng Đế Luôn Đáng Tin Cậy

Không khi nào chúng ta bảo đảm được cách bảo vệ chúng ta ở thế giới này. Vậy sự bảo vệ tốt nhất mà chúng ta có thể có được là từ đâu? Từ chính chúng ta, từ Thượng Đế, đó là vĩnh cửu nhất. Ít ra chúng ta biết rằng mình còn có một cái gì khác ngoài những sở hữu về vật chất này. Rồi sớm muộn gì chúng ta cũng trở về nơi chúng ta có đầy đủ mọi thứ. Chúng ta có cả một vương quốc. (*Mọi người vỗ tay.*) Bởi thế nếu có gặp điều gì bất hạnh, ít ra chúng ta vẫn an toàn, không phát điên lên, không bị xúc động, bị vấn đề về thần kinh, đại khái vậy. Vì vậy ít ra, xã hội sẽ bớt đi gánh nặng nhờ những người như quý vị. Quý vị có khả năng tinh thần để đứng lên, để phát triển trở lại.

Nhưng tôi báo cho quý vị mừng là không có đồng tu nào của chúng ta sống trong vùng đó gặp trở ngại. Ý tôi nói là không có nhà bị cháy. Bởi vì có nhiều đồng tu sống ở Santa Ana và những nơi khác. Thật may cho quý vị, quý vị phải giúp đỡ những người cần trợ giúp. Nếu không, người mà chúng tôi phải đem thực phẩm, đồ chơi và mền đến sẽ lại là quý vị.

Bây giờ, nếu chúng ta có một đời sống rất đơn giản, thì như thế sẽ dễ dàng giúp những người khác và giúp cho chính chúng ta. Chúng ta cũng có sự an toàn nhờ vào việc tu hành của mình, bởi thế chúng ta chẳng bao giờ sợ. Đôi khi tôi có sợ, khi tôi bị đưa vào ống tròn để khám bệnh. Nó giống như một đường hầm, một chiếc quan tài, giống như cái đường hầm trước khi quý vị trở lại thế giới này, đường hầm ngăn cách thế giới này với thế giới khác – đường hầm sanh tử. Một cái ống tròn dài và rất thấp. Khi quý vị nhìn nó ở ngay trước mũi mình, quý vị cảm thấy như bị đóng kín lại. Nhưng rồi tôi cũng qua được. Sau lần thứ ba, tôi nói: “*Ta sẽ nằm ở đây là xong.*” Thế là hết!

Sợ hãi là chuyện bình thường, không sao, bởi nó là một thói quen. Đôi lúc quý vị cũng thu thập cảm giác sợ hãi từ bầu không

khí xung quanh nữa, không hẳn phải từ quý vị. Đôi khi chúng ta tu hành và trở nên mẫn cảm hơn, nên có lúc chúng ta thu thập nó từ người khác để chia sẻ với họ sự khó khăn, sự sợ hãi hoặc cảm giác của nơi đó hay vào lúc đó. Nhưng đó là lý do chúng ta hiện diện ở đó.

Chia Sẻ Trách Nhiệm Làm Sạch Địa Cầu

Tuy nhiên, sự sợ hãi của chúng ta không phải là sự sợ hãi thực sự. Chúng ta có thể khắc phục được, đó là sự khác biệt. Chúng ta biết cách, chúng ta biết cách khắc phục nó. Chúng ta vốn được sanh ra như vậy từ Thượng Đế để giúp làm sạch sẽ hành tinh này. Mỗi người tu Pháp Môn Quán Âm đều chia sẻ trách nhiệm làm sạch Địa Cầu ở mức độ nào đó.

Cho nên khi ngồi thiền ở đây, cùng chung một nhóm, không phải là quý vị làm cho chính quý vị hay cho năm đời của quý vị được giải thoát, cho nước Hoa Kỳ, hoặc cho riêng gia đình của quý vị không thôi, mà là cho toàn thể Địa Cầu. Càng nhiều người làm như vậy thì Địa Cầu càng tốt hơn. Tiếc thay không phải tất cả mọi người đều ý thức được điều đó và đẳng cấp của họ chỉ đến mức độ nghĩ tới những lợi ích trước mắt. Vì vậy đôi khi rất khó cho họ có thể tham gia với chúng ta trong lực lượng làm việc cao cả này.

Không phải chúng ta không lo, đôi khi rất khó mà lo. Nhưng đó là do nghiệp chướng. Vì vậy chúng ta phải kiên nhẫn chờ đến một ngày nào đó nghiệp chướng tiêu hết thì chúng ta mới có thể giúp đỡ. Chúng ta không thể miễn cưỡng, không thể bước qua mặt vị Giáo Chủ trông coi về nghiệp chướng để làm những gì chúng ta muốn, bởi vì nó sẽ không tốt cho mọi người.

Thế giới của chúng ta ở đây cũng giống như một đại gia đình, có những bậc phụ huynh đang trông chừng con cái chúng

ta – chúng ta, giống như những đứa con. Vậy bây giờ đứa nào ngoan ngoãn, im lặng và giỏi sẽ được cha mẹ thưởng để chúng phát triển thêm và làm gương sáng cho những đứa khác noi theo. Nếu những đứa con ngỗ nghịch tiếp tục hư hỏng thì cha mẹ phải làm một cái gì như là vỗ vào mông, hay phạt không cho ăn kem trong một tuần, chẳng hạn như vậy. Rồi con cái sẽ ngoan ngoãn hơn, đúng vậy không?

Vị Giáo Chủ coi về nghiệp chướng cũng giống như bậc cha mẹ chúng ta, họ đại diện cho Đấng Toàn Năng, Đấng Tối Cao để chăm sóc con cái ở đây. Cho nên vị đó phải làm công việc của họ. Bởi vì người ta không nhớ được nghiệp chướng tiền kiếp, nên đôi khi họ trách cứ Thượng Đế, than rằng: “*Kiếp này tôi làm toàn việc thiện, tôi không làm gì hết mà Thượng Đế cũng đốt nhà tôi.*” Họ quên rằng chỉ 30 năm về trước, quý vị biết, trước khi họ sanh ra, họ đã làm gì, hoặc họ đã từng ở đâu? Việc gì mình đã làm năm trước rất dễ quên đi, đừng nói chi tới đời trước, hay nhiều kiếp trước.

Làm Việc Vô Điều Kiện

Cho nên khi chúng ta tu hành để khai ngộ, hướng về tâm linh, quý vị phải biết chúng ta làm một cách vô điều kiện. Kể cả khi tu theo Pháp Môn Quán Âm, tu một pháp môn tối thượng, chúng ta vẫn phải chấp nhận một số trở ngại nhỏ hoặc đôi khi lớn, hoặc thiên tai, đến với chúng ta. Nhưng rất may là ít hơn, so với những người thường không tu hành.

Nếu quý vị đến với tôi vì một loại giao kèo thì quý vị sẽ thất vọng. Một vài người đã hiểu lầm mục đích tu hành của chúng ta. Tôi chẳng bao giờ hứa hẹn với quý vị sự giàu sang, một cuộc sống dễ dàng hoặc một “*vườn hoa hồng*”. Tôi không bao giờ hứa quý vị sẽ được những gì quý vị muốn, kể cả điều xấu.

Đó là lý do tại sao chúng ta tu hành để loại trừ ngã chấp. Có người muốn đủ thứ, ngay cả những chuyện vô nghĩa, hoặc muốn những việc không thể nào có được. Luôn luôn muốn thúc đẩy người khác làm việc cho mình và muốn những thứ không phải mất mát gì, muốn những thứ mà không làm việc vẫn có, muốn phục vụ cho mình trước hết và không xem xét trường hợp đó có đúng hay không. Đó là ngã chấp.

Thượng Đế vốn không nợ chúng ta điều gì. Chúng ta ngồi thiền hoàn toàn vì sự lợi ích của chúng ta, để chúng ta trở nên tốt đẹp, vì như vậy mới tốt cho chúng ta.

9

Tâm Thánh Nhân Không Mong Cầu Sự Báo Đáp

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Đạo tràng Tây Hồ, Formosa**

*Ngày 6 tháng 6 năm 1995
(Nguyên văn tiếng Anh)*

Bé quan xong rồi, tôi nghĩ nên để quý vị đi ngủ theo giờ giấc bình thường. Quý vị không cần phải thiền lâu, có thể về lều của mình và thiền lâu hơn cho đến khi muốn đi ngủ. Ban ngày, có thể nghỉ ngơi hoặc ngồi thiền tùy theo ý thích. Cứ theo thời khóa biểu ngồi thiền giống như ở đây, như từ 4 đến 7 giờ sáng và từ 6 đến 9 giờ tối. Thường thì quý vị noi theo những gì ở đây. Thịnh thoảng mùa hè và mùa đông, thời khóa biểu thay đổi một chút.

Cho nên quý vị tự do, nhưng cố gắng thiền càng nhiều càng tốt và đừng nói chuyện nhảm nhí nhiều quá. Nếu phải nói thì nên nói về Thượng Đế, nói những gì hữu ích, những gì có chân động lực khẳng định tạo cho bầu không khí dễ chịu, đóng góp vào sự hòa đồng của thế giới, cũng như vào sự tiến bộ về tâm linh của

quý vị và của những người láng giềng quý vị. Bất cứ chuyện gì chúng ta nói, chúng ta tạo ra chân động lực và tùy theo chúng ta nói chuyện tốt hay xấu đều sẽ ảnh hưởng đến chúng ta.

Còn nhiều người ở lại. Quý vị ở lại đây lâu không? Gia đình của quý vị có đồng ý không? Tôi đã dặn là nếu quý vị không có bổn phận gì thì có thể ở lại, như không có gia đình, con cái, công việc hoặc những trách nhiệm khác. Đặc biệt là gia đình, con cái và việc làm. Nếu có việc làm, quý vị phải nói với chủ trước khi đi, hoặc nói quý vị muốn ở lại hay gì đó. Quý vị không thể tự tiện muốn đi thì đi. Hãy tự đặt mình vào trong trường hợp của người khác rồi hành xử thích hợp. Đừng nên ích kỷ để mang tiếng cho quý vị và cho đoàn thể của chúng ta.

Làm Việc Thiện Không Mong Cầu Báo Đáp

Chúng ta phải làm điều tốt cho thế giới này, không phải vì chúng ta sẽ có kết quả tốt, nghiệp chướng tốt. Điều này chỉ dành cho trẻ con, cho lúc mới bắt đầu, cho những người mới tu hành. Họ còn cần phần thưởng, phước báu, hình phạt, tất cả những sự khen chê này. Nhưng khi đã lên đến cảnh giới cao hơn, đẳng cấp của ý thức cao hơn, chúng ta quên hết những chuyện này. Chúng ta làm những gì có lợi cho người khác và những gì đúng đắn theo lương tâm của chúng ta mà không cầu mong một sự đền đáp gì cả.

Nếu chúng ta nhìn lại lịch sử của thế giới thì biết rằng không phải mỗi người làm việc đúng, không phải mỗi hành động tốt, đều sẽ được đền đáp tương xứng. Thí dụ quý vị thấy Chúa Giê-su, cả đời Ngài cố gắng làm những điều tốt và làm một tấm gương tốt đại biểu cho phẩm chất của Thượng Đế, nhưng Ngài đâu có nhận được phần thưởng gì to lớn đền bù lại đâu! Ý tôi nói, ít ra lúc Ngài còn sống. Đức Phật cũng như vậy, Ngài đã làm rất nhiều

cho thế giới và cho các đệ tử của Ngài, nhưng Ngài lại bị phi báng, chỉ trích và nhục mạ, đôi khi còn suýt bị ám sát. Chẳng hạn như Gandhi, Ngài cố làm những điều tốt cho dân chúng và quốc gia của Ngài và mang lại hòa bình giữa những tín đồ ở Ấn Độ. Cuối cùng, Ngài nhận được cái gì? Một viên đạn. Và nhiều người như Kennedy ở Hoa Kỳ, Abraham Lincoln, v.v... tất cả những người tốt này đã thành tâm, cố gắng đem công lý lại cho thế giới và mang hòa bình đến cho nhân loại, nhưng họ đều nhận kết quả rất thảm thương đền bù cho sự tốt đẹp mà họ đã mang lại cho thế giới. Giống như ở Formosa đây. Formosa là một trong những quốc gia thành lập ra Liên Hiệp Quốc năm mươi năm về trước. Rồi bây giờ họ được cái gì? Họ bị đuổi ra khỏi Liên Hiệp Quốc.

Cho nên không hẳn là mọi việc tốt chúng ta làm sẽ được đền bù bằng sự tốt lành. Vì thế đừng kỳ vọng tôi hứa hẹn với quý vị rằng nếu quý vị trì giới, ăn thuần chay thì tôi sẽ cho quý vị tất cả lực lượng bảo hộ để cuộc sống quý vị sẽ được thuận lợi và không trở ngại gì, mọi người thương yêu quý vị, không có kẻ thù, không bị bệnh hoạn, không bị đau yếu, không gặp tai nạn mình không mong muốn, hay những chuyện tương tự vậy. Quý vị giữ giới, quý vị làm điều phải, bởi vì đó là cách duy nhất để làm người, làm một người xứng đáng.

Vượt Qua Những Sự Khien Chê

Hơn nữa, nếu chúng ta muốn bước xa hơn đời người để trở thành Thánh nhân hữu ích cho toàn thể vũ trụ, đó là ý nghĩa làm một con người trung trực. Đó là mục đích, mục đích duy nhất. Ngày nào quý vị còn tu hành hiền lành và tử tế thì luôn luôn vẫn còn một lực lượng phủ định tìm cách tấn công quý vị, tìm cách làm cho quý vị đi lệch ra ngoài mục đích của mình, làm lạc đường quý vị. Nên chúng ta cần rất nhiều nghị lực và nguyên tắc để tự không chế lấy mình, kiểm soát con đường đi của mình,

kiểm soát cuộc sống của mình, để chúng ta luôn đi đúng hướng mà không bị ân hận, không than phiền khi chúng ta không có kết quả tốt nào cả.

Ngay chính tôi cũng không luôn luôn có kết quả hay phần thưởng đúng đắn. Cứ mỗi phần thưởng hay mỗi lời khen thưởng, tôi bị phi báng hàng trăm lần ngược lại. Chỉ vì quý vị không biết những việc này, nhưng không có nghĩa là không có. Vì tôi không cần biết đến, không có nghĩa là nó không tồn tại. Chúng ta không lấy những lời khen chê làm quá nghiêm trọng. Vì vậy, chúng ta không bị chúng ảnh hưởng.

Không có nghĩa là tôi lúc nào cũng được khen tặng và việc làm trôi chảy, hoặc có sự hợp tác của mọi người, ngay cả với đệ tử cũng vậy. Thật ra, không có chuyện gì dễ dàng cho một vị Minh Sư cả, đó là sự hy sinh vĩ đại và đau khổ bên trong. Đa số mọi người không biết chuyện này, nhưng dù vậy, mặc cho những trở ngại và vô ân của nhân loại, chúng ta vẫn tiếp tục làm những chuyện tốt. Chúng ta vẫn tiếp tục cải thiện chính mình để làm điều phải, bởi vì đó là điều đúng. (*Mọi người vỗ tay.*) Tại vì đây là sự thử thách của thế giới này, nên lúc nào chúng ta cũng giữ con đường của Thượng Đế, lúc nào chúng ta cũng giữ những giới luật của lương tâm. Đó là cách mà chúng ta vượt lên được tất cả mọi sự khác biệt và tất cả những lời khen chê để trở thành một con người thánh thiện.

*Làm Người Thánh Thiện
Là Con Đường Duy Nhất*

Làm một con người thánh thiện là một cương vị không dễ dàng và cũng rất khó khăn để đạt được, nhưng đó là con đường duy nhất. Giả sử chúng ta muốn lúc nào cũng chìm đắm ở đẳng cấp thấp, tư tưởng thấp kém, cách sống bạo động hoặc một phẩm chất rất vô minh. Chúng ta có nên làm như vậy không? (*Đại*

chúng đáp: Dĩ nhiên là không.) Đúng vậy. Bởi thế, đó là sự lựa chọn duy nhất, dẫu rằng có khó khăn cách mấy đi nữa, cũng phải dũng cảm tiến bước, bay lên cho dù có xa, có cao bao nhiêu đi nữa. Chúng ta chỉ cần cố gắng hoài hoài, cho đến khi không còn điều gì nữa ngoài sự tốt đẹp lưu lại bên trong chúng ta, cho đến khi chúng ta không còn nhận biết gì nữa ngoài Thiên Quốc bên trong chính mình.

Thiên Quốc là gì? Đó không phải là cung điện sáng chói, bằng vàng, bạc, kim cương, hồng ngọc và tất cả những viên ngọc quý. Đó là sự thuần khiết, lòng thương yêu, lòng từ bi, tâm bình lặng. Đó là Thiên Quốc. Nếu chúng ta có Thiên Quốc này bên trong chúng ta thì bất cứ chỗ nào chúng ta đi đến, chúng ta vẫn cảm thấy mình ở Thiên Đàng. Cho nên không cần phải cầu mong một đời sống ở bên kia thế giới để tránh né những cơ hội phục vụ cho các anh chị em của chúng ta trên trái đất này, khi chúng ta còn đang sống.

Nếu đã đạt được Thiên Đàng ở bên trong, cho dù chúng ta có chết hay sống, nó vẫn thuộc về chúng ta, không ai có thể lấy đi được. Nhưng nếu như chúng ta chưa đạt được điều này thì dù cho chúng ta có lên được Thiên Đàng, nhưng môi trường bên ngoài của Thiên Đàng cũng không thể nào xuyên qua được linh hồn đen tối của chúng ta và chúng ta vẫn còn mang trong tâm sự hận thù, ganh ghét, tư tưởng xấu và phủ định. Rồi Thiên Đàng chỉ là một nơi khác trong vũ trụ đối với chúng ta, cũng giống như bất cứ nơi nào, bởi vì chúng ta chưa tự thay đổi.

*Đạt Được An Bình Nội Tại
Thì Bất Cứ Nơi Đâu Cũng Là Thiên Đàng*

Vì vậy nếu chúng ta thay đổi thì hoàn cảnh cũng thay đổi. Nếu chúng ta có Thiên Đàng ở bên trong, hòa bình ở bên trong chúng ta thì nơi nào cũng là Thiên Đàng cả, nơi nào cũng hòa

binh cả. Đó là mục đích làm người tốt, làm việc tốt, vì đó là sự lựa chọn duy nhất. Trừ khi chúng ta muốn mãi mãi ở trong địa ngục, thì tôi không biết! Điều này rất dễ làm. Xuống địa ngục thì chúng ta không cần phải cố gắng, không cần phải có nỗ lực gì cả. Đó là con đường dễ nhất, nơi đông người nhất. Nên tôi nghĩ lên Thiên Đàng tốt hơn, ít người hơn, yên tĩnh hơn, rộng rãi hơn. Ai cũng xuống địa ngục hết, vậy tại sao chúng ta không lên Thiên Đàng?

Giống như trong các thành phố, nơi nào cũng quá đông rồi, tại sao chúng ta lại tới đó? Cho nên nếu chúng ta muốn hòa bình, bình lặng và yên tĩnh thì chúng ta về vùng quê. Ở đó trống trải hơn, đất cũng rất rẻ và quang cảnh tươi mát, rất tốt cho sức khỏe và tâm linh của chúng ta, v.v...

Tôi nghĩ chúng ta rất khôn ngoan nếu chúng ta chọn lên Thiên Đàng. Có lẽ cần rất nhiều công sức. *(Mọi người vỗ tay.)* Bây giờ, tốn rất nhiều công sức nhưng nếu sau này hoặc đời sau, quý vị muốn thử làm lại nữa thì càng khó hơn, cộng thêm rác rưởi, càng nhiều phẩm chất xấu và nhiều thói quen thì rất khó mà rửa sạch. Bây giờ, có lẽ chúng ta đã luân hồi lần thứ một ngàn rồi và nếu chúng ta trở lại lần nữa, lần thứ một ngàn lẻ một và trở lại lần nữa, lần thứ một ngàn lẻ hai; mỗi đời chúng ta lại thu thập thêm rác rưởi và thêm nhiều thói xấu thì càng khó mà bỏ những thói quen ấy. Cho nên dù có khó khăn cách mấy đi nữa, hãy ráng lần này, cố gắng một lần thôi.

Loại Bỏ Những Thói Quen Thâm Sâu Và Sự Cố Chấp

Quý vị có thể nghĩ là mình đã rất trong sạch và thuần khiết, nhưng tôi nói quý vị hay, hãy coi chừng! Đừng nghĩ rằng vì chúng ta ăn thuần chay, chúng ta giữ giới, chúng ta trong sạch và tinh khiết. Chưa đâu, không dễ vậy! Hãy tự xem lại mình. Đề ý từng giây từng phút, chỉ một ngày thôi! Dành một ngày xem

xét chính mình. Xem quý vị phản ứng như thế nào trong nhiều trường hợp. Xem xét thật kỹ, rồi quý vị sẽ biết ý tôi nói gì.

Giống như một số người đến với tôi, họ muốn xuất gia. Tôi nói không, quý vị không cần phải xuất gia. Tôi không muốn nói là họ chưa đến lúc mà chỉ nói với họ là không cần thiết, vì ngay cả khi họ ở với tôi, nói chuyện với tôi, v.v... Thí dụ nếu một cậu con trai nói chuyện với tôi, rồi lúc cậu ấy nghe tiếng nói của một người nữ khác đang đi vào phòng của tôi, hoặc đến chỗ của tôi thì lập tức cậu ấy liền vuốt tóc. Cậu ấy cũng không biết nữa nhưng tôi biết. Hay một cô gái đang nói chuyện với tôi và nghe một giọng nói, chỉ nghe giọng nói của những người con trai đang đi đến, một hoặc hai người con trai gì đó, không cần biết là ai, lập tức cô ấy cũng chỉnh sửa quần áo, vuốt tóc. (*Mọi người cười.*) Không phải là kiểu chúng ta thỉnh thoảng làm khi gió thổi, trong phòng làm việc của tôi không có gió.

Còn có nhiều thứ mà chúng ta không để ý đến, những chuyện rất nhỏ nhặt. Những thói quen đã ăn rễ và rất vi tế mà chúng ta không biết rằng mình có. Còn nhiều thứ nữa như lòng từ bi bác ái và cảm xúc với sự khổ đau của người khác, chúng ta cũng không có. Thí dụ đôi lúc tôi xem phim với những vị xuất gia ở đây. Có nhiều thứ trong phim, có lúc về chuyện chiến tranh, có khi về vấn đề tâm linh, hoặc có khi về những chuyện rất xúc động ở thế giới này như là chiến tranh, sự chết chóc, sự đau khổ và những thứ như vậy. Những cảnh như vậy làm tôi khóc, hoặc nhiều khi rất kinh hoàng, rất xúc động sâu xa. Nhưng đối với một vài người xuất gia họ chỉ cười thôi. Có thể họ đẳng cấp cao hơn tôi, không có tình cảm. Tôi có tình cảm A-tu-la nhiều hơn, phải không? (*Mọi người cười.*)

Tuy biết đó chỉ là phim ảnh, nhưng tôi không chỉ xem phim, mà còn nhìn thấy sự đau khổ phía sau mà họ muốn diễn đạt trong cuốn phim. Không phải tôi khóc vì người trong phim chết, tôi biết đây chỉ là phim ảnh. Không phải tôi khóc vì người tài tử chết

hoặc mất một cái tay, một cái chân. Nhưng tôi xúc động vì sự đau khổ của thế giới này mà họ muốn diễn đạt trong cuốn phim, một điều rất, rất thật. Nhưng nhìn thấy vài người xuất gia của tôi ngồi chung quanh và chỉ cười bởi những chuyện khác trong cuốn phim, tôi không thể cười được. Lẽ dĩ nhiên tôi là người hay cười. Quý vị biết điều này. Không phải vì tôi không biết cười, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, tôi không thể nào cười được. Rồi tôi cảm thấy có một số họ rất vô tình, vô cảm. Cho nên những thứ này là những thói quen và sự chấp trước rất vi tế đã thu thập từ đời đời kiếp kiếp mà chúng ta cũng không hề nhận biết.

Hãy Thành Thật Với Chính Mình

Hãy nhớ kiểm thảo những thói quen nào không tốt và đã thâm sâu mà quý vị không muốn mang theo quý vị. Nếu quý vị cảm thấy dễ chịu với chúng thì đối với tôi không sao. Đó là rác rưởi của quý vị, không phải của tôi. Nhưng ý tôi muốn nói là nếu chúng ta thật sự thành thật với chính bên trong của chúng ta và muốn cải thiện, muốn huấn luyện cảm xúc của mình đối với sự đau khổ và vui sướng của những người khác, cũng như đối với sự thuần khiết và tốt lành của chính mình thì lúc nào cũng phải thận trọng, lúc nào cũng luôn luôn để ý. Nếu không thì một ngày trôi qua, hai ngày, ba ngày và cả cuộc đời sẽ trôi qua trong sự dễ dãi với chính mình, với những thói hư tật xấu và không thể nào lên được tầng nhận thức cao hơn, không có khả năng hiểu được ý nghĩa thâm sâu của cuộc sống tâm linh. Rồi chúng ta trách cứ người khác, trách cứ Thượng Đế, trách cứ pháp môn và trách cứ vị Minh Sư, trách cứ đủ thứ. Điều này không giúp ích gì cho chúng ta. Thật ra không phải vậy! Tôi nói cho quý vị biết. Thật ra không phải vậy!

Quý vị có thể trách tôi, quý vị có thể trách pháp môn tu hành nếu quý vị muốn, nhưng như vậy không giúp ích được gì cho quý

vị cả. Nó không giúp cho quý vị trở nên tốt đẹp hơn. Tốt nhất là quý vị hãy thành thật với chính mình và lúc nào cũng để tâm vào thói quen đã ăn sâu của mình và những ảnh hưởng không tốt đem đến cho chúng ta. Lúc nào cũng nên cẩn thận.

Tôi mới kể cho quý vị một vài thí dụ. Nhưng còn nhiều lắm. Tôi không thể nào nhớ hết ở đây. Và lẽ dĩ nhiên là tôi không muốn mang tất cả rác rến đến cho quý vị. Tôi tin là đến giờ quý vị đã đủ thông minh và khôn ngoan để lấy từ những thí dụ này làm điển hình, đủ để quý vị có thể tự kiểm điểm lấy mình những thói xấu khác hoặc những nghiệp chướng thâm sâu khác mà tôi không nói đến. Nhưng sau này, quý vị sẽ nhận biết được khi quý vị thấy chúng, khi quý vị cảm nhận được chúng và nhìn thấy chúng mọc lên hay là bò vào trong đời sống của quý vị lúc quý vị không để ý đến. Có rất nhiều thứ tôi không thể nhớ hết được và không thể kể ra hết cho quý vị nghe được. Nhưng quý vị biết, có nhiều thứ, nhiều thứ nhỏ nhất.

Từ ngày hôm nay, quý vị có thể đi ngủ vào khoảng 9 giờ, tiếp tục thiền ở trong lều quý vị, rồi thức dậy vào khoảng 3 giờ và thiền đến 7 giờ. Rồi trong ngày quý vị có thể nghỉ ngơi hoặc giúp đỡ làm việc, hoặc làm vệ sinh. Lúc nào cũng tìm cách tập trung tư tưởng trong khi làm việc, đừng nói chuyện nhảm nhí và nói chuyện không đâu. Lẽ dĩ nhiên sẽ không có ai la mắng hoặc làm gì quý vị, nhưng vì nhân tiện ở đây, quý vị nên tận dụng thời gian nhàn rỗi, môi trường và bầu không khí của thiền đường để tu hành tiến bộ hơn.

Lúc đi đứng, ngủ nghỉ, nói chuyện, ngồi hoặc nằm, lúc nào cũng tìm cách tập trung nơi mắt trí huệ. Làm như vậy quý vị sẽ tiến bộ nhanh chóng và rồi quý vị sẽ cảm nhận được điều đó. Càng tiến bộ nhiều chừng nào, quý vị càng cảm thấy khích lệ nhiều chừng ấy mà càng cố gắng tu hành thêm. Thật đáng tiếc khi chúng ta đã có pháp môn tu hành mà không dùng đến nó.

Quý vị thiên ở đây rất hữu ích, không có ai làm phiền quý vị nhiều. Vậy thì tìm cách tận dụng nó, cố gắng tận dụng thời giờ khi quý vị ở đây. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói với quý vị. Chúc quý vị ngủ ngon. *(Mọi người vỗ tay.)* Cảm ơn quý vị.

Một trong những lý do chúng ta nên
thuần chay là yêu thương mọi chúng
sinh, mở rộng tình thương. Phát triển
tình thương của chúng ta, mở rộng bản
thân, hòa mình vào toàn cõi vũ trụ.

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
(nguyên văn tiếng Anh)

Portland, Hoa Kỳ

Ngày 4 tháng 12 năm 1993 (Video #399)

10

Khai Ngộ Để Đánh Thức Lực Lượng Khẳng Định

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Singapore**

Ngày 10 tháng 1 năm 1995
(*Nguyên văn tiếng Anh*)

Vượt Qua Cổng Áo Tượng

Nhiều người tưởng rằng một người khai ngộ hay muốn được khai ngộ phải có một cái gì đó phi thường, phải cao bảy bộ (*feet*) chẳng hạn, bàn chân phải như thế này, bàn tay phải như thế kia. Vì chúng ta có đọc Kinh Phật, trong kinh mô tả Đức Phật có những đặc tướng như chân của Ngài liền lại như chân vịt, (*mọi người cười*) cẳng như cẳng hươu, mắt như mắt bò, đại khái như vậy. (*Mọi người cười.*) Họ cố gắng tô điểm cho Phật có vẻ mỹ miều. Tuy nhiên nếu quý vị đem tất cả những điểm này kết lại với nhau, trông thật buồn cười, có phải không?

Họ không nghĩ đến điều này. Có lẽ thời xa xưa, chúa tể của các loài vật này là biểu hiện cao nhất của nét đẹp, những phẩm

chất cao thượng nhất, cho nên người ta mới mô tả như vậy. Những người thương mến Phật cố gắng cho người khác thấy rằng Ngài rất đẹp, chẳng hạn tướng đi của Ngài như tướng đi của con ngỗng chúa, ngực của Ngài như ngực sư tử, v.v... Rồi khi gom tất cả những cơ tạng của các con vật này lại với nhau, quý vị không biết là Phật gì nữa!

Thật ra đây chỉ là hình dáng bên ngoài, còn bên trong chúng ta tất cả giống nhau, tôi nghĩ quý vị đều biết cả. Nhưng giống nhau như thế nào và làm sao biết được, hãy còn là một vấn đề nan giải? Vấn đề tuy dễ mà khó, vì chúng ta đã quên mất rồi, chỉ có vậy thôi. Chúng ta đã hoàn toàn quên mình thật sự là ai? Chúng ta cứ ngày ngày bận rộn đeo đuổi những giấc mơ và cố gắng thỏa mãn những nhu cầu nhất thời. Chúng ta quên mất, quên mất chúng ta thật sự là ai, từ đâu đến? Để nói cho quý vị biết chúng ta có thể quên đến mức nào, tôi sẽ kể cho quý vị nghe một câu chuyện thật về tôi.

Lúc tôi đến Úc, tôi nghĩ khoảng hai ba năm về trước gì đó, cũng là lần đầu tiên họ mời tôi. Đúng ra tôi có ba buổi thuyết pháp ở những thành phố khác nhau. Buổi đầu tiên diễn tiến rất thuận lợi, không có vấn đề gì. Buổi thứ nhì cũng vậy, tôi đến rất đúng giờ. Đến buổi thứ ba thì tôi đến trễ. Lý do không phải vì kẹt xe, cũng không phải vì ngủ quên, hay tôi không có xe, hay là gì cả. Lý do duy nhất là tôi quên mất. Tôi quên mất tối hôm đó tôi có buổi thuyết pháp.

Tôi cứ làm những công việc của mình, quý vị biết, chẳng hạn như căn phòng không được gọn thì tôi sắp xếp lại cho ngăn nắp và cố gắng dời đồ đạc qua chỗ này, chỗ kia như ở nhà của mình vậy. Có thể làm như vậy giúp tôi cân bằng được với lịch trình bận rộn của tôi, cho tôi có việc để làm. Có thể là vậy, cũng có thể tôi là một người thích hoàn hảo, khi tôi thấy nơi nào bừa bộn thì cố gắng thu dọn lại cho ngăn nắp. Nhưng lần đó hơi thái quá đến nỗi tôi quên mất là tối hôm đó có buổi thuyết pháp.

Tôi quên cho đến sau giờ khai mạc nửa tiếng. Lúc đó, có mấy người đệ tử sốt ruột quá nên chạy vào, xông vào, ùa vào và hỏi: “*Sư Phụ! Sư Phụ ở đâu vậy?*” Lúc đó, tôi nói thật thản nhiên: “*Có chuyện gì, tôi ở đây.*” Họ nói: “*Sư Phụ! Sư Phụ đáng lẽ phải đến hội trường thuyết pháp!*” Tôi còn hỏi lại: “*Hội trường thuyết pháp nào?*” Tôi thật sự hoàn toàn quên mất. Tôi nghĩ không có ai tệ như tôi vậy. Nhưng có lẽ có lúc chúng ta cũng quên. Quý vị có vậy không?

Có lúc quý vị bù đầu với những việc khác rồi quên mất mục đích chính của mình trong ngày. Quý vị có khi nào gặp trường hợp như vậy chưa? Có không? Và dĩ nhiên là tôi phải lật đật đi và cáo lỗi với người ta. Tôi cảm thấy thật là tệ và đã hứa với Thượng Đế rằng nếu Thượng Đế bắt tôi thuyết pháp nữa thì phải đề đồng hồ báo cho tôi. Rồi từ đó trở đi, tôi đề đồng hồ reo khắp nơi, khi nào có buổi thuyết pháp là tôi đề đồng hồ khắp nơi để nhắc tôi nhớ, lỡ có quên. Làm sao buổi thuyết pháp mà cũng có thể quên được? Tôi thật không hiểu nổi. Nhưng thật sự tôi đã quên.

Bởi vậy, nếu bây giờ chúng ta ở đây quá lâu, một kiếp, hai kiếp, hàng trăm kiếp thì dĩ nhiên chúng ta càng dễ quên đi mục đích chúng ta đến đây. Có một số người chết trong bệnh viện, bác sĩ tuyên bố là đã chết rồi, hơi thở ngưng rồi, tim hết đập rồi, v.v... Họ chết đi được vài phút, có khi đến hai mươi phút, nhưng sau đó, họ đã sống trở lại và đã kể nhiều chuyện của thế giới bên kia. Lúc đó, họ cũng nhớ lại tại sao họ lại đến đây, tại sao họ đến trái đất này?

Nhưng hầu hết những người đó lại quên ngay những gì họ đã thấy được ở Thiên Đàng, hay những gì lẽ ra họ phải làm khi họ đến cõi đời này. Họ biết rằng họ đã thấy được mục đích của cuộc đời họ, nhưng khi trở lại đây, trở lại cuộc đời này thì họ lại quên. Họ chỉ biết là họ biết, nhưng không nhớ được đó là gì!

Người Trung Hoa có câu chuyện là trước khi chúng ta tái sanh vào cõi đời này, Diêm Vương cho chúng ta ăn canh, một

thức uống nóng, có lẽ là sô-cô-la hay là gì đó! (*Mọi người cười.*) Mục đích để cho chúng ta hoàn toàn quên đi chuyện kiếp trước và bắt đầu một kiếp sống mới. Đa số chúng ta đã hứa trước khi chúng ta đến đây, nếu được cơ hội trở lại làm người, chúng ta sẽ làm việc này, việc kia, việc nọ. Chúng ta sẽ tu hành và sẽ thiện, sẽ thế này, thế kia, sẽ khai ngộ, sẽ dâng hiến cuộc đời và sức sống để phục vụ nhân loại, v.v...

Và chúng ta thật sự có hoài bão này. Nhưng cũng bởi vì thứ canh ấy, gọi là “*canh quên tôi*” nên mọi người quên. Điều duy nhất có thể làm cho chúng ta nhớ trở lại là phải mở cánh cửa trí tuệ bí mật của chúng ta. Nếu không mở được cánh cửa này, chúng ta sẽ không bao giờ nhìn thấy được thế giới bên ngoài, chúng ta sẽ chỉ biết được thế giới vật chất này với những buồn vui và những thứ tạm bợ khác, sẽ vĩnh viễn ràng buộc với nhục thể này để rồi chịu đau khổ với nó.

Đau Khổ Ở Thế Giới Này Đến Từ Sự Vô Minh

Nhưng tại sao? Tại sao chúng ta cần phải nhớ lại mục đích chúng ta đến đây? Đó không phải vì chúng ta đã hứa sẽ làm mà vì nếu không nhớ, chúng ta sẽ phải trở lại, trở lại và trở lại nữa cho đến khi nào chúng ta nhớ lại và hoàn thành sứ mạng của mình trên trái đất này. Khi đó chúng ta mới có thể lên được cảnh giới cao hơn, hay nhớ lại được địa vị nguyên thủy vĩ đại của mình ở Thiên Đàng hay cõi Niết Bàn.

Sự đau khổ ở thế gian này không phải chỉ vì chiến tranh. Chiến tranh không phải là đại nạn. Sự đau khổ trên thế giới không phải vì thiếu thốn thức ăn và những thứ vật chất này mà là từ vô minh. Bởi không biết sứ mạng, mục đích của mình, chúng ta làm cái “*sân chơi*” là “*nhà*” và lưu lại quá thời hạn, có khi phải chịu lạnh lẽo và hiểm nguy bên ngoài căn nhà. Nhưng dù vậy, Phật Bồ

Tát, Thượng Đế Toàn Năng lúc nào cũng đi tìm chúng ta, những đứa con lạc loài, những kẻ ham chơi quên mất lối về.

Cho nên Phật Bò Tát đôi khi phải xuống để nhận lãnh sự đau khổ của kiếp người, những nhọc nhằn của kiếp sống thế nhân nhỏ bé để có thể đi tìm những đứa con lạc loài, hầu mang chúng về nơi an toàn trước khi quá muộn. Dù là một căn nhà được xây cất kiên cố đến đâu cũng có lúc phải bị hủy hoại, nếu không phải là tự sụp đổ thì cũng do những yếu tố khác hay những nguyên nhân khác tạo ra, hay phải phá đi để xây nhà mới vì nó đã cũ kỹ quá rồi.

Thế giới này là một ngôi nhà lớn, rất đẹp, rất chắc chắn, nhưng không phải vĩnh cửu. Đó là lý do tại sao Phật Bò Tát, Thánh Nhân như Chúa Giê-su, Mohammed, v.v... đã xuống đây để gia trì cho chúng ta. Chúng ta đi một bước, các Ngài đi trăm ngàn bước để đón nhận chúng ta, tha thứ lỗi lầm của chúng ta, rửa sạch những quá khứ sai trái của chúng ta và dạy chúng ta một lối sống mới, một khởi nguyên mới, hoặc nói một cách hay hơn là dẫn dắt chúng ta về với nếp sống nguyên thủy, một lối sống đáng sống và nên sống.

Sức Mạnh Hủy Diệt Của Tín Túc Phủ Định

Vì cho đến nay, tất cả những tế bào, những mạch máu trong cơ thể của chúng ta chỉ lắng nghe toàn là những mệnh lệnh phủ định từ “*trung tâm truyền tin*” của chúng ta. Đó là lý do tại sao chúng ta có chiến tranh. Đó là lý do tại sao chúng ta có những vụ giết chóc, có sự tranh chấp trên sự thiệt thòi của người khác, công việc làm, buôn bán, hay vợ chồng. Bởi vì chúng ta không có một ý niệm tích cực nào trong đầu óc của chúng ta để sai khiến thân thể làm việc tốt. Những người tốt trên thế gian này cũng bị ảnh hưởng trầm trọng bởi những khuynh hướng phủ định trong xã hội

làm lòng tin của họ bị lung lay, lòng tốt của họ bị yếu đi, để rồi có lúc cũng phải chào thua lực lượng phủ định.

Khi đầu óc chỉ có những ý niệm phủ định thì dĩ nhiên chúng ta chỉ có thể truyền ra những tin tức phủ định hay những mệnh lệnh phủ định và những tế bào, những dây thần kinh chỉ có thể nghe theo những mệnh lệnh phủ định để làm những việc phủ định. Vì thế chúng ta không có hòa bình trên thế giới này. Đó là lý do tại sao cho đến bây giờ anh em vẫn còn giết hại lẫn nhau, cha mẹ còn giết hại con mình vì sự sung sướng, vì sự riêng tư, vì tự do cá nhân, vì *“khuynh hướng phá thai”*, v.v...

Không phải vì họ xấu, không phải những người gây chiến, những người làm cha hay làm mẹ này xấu, chồng hại vợ, vợ hại chồng, anh em giết hại lẫn nhau, không phải vì họ xấu mà vì đầu óc của họ đã bị nhồi nhét toàn là những tin phủ định, những ý niệm phủ định, để từ đó phát sinh ra những hành vi phủ định. Bất cứ những gì đầu óc ra lệnh thì tế bào phản ứng, tế bào phải thực hiện, cơ thể phải hành động. Đó là lý do tại sao chúng ta càng ngày càng lún sâu hơn vào tình trạng khủng hoảng và thế giới lúc nào cũng nằm trong nguy cơ bị hủy diệt vì những hành động của chúng ta.

Cho nên bây giờ chỉ có một cách hợp lý nhất có thể giúp được chúng ta, đó là cung cấp cho mình những tin tức khẳng định. Để thay đổi dòng ý niệm của chúng ta, mỗi ngày phải thu thập những tin tốt, tin khẳng định, những ý niệm xây dựng, những tư tưởng khai ngộ và đầy trí huệ. Để rồi từ đầu óc, nó sẽ ra lệnh cho những tế bào, hệ thần kinh và mọi hành vi sẽ tốt đẹp, đều hòa nhã, chỉ có sáng suốt, chỉ có xây dựng và khẳng định, đó là cách chúng ta cứu thế giới.

Nếu không thì không cần biết chúng ta đàm phán hòa bình được bao nhiêu, tốn kém bao nhiêu tiền của để trang bị quân sự, chúng ta cũng không thể có được một cảm giác an toàn. Cứ nhìn xem trong một ngày, nước này vừa chấm dứt chiến tranh, hai bên

bắt tay với nhau: “Được rồi, chúng ta làm tại từ đầu.” Rồi đến sáng ngày hôm sau, chúng ta lại nghe chiến tranh bùng nổ tại một nước khác, rồi Liên Hiệp Quốc phải đến đó can thiệp. Rồi trận đó chưa xong thì lại có một nước nọ gây chiến với một nước kia, rồi đến nước này, rồi khắp cả mọi nơi.

Sự Khai Ngộ Mang Phép Màu Vào Thế Giới

Bây giờ sắp bước vào thế kỷ thứ hai mươi một rồi, đáng lẽ chúng ta phải văn minh, hòa bình, yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau. Với tất cả những phát minh kỹ thuật, tất cả những tài nguyên phong phú chúng ta đã khai thác được từ lòng đất mẹ và trong vũ trụ, chúng ta có thể sống một đời vương giả, tất cả chúng ta đều có thể. Nhưng ngược lại, chúng ta vẫn còn nghèo đói, còn chiến tranh và còn đau khổ. Đó chỉ vì chúng ta không có đủ những ý niệm tích cực để cung ứng cho đầu óc của chúng ta và cho toàn hệ thống.

Khai ngộ đại khái là như vậy đó. Khai ngộ là một lối sống tích cực. Đó là phương pháp để câu thông với lực lượng tốt vốn đã tiềm ẩn bên trong của chúng ta. Trong vũ trụ vốn có hai luồng lực lượng, chúng ta gọi là “Âm và Dương”. Mọi người ai cũng biết điều này. Chúng ta hiện đang sống trong một môi trường hầu hết là âm, không có kháng định, không có dương, vì chúng ta không khai mở nguồn lực lượng đó.

Thế giới này là thế giới phủ định, nên hiển nhiên là chúng ta thấy đầy rẫy lực lượng âm ở khắp mọi nơi. Lực lượng phủ định hay lực lượng âm thì rất dễ tìm, mọi người ai cũng có thể sử dụng được dễ dàng hơn, chỉ trừ khi chúng ta có đủ sáng suốt để hướng vào bên trong, tìm nguồn lực lượng kháng định để ngày ngày đem ra dùng. Như vậy chúng ta sẽ được quân bình. Lúc đó, chúng ta mới có thể làm được những chuyện tuyệt vời cho thế giới. Dĩ

nhiên lúc đó sẽ không còn chiến tranh, không còn sự đau khổ nữa. Đó là lý do lúc này, tôi có nói sự đau khổ của thế giới này không phải do một cá nhân hay quốc gia nào gây ra. Nó do sự vô minh của chúng ta, những người Địa Cầu.

Khai ngộ không phải là một điều mới mẻ gì! Chúng ta cũng không cần phải đi van xin mới có. Không có gì bí ẩn! Khai ngộ chỉ là lực lượng khẳng định mà chúng ta có sẵn bên trong, nằm yên nghỉ, đến nay vẫn không được dùng đến. Do đó, nếu có người nào đến chỉ cho chúng ta tìm ở chỗ nào hay sử dụng ra sao thì đó gọi là khai ngộ và dĩ nhiên có thể làm được ngay tức khắc. Bởi nếu quý vị có một món gì đó ở trong túi, hay để ở đây, quý vị có thể lấy nó ra ngay được. Không cần phải ra chợ mua. Ngay khi quý vị nhận ra nó, nó sẽ ở ngay đó. Tôi sẽ chỉ cho quý vị thấy vì sao gọi là tức khắc và quý vị có thể sử dụng nó ngay, quý vị sẽ lập tức thấy cuộc sống của quý vị cải thiện ngay ngày đầu tiên.

Có người cảm thấy như họ được tái sinh ngay lúc được truyền Tâm Ấn. Họ hết sức vui mừng. Họ có thể chạy ngay xuống phố và hôn tất cả mọi người. Dĩ nhiên là tôi khuyên họ đừng làm vậy, nhất là ở Tân Gia Ba (*Singapore*). Đó chỉ là một cách bày tỏ sự mừng vui của họ mà thôi. Rồi từ đó trở đi, cuộc sống của họ trở nên nhẹ nhàng như lông hồng vậy. Họ làm việc mà không còn gánh nặng nữa. Họ chăm sóc gia đình của họ với tình thương, cũng không có gì chật vật cả. Phần đông những người trong gia đình thường phải chật vật với nhau, cũng do sự vô minh.

Cho nên nhiều người khai ngộ rồi lại thấy mái gia đình của họ thành như Thiên Đàng vậy. Và nếu mọi người đều như vậy, mọi gia đình đều như vậy, chúng ta thật không cần phải lên Thiên Đàng làm chi nữa. Trái đất của chúng ta sẽ được bảo tồn và rồi nhờ vào lực lượng dương của chúng ta, chúng ta cũng có thể nâng cao chấn động lực của trái đất này và biến nó thành như Thiên Đàng vậy.

Sự Khác Biệt Giữa Thiên Đàng Và Trái Đất

Sự khác nhau duy nhất giữa Thiên Đàng và trái đất này là chấn động lực, là tần số. Tần số của Thiên Đàng thì nhanh nhưng êm ả. Tần số của thế giới vật chất, chẳng hạn như trái đất của chúng ta thì thô, nhám, không giống nhau. Đó là lý do tại sao đôi khi chúng ta có thiên tai, có động đất và thời tiết biến động. Dĩ nhiên chúng ta cũng có thể nhìn vào dự báo thời tiết để mà nói: “*Gió từ đông bắc sẽ thổi*” đại khái vậy và tạo nên tất cả những thứ này, thứ kia. Nhưng tất cả cũng đều lệ thuộc vào chấn động của trái đất và bầu khí quyển bao bọc nó.

Ở Thiên Đàng không có những thứ này, họ không có bão lớn, không có động đất, họ cũng không có đất, cũng không có gió. Mọi thứ đều khác. Chấn động lực của Thiên nhân cũng khác, bởi vì họ khác. Họ có chấn động lực khác, cho nên Thiên Đàng có khác. Nếu chấn động lực của chúng ta đổi khác, dù cho chúng ta vẫn còn ở đây, cuộc sống của chúng ta cũng sẽ đổi khác.

Dĩ nhiên nếu chỉ có một số ít người tu hành thôi thì chúng ta không thể làm cho cả trái đất biến thành Thiên Đàng được. Nhưng giả sử cả thế giới, hay chỉ cần phân nửa chúng ta tu hành thôi thì chấn động lực của trái đất cũng sẽ thay đổi, phân nửa còn lại không cần phải làm gì cũng được hưởng lợi ích.

Cũng như trong gia đình, cha mẹ đều đi làm, cả nhà cũng được lợi ích nhờ vào tiền lương của cha mẹ đem về. Mấy đứa con cũng không cần phải đi làm. Sau này nếu muốn, chúng cũng có thể đi làm như là một bổn phận đối với xã hội chứ không phải vì nhu cầu đòi hỏi. Dĩ nhiên nếu càng kiếm thêm tiền thì càng lợi ích thêm cho gia đình.

Cũng y như vậy, càng có nhiều người tu hành theo nếp sống của Thiên Đàng, trái đất sẽ càng trở nên cao đẹp hơn. Đến lúc đó, “*căn nhà*” của chúng ta ở đây sẽ được an toàn hơn, còn không

thì vẫn không ổn. Khi nào tần số còn thô thiển, còn động loạn thì có ngày nó sẽ bị vỡ ra hay nổ tung. Chúng ta hiểu rằng những gì càng mịn màng, càng trong suốt thì lại càng dẻo dai hơn.

Cũng cùng một lý thuyết đó, trái đất của chúng ta rất thô, rất nặng, cho nên có một ngày nào đó, nó sẽ tự hủy diệt, nếu chúng ta chưa phá hủy nó bằng bom nguyên tử và sự tàn phá môi sinh, hay bởi sự lơ là trong việc bảo vệ bầu khí quyển chung quanh trái đất.

Đôi khi chúng ta tự đầu độc chính mình bằng quá nhiều hóa chất, làm nhiễm độc đất, nước thì tự nhiên trái đất sẽ không thể tồn tại lâu được. Không cần phải có một siêu nhân hay một nhà tiên tri đại tài như Nostradamus để tuyên bố rằng thế giới này không vĩnh viễn tồn tại. Tự chúng ta cũng có thể đoán được. Cứ nhìn chung quanh làng xóm của chúng ta mà xem xét hết lần này đến lần khác chúng ta đối đãi với hành tinh của mình như thế nào, và chiến tranh đã tàn phá khắp cùng các góc cạnh của thế giới này ra sao!

Câu Chuyện Yêu Tinh Đỏ Và Yêu Tinh Xanh

Có một câu chuyện về hai con yêu tinh sống trên một ngọn núi nọ. Chính ra họ không phải là yêu tinh, chỉ là bán yêu tinh mà thôi, nửa tiên, nửa yêu tinh vậy. Họ cùng sống với nhau, một con thì xanh, một con thì đỏ như đèn xanh, đèn đỏ ở ngoài kia vậy. Màu xanh tượng trưng cho hòa bình, thuận lợi. Màu đỏ tượng trưng cho chiến tranh, sự cản trở. Tuy nhiên, họ sống với nhau rất vui vẻ, cùng sống chung trên núi, không có gì phiền hà, không lo lắng, không tham vọng gì cả.

Họ sống thật lâu, cả mấy trăm năm rồi. Đến một thời gian khi họ không có gì để làm nữa cho nên leo lên đỉnh núi nhìn xuống dưới trần gian, nhìn xuống thế giới của loài người. Và họ nhìn thấy sự bận rộn của người đời, lúc nào cũng phải vất vả ngược xuôi. Họ thấy thế giới không ngừng thay đổi.

Con xanh mới nói với con đỏ: “*Anh thấy không, chúng ta sống ở đây mấy trăm năm rồi mà cuộc sống của chúng ta không hề thay đổi, ngày nào cũng như ngày nấy. Nhưng còn thế giới bên dưới kia, thế giới của loài người kia thay đổi hàng ngày. Tại sao như vậy?*”

Con đỏ lúc đó mới nói: “*À phải ha! Anh nói đúng. Thật là thú vị, cuộc sống của họ thú vị hơn.*”

Con xanh nói tiếp: “*Nhưng tại sao, tại sao cuộc sống của họ cứ biến chuyển hoài vậy?*”

Con đỏ ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “*Ồ, có lẽ vì họ cứ mãi đánh nhau. Phải rồi, vì họ dựng lên những tòa nhà thật đẹp, thật lớn, đến ngày hôm sau họ đánh nhau thì lại san bằng nó xuống. Xong rồi họ lại xây một cái khác lên, rồi lại gây nên chiến tranh, rồi lại phá hủy nó đi, cho nên thế giới lúc nào cũng có chuyện để làm. Đó là lý do tại sao thế giới của họ lúc nào cũng thay đổi. Còn thế giới của chúng ta ở đây, hai chúng ta hòa bình quá, thật là chán. Tôi nghĩ hai chúng ta cần phải đánh nhau.*” Con đỏ nghĩ như vậy.

Còn con xanh thì lại nói: “*Đừng, đừng đánh nhau! Chúng ta là bạn tốt, chúng ta là bạn với nhau đã mấy trăm năm rồi, làm sao lại có thể đánh nhau được!*”

Con đỏ nói: “*Nếu không đánh nhau thì chúng ta không thay đổi gì được cả. Cuộc sống của chúng ta cứ tiếp diễn như vậy thì chán quá và chúng ta cũng không tiến bộ gì cả. Cho nên hãy đánh nhau đi!*”

Con xanh nói: “*Không, không, không, không! Tôi không làm được. Không, chúng ta là bạn mà.*”

Nhưng con đỏ cương quyết nói: “*Bắt đầu từ hôm nay, anh là kẻ thù của tôi.*” Vậy là xong. Tuyên chiến liền tại chỗ. Nói xong, nó bỏ đi, không chung sống với con xanh nữa và dời về phía bên kia núi, ngồi đó một mình để chuẩn bị chiến tranh. Con xanh cũng ngồi lại tại góc núi đó cảm thấy thật cô đơn và sầu thảm. Nó nhớ con kia và cảm thấy rất buồn.

Quý vị biết loài yêu tinh này mà, phân nửa là thiên thần cho nên nó có pháp thuật. Ngoài việc biết bay, biết hóa phép, có thể nhìn thật xa, nghe thật xa, nó còn có một cái mũi dài có thể kéo dài ra vô tận.

Con yêu tinh xanh ngồi đó đến một ngày kia thấy chán quá, đột nhiên nó chú ý thấy bên dưới thế giới của nhân gian có cái gì lấp lánh, chiếu sáng không ngừng. Nó hiểu kỳ cho nên nó dùng cái mũi, (*mọi người cười*) làm cho cái mũi dài ra. Nó niệm: “*Kéo dài ra! Kéo dài ra!*” Và cái mũi cứ kéo dài, dài ra, dài ra rồi xuyên đến thế giới bên dưới, nơi đang lấp lánh và chiếu sáng.

Thì ra ánh sáng lấp lánh đó phát ra từ quần áo của một cô công chúa ở thành phố đó. Hôm đó, người thị nữ mang y phục của cô công chúa ra ngoài phơi. Vì quần áo của cô có kết vàng và những hạt nữ trang bằng kim cương, hồng ngọc, v.v... cho nên chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời, vì vậy nên nó mới chói sáng và chớp chớp như vậy. Lúc đó, những người hầu cận mới nói với nhau: “*Ồ! Y phục của cô thật đẹp nhưng mà nhiều quá, bây giờ không biết làm sao có đủ sào tre để phơi. Làm sao bây giờ?*”

Đúng lúc đó, cái mũi của con yêu tinh kia kéo tới. (*Mọi người cười.*) Lúc đó, mấy người hầu cận nghĩ: “*Ồ! Chúng ta có được cây sào tre dài như vậy thì đủ treo hết số quần áo còn lại.*” Họ bèn treo hết số quần áo còn lại của cô công chúa lên cây sào xanh rồi vui vẻ đi vào trong để ăn bánh nướng cha-pa-ti.

Bây giờ, con yêu tinh xanh này đột nhiên thấy cái mũi của nó bị kéo xuống nặng quá cho nên nó hoảng hốt, vội thu cái mũi lại thành hình dáng bình thường và nhìn thấy một đồng quần áo lấp lánh ở dưới chân. Nó nghĩ bụng: “*Chà!Ồ! Đúng là một ngày may mắn!*” Rồi nó mặc thử vào và thấy thật đẹp. Nó rất hạnh diện, cứ đi tới đi lui một mình.

Lúc đó, tình cờ có con đò xuất hiện. Nó muốn bắt đầu cuộc tấn công. Nhưng con xanh vội nói: “*Anh coi này, tôi có nhiều*

quần áo đẹp lắm, tôi có để dành một ít cho anh, phân nửa cho anh đó!”

Nhưng con đỏ nói với vẻ khinh thường: *“Nè, tôi không mặc mấy thứ trò hề này đâu, chỉ có mấy đũa khùng điên mới mặc mà thôi, cỡ như anh vậy.”* Nó thật sự muốn gây hấn nên mới nói ra toàn những lời khinh bạc.

Nhưng con xanh thì lúc nào cũng xanh, cho nên nó rất là thần nhiên, cũng không chấp nhất gì! Nó nói: *“Được, được, không hề gì. Nếu anh không mặc thì cũng không sao, cứ để đó đi, không có sao đâu!”* Con đỏ không biết làm gì hơn nữa cho nên quay trở về nhà.

Thật ra, nó cảm thấy rất là ganh tị với con xanh bởi thế cũng ráng tự đi tìm một ít quần áo cho chính mình. Nó mới lấy cái mũi của nó, cũng kéo thật dài xuống đến tòa lâu đài kia để đợi quần áo người ta đem treo.

Cùng lúc đó, có mấy kiếm sĩ tập đánh kiếm với nhau trông thấy cái gì thật dài từ đâu đột nhiên chạy tới, họ hỏi nhau: *“Cái gì vậy kia?”* Có người bàn rằng: *“Nhất định đây là một phát minh mới của kẻ địch để tấn công mình. Hãy hạ nó xuống trước... À! Phải rồi.”* Nói rồi họ mới dùng kiếm để chém. *“Bạt”* (Thanh Hải Vô Thượng Sư mô phỏng tiếng kiếm chém xuống.) Lúc đó, con yêu tinh đỏ chợt cảm thấy đau điếng, nên vội vàng thu cái mũi về kích thước bình thường, mới thấy đã bị chảy máu, rồi cảm thấy đau cho nên nó kêu khóc thảm thiết.

Lúc ấy, con yêu tinh xanh nghe tiếng khóc nên chạy qua hỏi: *“Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?”*

Con yêu tinh đỏ cảm thấy mắc cỡ quá, vừa tức, vừa không dám nói thật nên mới nói: *“Để cho tôi yên! Anh đừng làm phiền tôi!”* Con xanh nói: *“Không, tôi không muốn làm phiền gì anh cả. Tôi chỉ muốn giúp anh mà thôi. Anh bị chảy máu rồi. Nhìn đây. Tôi biết có thứ thuốc này, để tôi đắp lên cho anh, máu sẽ không chảy nữa và cái mũi của anh sẽ đẹp trở lại như ngày xưa.”*

Nếu không, anh sẽ bị một vết sẹo thật lớn, chỗ đó có một cái lỗ thật to sẽ xấu lắm. Tôi chỉ muốn săn sóc cho anh thôi.”

Con yêu tinh đỏ cuối cùng cảm động quá nên nói: “Được rồi. Được rồi.” Nó bật khóc nức nở “À! Đau thiệt đó, nhanh lên đi anh, nhanh lên, giúp tôi làm cho nó bớt đau.”

Rồi từ đó trở đi, dĩ nhiên là họ làm hòa với nhau, bởi vì con yêu tinh đỏ cũng chán đánh nhau rồi. Nó nghĩ: “Được rồi, đánh nhau không có gì tốt.” Nó đã học được một bài học hòa bình. Từ đó trở đi, họ mặc quần áo đẹp và mỗi ngày uống trà với nhau, không còn chiến tranh nữa.

Chỉ Khai Ngộ Mới Có Thế Đánh Thức Chân Ngã

Thế giới của chúng ta chưa học được bài học yêu thương và đó là điều thật đáng buồn. Cho nên bây giờ đừng nên đăng báo chỉ trích chính quyền nước này, nước nọ, lên án nhà độc tài này, nhà độc tài kia, sai quân đội làm này làm nọ, vì từ trước đến giờ chỉ thấy toàn là vô ích mà thôi. Thay vì làm vậy, hay ngoài việc làm vậy, chúng ta vẫn phải cố gắng tự tìm lối thoát trước khi quá muộn. Và lối thoát duy nhất đó được gọi là khai ngộ. Khai ngộ chỉ là tìm lại những tư tưởng khẳng định mà chúng ta thiếu sót nghiêm trọng. Nó ở ngay đó, đã có sẵn ở đó, chỉ là chúng ta không dùng đến mà thôi.

Khi chúng ta được sanh vào cõi đời này, mọi người phải lo liệu về những nhu cầu cấp bách như đói rét, ô nhiễm môi sinh, v.v... Vì vậy phản ứng nhất thời từ lúc mới được sanh ra hay lúc còn bé đều vì sự thoải mái về phương diện vật chất này, đều vì những nhu cầu vật chất này. Đó là lý do tại sao chúng ta không có cơ hội nào để nhớ đến những điều tốt mà chúng ta cần phải có để được sinh tồn, để càng có nhiều trí huệ hơn và để hoàn

thành những nhiệm vụ của chúng ta trên cõi đời này một cách mỹ mãn hơn.

Quý vị đã biết tại sao chúng ta quên rồi không? Quý vị có biết tại sao chúng ta không có nó không? Quý vị có biết tại sao chúng ta có nó mà không dùng được hay không? Chỉ vì thế giới này tràn ngập những đe dọa về vật chất.

Cho nên phản ứng nhất thời của chúng ta là phải tự bảo vệ mình, bảo vệ cái thân thể này, cho ăn, cho uống, cho mặc, xây nhà ở, mua thêm nhiều mền, mua xe lớn để chạy khắp nơi, xây đường lớn cho xe chạy, v.v... Tất cả những nhu cầu vật chất này ngay từ lúc chúng ta còn bé đã dồn ép chúng ta, làm tiêu hao tất cả thời giờ của chúng ta, làm cho chúng ta nhiễm thói quen lúc nào cũng chỉ bận tâm đến những nhu cầu vật chất mà thôi và đó chính là lý do tại sao chúng ta càng ngày càng đi xa, xa dần, càng ngày càng quên bản chất tốt lành của mình. Bí mật chỉ có bao nhiêu đó mà thôi. Quý vị nghĩ có lý không? (*Mọi người đáp: Dạ có.*)

Bây giờ tôi đã giải thích một cách ngắn gọn và hợp lý cho quý vị nghe, hay nhắc nhở cho quý vị nhớ khai ngộ thật sự là gì? Không có gì bí mật cả. Đó chỉ là bản chất thuộc về phần kháng định của chúng ta. Bên trong chúng ta có cả hai. Cho đến bây giờ, chúng ta chỉ dùng phần phủ định vì những nhu cầu của thế giới phủ định này buộc chúng ta phải luôn luôn nghiêng về phía phủ định để tồn tại. Chỉ có vậy thôi. Nhưng đó là những gì chúng ta không nên làm.

Nếu không có phần kháng định, ngay cả phần phủ định, chúng ta cũng không chăm sóc được đầy đủ. Nếu không có người tài xế, dù chúng ta có chăm sóc chiếc xe kỹ lưỡng đến đâu, nó cũng không chuyển bánh được, dù có chuyển động được, nó cũng chạy sai đường, rồi đụng vào người ta. Cho nên người “tài xế” phải tỉnh dậy. Phải đánh thức anh ta dậy rồi bảo anh ta lái “chiếc xe”, lái một cách nghiêm túc. Khai ngộ chỉ là vậy thôi.

VẤN ĐÁP

Pháp Môn Quán Âm Mang Lợi Ích Cho Tất Cả Chúng Sinh

Vấn: *Kính thưa Sư Phụ, con biết rằng có một phương pháp gọi là “Pháp Phương Tiện”. Thưa có giống như Pháp Môn Quán Âm không?*

Sư Phụ: Không hẳn, nhưng nó cho quý vị hương vị của sự khai ngộ. Và quý vị có thể tiếp tục tu hành mỗi ngày mà không cần phải theo quy định nghiêm ngặt như thuần chay và thiền hai tiếng rưỡi một ngày, đại khái như vậy. Có thể thiền nửa tiếng mỗi ngày hoặc hai mươi phút, thích thế nào cũng được và ăn thuần chay khi công việc hay hoàn cảnh thuận tiện. Đó gọi là “Pháp Phương Tiện”.

Quý vị cũng được khai ngộ; nhưng ở phạm vi nhỏ, chỉ có thể giải thoát cho bản thân. Pháp Môn Quán Âm sẽ giải thoát nhiều thân bằng quyến thuộc, cứu huyền thất tổ của mình, cả những người mà quý vị không biết đến, tổ tiên của mình, thế hệ tương lai, cháu chắt chưa ra đời, v.v... Do quan hệ huyết thống nên họ cũng được giải thoát.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, khi con là người tiếp đón khách và phải mời bạn bè đi ăn trưa hoặc ăn tối, nhưng họ không phải là người thuần chay, con có nên gọi thức ăn thuần chay cho mọi người trong khi chỉ có mình con ăn thuần chay không?*

Sư Phụ: Không nên. Quý vị gọi những gì khách muốn ăn. Chúng ta không áp đặt lối sống của mình lên bất cứ người nào và cản trở tự do của họ. Đó là sự lựa chọn của họ. Quý vị hỏi. Nếu họ cũng muốn thử thức ăn thuần chay thì tốt, nếu họ cũng đồng ý và vui vẻ. Nói với họ rằng, hãy thử thức ăn thuần chay một một lần xem có thích không. Nếu họ không thích thì đừng làm.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, xin chỉ cho con biết làm cách nào để đạt được Thiên Đàng của cảnh giới Thứ Nhất hoặc phải làm những gì để bắt đầu?*

Sư Phụ: Chỉ cảnh giới Thứ Nhất thôi sao? Mục tiêu của quý vị thấp vậy sao. *(Mọi người cười.)* Sao không đến ít nhất là cảnh giới Thứ Năm cùng với tôi? Ở đó hoàn toàn trống vắng vì không ai đến, còn rất nhiều chỗ. Singapore thì chật chội. Chúng ta đi đến đó để thay đổi. Có nhiều lâu đài, không có đèn giao thông và không bị kẹt xe.

Cảnh giới Thứ Nhất không có gì để chọn làm mục tiêu và bận tâm đến, chỉ có chúng sanh A-tu-la sống ở đó. Chỉ là Thiên Đàng thấp và địa ngục. Chỉ có thần thông và có chút khả năng chữa lành bệnh, chút tài tiên đoán. Chỉ vậy thôi. Có thể sống ở đó ba trăm năm hay một ngàn năm, nhưng cũng phải trở lại đây, rồi ai biết mình sẽ đi đâu và sẽ thành gì. Sao phải đi đến cảnh giới Thứ Nhất, nó cũng không an toàn như thế giới này. Đừng mong đến đó. Chỉ là trình độ “A” hoặc “A, B, C” của mọi đẳng cấp. Chúng ta bắt đầu từ đó, nhưng không dừng tại đó.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, giới luật thứ nhất là không sát sanh. Nếu rắn bò vào nhà, thì có nên giết để bảo vệ gia đình mình không?*

Sư Phụ: Không có rắn ở Singapore nên quý vị đừng gây rắc rối cho tôi. *(Mọi người cười và vỗ tay.)* Đất cho người ở còn không đủ thì lấy đâu ra chỗ cho con rắn đáng thương này ở chứ? Nhưng dù sao thì cũng đừng sát hại nó, có thể dùng cái túi vải và nó sẽ vui vẻ bò vào rồi mình đem nó đi nơi nào khác, trong bụi rậm hay đâu đó. Nó sẽ vui sướng. Nếu phải giết thì đương nhiên là có thể làm, nhưng rồi quý vị phải trả nghiệp chướng đó. Quý vị có thể làm bất cứ điều gì ở thế giới này, chỉ là mình phải trả cho điều đó. Không phải trả bằng tiền bạc mà là nghiệp quả.

Giết nó rồi, có thể quý vị sẽ bị thương ở đâu đó, bị nhức đầu kinh khủng hay là tay mình đột nhiên bị tê liệt, hoặc là bị tương

tự như vậy. Có thể trả trong tạm thời hoặc trong thời gian dài, tùy theo nghiệp chướng quý vị gây ra lớn thế nào, và tùy theo quý vị đã lấy đi từ kho tàng vật chất của vị giáo chủ sáng tạo bao nhiêu. Càng lấy nhiều thì càng trả nhiều, lấy ít thì trả ít. Đó là lý do tôi khuyên quý vị nên thuận chay, bởi vì trả ít hơn.

Thậm chí rau cải cũng có sự sống, nhưng mình không trả nhiều nghiệp, không nặng nề lắm. Không phải ăn rau thì không cần phải trả. Tôi không có ý nói về giá cả thị trường, mà nói về vị giáo chủ của tạo vật. Vị này thấp hơn Thượng Đế toàn năng. Nếu quý vị không thể hoặc không trả được cho vị Giáo Chủ sáng tạo thì không thể đến được với Thượng Đế. Vấn đề là vậy.

*Vị Minh Sư Khai Ngộ
Năm Giữ Chìa Khóa Khai Ngộ*

Vấn: *Thưa Sư Phụ, xin Ngài giải thích về truyền Tâm Ấn của Pháp Môn Quán Âm.*

Sư Phụ: Tâm Ấn là một dạng “nghi lễ” khai mở trí huệ. Không cần hoa quả, nhang đèn, không cần bái lạy, không cần tụng Phật, không cần nhà thờ, không cần gì cả. Chỉ có quý vị và lực lượng khẳng định nguyên thủy của chính mình. Như hiện giờ, quý vị ngồi đây một mình, và tôi hướng dẫn linh hồn của quý vị nơi đi, kết hợp khẳng định và phủ định lại với nhau. Hiện giờ quý vị bị chia cắt vì luôn ngã về phía phủ định để sinh tồn. Khi quý vị ngồi một mình ở đây và đã sẵn sàng, mong muốn được trở về. Tôi chỉ cần kéo quý vị trở lại. Nhưng không có hành động nào xen vào. Những điều này trừu tượng và kỳ diệu trong năng lực vô hình. Không có điều gì để làm. Làm mà không làm. Thậm chí, tôi cũng không cần có mặt ở nơi đó, cũng không cần biết đến tên tuổi, địa chỉ, nghề nghiệp của quý vị. Tôi không cần phải biết quý vị, ý nói về phương diện vật chất, còn bên trong thì tôi biết.

Cho nên, Tâm Ấn giống như quý vị ngồi đó và kết nối với lực lượng kháng định bên trong. Vì quý vị bị mất quân bình nên nghiêng về phía phủ định. Bây giờ, quay trở lại và sẽ được cân bằng. Vậy thôi. Rồi quý vị biết rằng mình được khai ngộ bởi vì quý vị thấy được ánh sáng, nhận được sự dạy dỗ từ Thiên Đàng qua dòng âm lưu.

Đó không phải là ngôn ngữ như tiếng Anh của người Singapore, không phải tiếng Trung Hoa. Đó là vô ngôn, là âm thanh trong sự tĩnh lặng. Nó sẽ làm quý vị sáng suốt hơn, ngày càng nhận ra rằng mình vĩ đại và mình là Chủ của căn nhà. Đó là Tâm Ấn. Không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, bởi vì quý vị sẽ được hợp nhất với toàn vũ trụ. Đó là cách chúng ta nhận biết chính mình. Nếu thấy khó hiểu, hay không hiểu thì hãy đi thọ Tâm Ấn. Rồi quý vị sẽ hiểu.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, sau khi khai ngộ, chúng ta có bị bệnh không?*

Sư Phụ: Có chứ. Nhìn nè, tôi đang bị cảm, do được một số bạn bè tặng cho tôi. Và tôi bị yếu đi bởi vì làm việc quá sức, vì có nhiều đệ tử và nhiều đòi hỏi từ thế giới. Nên thân thể của tôi cũng như của quý vị, hoặc thân thể của quý vị như của anh này. Nếu sức đề kháng kém vì làm việc quá sức, chiếc xe của quý vị chạy quá mức thì nó sẽ ngừng. Nó sẽ hư. Y như vậy. Chiếc xe cũng bị hư dù là chiếc hiệu Benz hay hiệu Cadillac. Đôi khi cũng bị hư hỏng, đó là chuyện bình thường.

Tại sao chúng ta phải tránh bệnh tật? Đây phải chuyện gì lớn đâu. Nếu mấy hôm nay tôi không bệnh, thì tôi không có được hai ngày an hưởng trên giường. Cho nên đó là phần thưởng, cũng không tệ. Và mọi người thương tôi vô cùng. Ô, khi tôi bệnh, tôi thấy mình được quan tâm. Đó cũng là giây phút được an hưởng. Bệnh không phải là vắn đề. Phật cũng bệnh, Ngài có bệnh không? Chắc chắn có rồi, bệnh không phải là chuyện lớn.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, tại sao trên thế giới này lại có nhiều tôn giáo như vậy?*

Sư Phụ: Thật ra chỉ có một tôn giáo, tên gọi khác nhau mà thôi. Nếu không tin tôi, quý vị dành thời giờ đi nghiên cứu, so sánh tất cả các tôn giáo với nhau rồi quý vị sẽ hiểu những gì tôi nói. Chỉ vì người ta không nghiên cứu các tôn giáo khác, nhưng vậy cũng được, cũng tốt.

Chỉ tập trung vào tôn giáo của mình thôi. Nếu biết một tôn giáo cũng đủ; bởi vì cũng tương tự với các tôn giáo khác, cũng dạy người ta làm việc tốt, không giết hại, không trộm cắp, tôn kính Thượng Đế và Phật. Không có tôn giáo nào dạy người ta làm điều xấu hoặc ở lại đây mãi mãi để ăn uống rồi chết ở thế giới này. Mọi tôn giáo đều dạy quý vị: “*Hãy làm người tốt ở thế giới này và tìm Thiên Đàng trong khi còn có thể.*” Mọi thứ khác chỉ là nói cho có, chỉ là thủ tục hành chánh và các chi tiết. *(Mọi người vỗ tay.)*

Vấn: *Thưa Sư Phụ, Sư Phụ nói biết được cách trở về Nhà. Vậy Nhà ở đâu? Thiên Đàng và địa ngục ở đâu?*

Sư Phụ: Tại đây. *(Thanh Hải Vô Thượng Sư chỉ vào mắt trí huệ của Ngài.)* Mọi thứ đều ở đây. Nhưng nếu không biết, thì mọi thứ ở khắp nơi. Khắp nơi là địa ngục, khắp nơi là Thiên Đàng. Nếu biết, thì nó là Thiên Đàng, nếu quý vị không biết, thì nó là địa ngục. Đơn giản, chỉ vậy thôi. *(Mọi người vỗ tay.)*

Vấn: *Thưa Sư Phụ, nếu con tu Pháp Môn Quán Âm, con có thể tìm được người thân đã qua đời và giao tiếp với họ được không?*

Sư Phụ: Người thân đã qua đời? Ồ, được chứ. Nhưng tôi e rằng có thể quý vị sẽ không thích đến đó. Có một số người khó mà gặp được. Nếu muốn đi đến những nơi như vậy, cần phải có một vị Minh Sư. Nếu không quý vị sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên không phải lúc nào gặp được người thân đã qua đời cũng tốt.

Hiện giờ, quý vị tu Pháp Môn Quán Âm và một số họ hàng đã qua đời của quý vị lập tức được thoát khỏi tình trạng đau khổ mà họ đang chịu. Nếu họ đã ở Thiên Đàng rồi thì sẽ được lên Thiên Đàng ở đẳng cấp cao hơn. Nếu đang chịu hình phạt nhẹ thì có thể lập tức được thăng hoa ngay, rất nhanh. Nếu quá nặng thì phải thương lượng. Minh Sư phải thương lượng hoặc phải chịu khổ giùm người đó, nhưng không lâu lắm. Ví dụ như, nếu người đó phải chịu khổ hàng ngàn năm, thì Minh Sư không phải chịu khổ hàng ngàn năm như vậy, chỉ một vài giây, một vài phút, đôi khi cũng kéo dài; nhưng dù bị bệnh thì cũng không phải là vấn đề gì lớn, đại khái như vậy.

Cho nên không phải lúc nào gặp được họ hàng quá cố cũng lý tưởng. Tốt hơn là gặp khi họ đang còn sống. Yêu thương họ, phụng sự họ và khích lệ họ trước khi họ qua đời. (*Mọi người vô tay.*) Nhưng mình cũng có thể gặp được họ. Nhiều người tu hành trong chúng tôi đã gặp được người thân và bạn bè đã qua đời, họ quay trở lại để cảm ơn chúng ta, nhờ chúng ta tu hành mà họ được giải thoát. Cũng không có gì lớn lao, không có gì to tát lắm.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, một trong năm giới luật có giới luật không tà dâm. Không tà dâm áp dụng cho người độc thân như thế nào?*

Sư Phụ: Ô, có nghĩa là quý vị nên sống chung thủy với nhau. Nhưng trong trường hợp của nhiều tôn giáo khác, do truyền thống, họ có thể có nhiều vợ. Nếu đã có trước khi đến Tâm Ấn rồi thì không có nghĩa là họ phải chia cắt và chỉ chọn có một người thôi. Nhưng trong trường hợp chung, tôi nói mọi người nên tránh có quá nhiều mối quan hệ, bởi vì tôi nghĩ có một bà vợ đã đủ rắc rối rồi – Ô, xin lỗi. (*Mọi người cười.*) Xin đừng giết tôi nha.

Ý tôi là người vợ hoặc chồng phải gánh chịu nặng nề những đau khổ trong tâm do người phối ngẫu có nhiều mối quan hệ. Và điều đó, quý vị không muốn gây tổn thương cho người khác,

huống chỉ làm cho những người bạn thân yêu hay là ba hoặc mẹ của con cái mình đau khổ.

Đó là lý do tôi nói tránh những mối quan hệ ngoài hôn nhân. Nhưng nếu đã lỡ có trước khi Tâm Ấn rồi thì cứ giữ như vậy. Tốt hơn là đừng để người kia biết. Giảm thiểu sự đau khổ. Càng ít đau khổ thì càng tốt, bởi vì sự đau khổ đó sẽ ảnh hưởng tới mình nữa. Lương tâm mình sẽ ray rứt và cảm giác tội lỗi.

Làm sao quý vị có thể thiền trong an ổn được? Khi thiền, quý vị muốn nghĩ đến Thượng Đế, nhưng mình toàn nghĩ đến cô vợ hai, vợ ba. Tại sao tối hôm qua, cô ta muốn đánh mình chỉ vì mình đến trễ, v.v... Hoặc mình đã mua quần áo đẹp hơn cho cô nọ, v.v... Áy chà! Nhiều rắc rối quá. Nó làm tổn thương. Đó là lý do gọi là phạm giới tà dâm.

Trong trường hợp chưa kết hôn, dĩ nhiên trong thời hiện đại, tôi không thể bảo mọi người: *“Không được, không được, đừng làm vậy.”* Cố gắng chung thủy với nhau. Điều này tốt cho tâm hồn, đạo đức và tốt cho sự tin tưởng giữa đôi bên và đặc biệt ngày nay tốt cho sức khỏe chúng ta nữa. Quý vị đọc báo nhiều hơn tôi. Những từ ngữ này người ta viết rất lớn. Tôi có nên nói thêm không? Ngày càng nhiều người chết vì bệnh AIDS mỗi ngày, cho nên hãy tự chăm sóc cho chính mình.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, để theo đuổi việc tu hành thì có cần thiết phải có môi trường yên tĩnh không?*

Sư Phụ: Khởi thủy thì cần nhưng bây giờ thì không. Sau này đôi khi chúng ta cần. Đó là lý do thỉnh thoảng chúng ta tổ chức bé quan một hai tuần hoặc ba bốn ngày. Hàng năm được tổ chức vào những thời điểm khác nhau, nên mọi người có cơ hội được an bình, yên tĩnh chỉ để tu tập trong môi trường thiền định. Mặt khác, quý vị phải ra ngoài hòa nhập vào xã hội để mang ánh sáng và sự gia trì đến cho anh chị em của chúng ta. Quý vị không thể luôn ẩn trốn trên núi và trở thành Phật ích kỷ. *(Mọi người cười.)*

Vấn: *Thưa Sư Phụ, những giấc mơ về tương lai có thành sự thật không? Chúng ta có thể thay đổi tương lai được không?*

Sư Phụ: Có thể. Nếu chúng ta đủ mạnh thì đôi lúc có thể. Nếu muốn mình đủ mạnh, thì hãy thiền định và đem lực lượng Phật ra; rồi quý vị có thể thay đổi mọi thứ. Nếu không thì tương lai sẽ thay đổi quý vị.

Cách Để Giảm Thiểu Ham Muốn Tình Dục

Vấn: *Thưa Sư Phụ, xin Ngài chỉ dạy cho con nên làm cách nào để kiểm soát ham muốn tình dục thái quá? Con cần hồng ân của Thượng Đế.*

Sư Phụ: Điều này – tôi không có kinh nghiệm. Có nhiều biện pháp khắc phục. Hầu hết người ta ăn thịt quá nhiều, uống rượu và tất cả những thứ đó làm kích thích thêm sự đam mê. Chúng ta đã có đủ cái gọi là những đam mê thú tánh bên trong, nên chúng ta làm nhiều việc giống như loài vật đang làm. Chúng ta không thể kiểm soát được.

Chúng ta thừa hưởng thú tánh trong khi chúng ta sống trong vương quốc này, một phần vì thân thể. Nên giờ nếu muốn kiểm soát, chúng ta phải giảm thiểu nạp vào những chất độc, thực phẩm kích thích, đại khái như vậy. Có những thức ăn làm tăng nhu cầu sinh lý. Người ta tìm kiếm thứ đó. Một số người thích vậy.

Vua chúa thời xưa luôn ăn các loại thức ăn đặc biệt bởi vì họ có quá nhiều vợ. Có nhiều loại thức ăn để khống chế sự ham muốn tình dục. Bước đầu tiên là ăn thuần chay, không ăn trứng, không ăn cá, v.v..., và không rượu, không dùng các chất làm cho say sưa. Có nhiều thứ, phạm phu chúng ta trả giá cao cho hầu hết những chất độc hại. Tôi luôn thắc mắc tại sao tốn nhiều tiền để đầu độc chính họ như vậy. Dù sao thì đó là sự chọn lựa riêng tư và ý chí tự do của họ.

Cho nên, nếu quý vị hỏi tôi cách giảm thiểu năng lượng tình dục thì có nhiều cách làm. Quý vị phải chuyển sang thuần chay, ăn các loại thức ăn đơn giản, không chứa quá nhiều dầu, gia vị kích thích, đại khái như vậy. Uống nhiều nước mát, không uống rượu sâm banh, rượu sâm banh là tệ hại nhất, chỉ dành cho ngày cưới. Quý vị biết ha! Tôi không biết. Tôi nghe nói vậy. Người ta nói như vậy đó.

Đơn giản nhất là làm cho mình bận rộn với những việc làm có ý nghĩa, giúp đỡ người khác; rồi quý vị sẽ quên đi vấn đề của riêng mình. Tôi không biết làm sao quý vị lại có thời gian để suy nghĩ về khuynh hướng này. Nếu quý vị thức suốt đêm dài đọc sách như tôi thì tôi nghĩ ham muốn tình dục của quý vị sẽ bỏ chạy mất. (*Mọi người cười và vỗ tay.*) Bởi vì tình dục rất sợ làm việc.

Hãy làm điều gì đó. Thế giới này có nhiều đau khổ lắm, hãy làm vài công việc thiện nguyện trong thời gian rảnh rỗi. Cảm nhận nỗi đau của nhân loại. Quý vị hãy hòa mình vào sự hy sinh và niềm vui, niềm vui thuần khiết của việc phụng sự mọi người. Mang hạnh phúc, mang niềm vui cao thượng đến với mọi người, điều đó cũng sẽ mang hạnh phúc cao quý cho mình.

Quý vị đã đọc quá nhiều sách xấu, có thể là những thông tin đồi trụy. Bây giờ đừng đọc nữa. Chuyển sang đọc sách tâm linh. Đọc Thánh Kinh, Kinh Phật, Kinh Koran, bất cứ thông tin gì nói về đời sống thánh thiện; sách của Ấn giáo, bất cứ gì quý vị muốn; tập yoga, đọc giáo lý của các vị Thánh hiền, nhiều sách để đọc lắm.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, nếu Pháp Môn Quán Âm có thể giúp con tránh khỏi luân hồi, vậy còn nghiệp chướng tiền kiếp của con thì thế nào?*

Sư Phụ: Ô, tôi đã đốt rồi. Tôi đã ném vào thùng rác rồi, bật lửa đốt, đã xong hết rồi. Quý vị có biết nghiệp chướng đến từ đâu không? Dĩ nhiên đến từ hành động và phản ứng của quý vị,

nhưng nó đến từ đâu? Nó được chứa trong hạ ý thức. Có một cái nút; chỉ cần ấn xuống và nó sẽ đi hết. Như máy vi tính hoặc máy khâu âm. Quý vị có thể mở nhạc, thâu vào hoặc xóa đi. Chỉ cần biết cách là được.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, để được khai ngộ thì thường mất bao lâu? Xin Sư Phụ khai thị khai ngộ tùy thuộc vào những gì?*

Sư Phụ: Ô, tùy thuộc vào nhiều thứ. Thứ nhất, dựa vào phương pháp thiền đúng đắn. Tùy vào vị thầy của quý vị, người đó có khả năng dẫn dắt quý vị đạt được khai ngộ hay không. Đừng để ý đến vấn đề lâu hay mau. Nếu có thầy giỏi thì quý vị sẽ nhận được sự khai ngộ ngay lập tức. Nếu không có thầy giỏi thì tôi không biết bao lâu—rất, rất lâu, rất nhiều kiếp.

Khai ngộ cũng tùy vào sự thành tâm và quý vị có muốn hay không. Nếu quý vị muốn thì đạt được ngay. Nếu không muốn, thì cho dù quý vị giả vờ như thế nào đi nữa hay ngồi đó bao lâu, cho đến khi rớt mộng ra. (*Mọi người cười.*) Quý vị cũng không được gì hết.

Tâm Ấn Là Sự Truyền Pháp Từ Bên Trong

Vấn: *Thưa Sư Phụ, có người nào hướng dẫn chúng con thiền Quán Âm tại Singapore trong giai đoạn đầu sau khi được Tâm Ấn không?*

Sư Phụ: Có. Tôi sẽ để một vài vị xuất gia nam hoặc nữ ở lại đây với quý vị, thật ra họ là Sứ Giả Quán Âm, họ trông không giống như người xuất gia. Họ giống như tôi. Họ là người bình thường như quý vị. Tôi sẽ để lại vài người tu tập lâu năm, biết được cách tu tập trong giai đoạn đầu sau được Tâm Ấn. Ngoài ra, quý vị có thể viết thư cho tôi. Ngày nay, chúng ta có máy fax, đừng lo. Và sự câu thông bên trong luôn ở đây một trăm phần

trăm – không bao giờ đứt đoạn. Cho nên, đó là sự hướng dẫn tốt nhất.

Sau này, quý vị không phải dựa vào bất kỳ ai; bởi vì quý vị sẽ nhận được câu trả lời bên trong, rất nhanh và quý vị sẽ biết. Vị Thầy sẽ biết quý vị đang ở đâu, làm gì, và quý vị đang gặp nguy hiểm nào, hoặc quý vị cần thực hành điều gì. Sự dạy dỗ sẽ từ bên trong, không phải bằng lời nói.

Lời nói chỉ là chuyện bình thường, như chúng ta nói chuyện với nhau cho vui. Kể chuyện ngày xưa ngày xưa để khuyến khích quý vị tu hành, đại khái vậy. Nhưng hướng dẫn bằng lời không bao giờ là sự giảng dạy hoàn mỹ. Quý vị chỉ có thể tìm được sự giảng dạy hoàn mỹ từ bên trong, và điều đó chỉ giữa Thầy và trò với nhau, và mỗi học trò được dạy bên trong khác nhau. Thậm chí nếu ngồi kế bên nhau, quý vị cũng không biết được đẳng cấp của anh ta ở đâu hoặc vị Minh Sư đã truyền dạy bên trong cho anh ta điều gì. Tất cả đệ tử nhận được sự dạy dỗ khác nhau và tùy theo đẳng cấp của mỗi người.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, nếu chúng ta cầu nguyện với Thượng Đế hoặc Chúa Giê-su thì chúng ta cũng có thể sùng bái Quan Thế Âm Bồ Tát trong chùa được không?*

Sư Phụ: Tại sao lại không? Càng nhiều càng tốt. Tôi nghĩ vậy. Đó là điều chúng ta nghĩ. Quý vị làm điều quý vị muốn miễn là quý vị cảm thấy vui. Nếu điều này làm cho quý vị khai ngộ thì làm càng nhiều càng tốt. Nếu không thì quý vị vẫn phải tu tập Pháp Môn Quán Âm. Sùng bái thật sự là khi quý vị thấy được Thượng Đế, Chúa Giê-su, Quán Thế Âm ngay trước mặt và tôn sùng ngay dưới chân các Ngài.

Quý vị sẽ cảm thấy sự khác biệt rất lớn giữa việc lạy Phật và lạy tượng gỗ. Khi lạy tượng gỗ, Ngài chẳng nói gì, cũng không thể trả lời câu hỏi của quý vị. Nhưng khi lạy Phật thật bên trong lúc thiền định hoặc trong khi đang ngủ, mình đi Thiên Đàng, đó là

lúc bái lạy thật sự và quý vị sẽ cảm thấy hoàn toàn khác biệt. Quý vị sẽ thấy mình không thuộc về thế giới này, sẽ thấy mình là Phật.

Đó là sự sùng bái thật sự. Quý vị có thể sùng bái bất cứ vị nào quý vị thích, nhưng phải chắc rằng quý vị thấy được các Ngài. *(Mọi người vỗ tay.)*

Vấn: *Thưa Sư Phụ, tọa thiền có bị ma nhập không?*

Sư Phụ: Còn tùy. Nếu quý vị thiền tùy tiện mà không có thầy, quý vị chọn sai đường, hoặc cố tình thiền nhưng không giữ giới luật – ăn thức ăn không đúng hoặc làm phượng hại người khác – thì hiệu ứng ngược sẽ đổ lên người quý vị. Đó là lúc quý vị cho phép ma quý vào phá hại và tạo chướng ngại cho mình. Đó chỉ là sự tự nhiên của phía phủ định. Khi quý vị không muốn tựa vào thì không đứng vững và quý vị giữ như vậy thì sẽ bị kéo về phía lực lượng phủ định lần nữa. Lúc đó lực lượng phủ định sẽ mạnh hơn, bền vững hơn bởi vì nó làm quý vị mất thời gian, giống như càng thắt thì càng bị kẹp chặt và quý vị khó mà vùng vẫy ra được.

Đó là tại sao tôi không muốn nhận nhiều đệ tử để tôi được nổi tiếng và có nhiều người theo. Quý vị phải giữ giới luật, phải ăn thuần chay. Thanh tịnh hóa bản thân trong lúc thiền định để không phải chịu tác động không tốt và không bị chướng ngại. Tôi chịu trách nhiệm cho bất cứ những gì xảy ra với quý vị. Nếu giữ giới luật và tuân theo những chỉ dẫn thì quý vị không bị chuyện gì hết. Nhưng nếu quý vị không làm theo thì ngay cả Thượng Đế cũng không giúp quý vị được.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, con là một người tội lỗi, con có thể đạt được khai ngộ không?*

Sư Phụ:Ồ, ai là người không có tội, xin giơ tay lên. *(Mọi người cười.)* Người tội lỗi, xin giơ tay lên. Tôi cũng bao gồm trong đó, đừng lo. Không ai là người tội lỗi, chúng ta chỉ vô minh mà thôi. Chúng ta không được dạy theo cách của Thánh nhân.

Chúng ta chỉ được dạy cách sanh tồn trên thế giới: ăn như thế nào, mặc như thế nào, làm sao để chăm sóc công cụ vật chất này. Đó là những gì chúng ta được dạy cho đến tận bây giờ. Tất cả nền giáo dục đều hướng đến mục đích làm sao để chúng ta có được việc làm tốt. Chúng ta không được dạy phương cách sáng suốt, thánh thiện. Nên bây giờ là thời điểm. Không sao hết. Chúng ta đã làm nhưng chúng ta không biết.

Sao mà chúng ta có thể là người tội lỗi được? Nếu một đứa trẻ không được dạy dỗ và làm lỗi, sao có thể trách nó được? Đổ lỗi cho Thượng Đế. Ha! Ngài đã không gọi đến quý vị một vị Thầy sớm và kịp lúc – Lỗi của Ngài. *(Mọi người cười và vỗ tay.)*

Vấn: *Thưa Sư Phụ, con muốn cống hiến đời con cho những người khác, xin Ngài cho ý kiến?*

Sư Phụ: Ồ, phải đó. Nếu có người muốn nhận anh. *(Mọi người cười.)* Chúng ta có thể cống hiến sự phụng sự khi mình đang sống. À, dù sao đi nữa, mỗi người cũng đang cống hiến cuộc sống của họ. Họ làm việc cho xã hội, cho gia đình. Đây là một hình thức cống hiến. Có người cống hiến nhiều hơn, họ làm việc cho các hội đoàn, phục vụ thiện nguyện cho người khác hoặc nhận lương ít. Tôi nghĩ có thể ý quý vị như vậy.

Làm những gì quý vị cảm thấy thích và có khả năng. Ở thế giới này, có nhiều việc để làm lắm, không bao giờ có đủ người làm việc.

Phục Hồi Phẩm Chất Thiên Đàng Của Chúng Ta

Vấn: *Thưa Sư Phụ, nếu chúng ta đang vui hưởng cuộc sống ở Địa Cầu này, thì sao phải cố gắng để lên Thiên Đàng?*

Sư Phụ: Ồ, vậy thì đừng cố. Ai biểu quý vị phải cố gắng? Chỉ những người muốn đi thì nên đi. Nếu quý vị thích thế giới này

nhiều như vậy thì tốt cho quý vị, chúc may mắn. Hy vọng quý vị hưởng thụ được lâu lâu. (*Mọi người cười.*) Bởi vì không ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Thế mới khổ.

Nếu lúc nào chúng ta cũng có thể hưởng thụ thế giới này, nếu tôi có thể dán tem đảm bảo rằng quý vị sẽ không bao giờ đau khổ, chưa từng khổ trên thế giới này; và quý vị tiếp tục vui hưởng hết đời này, đời sau và đời sau nữa, thì không cần phải suy nghĩ đến Thiên Đàng làm gì. Nhưng không ai có thể bảo đảm điều đó, quý vị tự biết được mà. Tất cả cấp bậc cao quý, những ông vua bà hoàng, giờ họ đang ở đâu? Họ được hưởng thụ nhiều hơn quý vị, hơn tất cả những điều quý vị từng mơ tưởng. Họ hiện đang ở đâu? Đang làm gì? Đang vui hưởng nơi đâu? Quý vị biết câu trả lời rồi.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, Ngài nói chúng ta đều là con cái của Thượng Đế và chỉ có một Thượng Đế duy nhất. Vậy thì tại sao chúng ta có những chủng tộc và màu da khác nhau? Mọi người không bình đẳng, giống như con và Ngài?*

Sư Phụ: Hãy nhìn những bông hoa này. Quý vị muốn chúng chỉ có cùng một màu hồng thôi sao, thế thôi? Vậy thì còn gì gọi là đẹp nữa? Màu hồng, chỉ một màu, một và duy nhất. Chúng ta có nhiều màu sắc, đó là lý do có sự vui tươi. Quý vị thích như vậy. Cho nên quý vị chọn sanh ra với màu sắc đó, nhưng giờ quý vị không hiểu tại sao. Hãy khai ngộ rồi quý vị sẽ hiểu vì sao.

Nhưng quý vị nói cũng đúng. Hỏi cũng đúng bởi vì đẳng cấp cao hơn không có sự khác biệt, không có khác biệt giữa nam và nữ, không khác biệt màu da. Chỉ có sự nhận thức thuần khiết, trí huệ thuần khiết, thậm chí không có sự hữu hình.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, làm sao để được tức khắc khai ngộ và giải thoát vĩnh viễn nếu chúng ta vẫn còn bất an và phải làm việc để kiếm tiền?*

Sư Phụ: *(Thanh Hải Vô Thượng Sư nói với xướng ngôn viên)*
 Cô biết mà, cô hãy nói cho anh ta nghe đi.

Xướng Ngôn Viên: *Thiền hai tiếng rưỡi mỗi ngày.*

Sư Phụ: Anh ta không biết. Đừng làm anh ta sợ. Khai ngộ là điều bất khả tư nghị mà sẽ xảy ra trong sự hiện hữu của quý vị. Khai ngộ sẽ làm nhẹ đi gánh nặng mà quý vị đang mang mỗi ngày. Nó sẽ loại bỏ mọi chướng ngại trên đường đi của quý vị. Nó sẽ nâng đỡ quý vị khi quý vị gục ngã hay đang bị bệnh. Bất cứ lúc nào quý vị gặp khó khăn và nguy hiểm, nó sẽ gia trì cho quý vị. Lúc nào quý vị cũng cảm thấy như được ở trong tình thương của người mẹ, nên đừng lo lắng. Sự lo lắng và bất an mà quý vị đang có là bởi vì quý vị không khai ngộ, nó không tương phản. Cho nên nếu quý vị muốn thoát khỏi những đau khổ thì hãy khai ngộ.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, tại sao người tốt ở thế gian phải chịu khổ nhiều như vậy?*

Sư Phụ: Sao quý vị biết là họ tốt? Quý vị biết rõ họ hay sao? Có khi quý vị không hề biết. Tốt hay xấu chỉ là mức độ hiểu biết của chúng ta. Những ghi nhận của đời sống, của sự hiện hữu thì rất dài. Đôi khi họ tốt, đôi khi xấu. Quý vị không bao giờ có thể kiểm tra được hết. Bất cứ điều gì xảy ra đều có lý do của nó. Đừng lo lắng.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, có sự lý giải về việc tại sao một số người sanh ra lại kém may mắn hơn những người khác không?*

Sư Phụ: Do nghiệp chướng. Một số người làm việc tốt, làm nhiều việc thiện cho người khác thì khi đầu thai trở lại, họ sẽ được giàu sang và may mắn. Nếu những người không bao giờ cho bất kỳ ai cái gì, khi mà người ta đang trong tình cảnh đau khổ và thiếu thốn, thì có thể khi đầu thai trở lại, họ không có nhiều may mắn.

Vấn: *Ngài là người hay là tiên? (Mọi người cười.)*

Sư Phụ: Quý vị nghĩ sao? Tôi là ai? Ai nghĩ tôi là người, xin giơ tay lên. Quý vị nào nghĩ tôi là tiên, xin giơ tay lên. Không ai hết. Cả hai đều đúng. Cả hai được điểm “A”! Được rồi! Chúng ta là cả hai. Chúng ta vừa là người, vừa là Thượng Đế. Đa số con người lúc nào cũng chỉ nhận ra, sự hiện hữu phía con người mà thôi. Họ chỉ biết được họ với nhiệm vụ vật chất và quên đi Thượng Đế Tánh. Chỉ vậy thôi.

Tôi và quý vị đều bình đẳng. Chúng ta đều là thần tiên và cũng là người. Nó là như vậy. Quý vị hài lòng không? *(Mọi người cười.)* Nhưng điều khác biệt giữa tôi và quý vị là tôi biết được bản chất thần tiên, còn quý vị có lẽ không biết, hoặc không chắc về bản tánh thần tiên của mình. Đó là sự khác biệt duy nhất.

Vấn: *Thưa Sư Phụ, những người bệnh trầm cảm có thể tu thiền được không?*

Sư Phụ: Nếu họ hiểu những gì tôi nói hôm nay, nếu họ hiểu được giáo lý, họ có khả năng hiểu thì họ có thể tu tập; đôi khi sự rối loạn tinh thần đến từ sự buồn chán – quá nhiều áp lực từ xã hội; trong một hình thức tránh né vấn đề, cố thoát khỏi những gánh nặng của xã hội. Đó không phải chính xác là một căn bệnh, cho nên đó chỉ là tạm thời và dĩ nhiên họ có thể bình phục trở lại; và sẽ bình phục nhanh hơn qua sự thiền định.

Con người và vạn vật chúng sanh chỉ khác nhau ở vỏ bọc bên ngoài mà thôi, bên trong hoàn toàn giống nhau!

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
(nguyên văn tiếng Trung Hoa)

Tây Hồ, Fomosa

Ngày 22 tháng 11 năm 1992 (Video #287)

Tất cả đều là hoán tướng, là ảo mộng. Tôi cũng là một dạng hoán tướng, được tạo ra để quý vị nhìn thấy, để quý vị nhận được tần số, nghe được, chỉ vậy thôi. Bằng không, thân thể này không phải là tôi, con người này không phải là tôi. Tôi ở bên trong quý vị, cũng ở bên trong thân thể gọi là "tôi" này. Chúng ta đồng nhất thể.

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
(nguyên văn tiếng Trung Hoa)

Tây Hồ, Fomosa

Ngày 22 tháng 11 năm 1992 (Video #287)

11

Những Chúng Sanh Hoàn Mỹ Từ Thiên Đàng

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Thái Lan**

*Ngày 11 tháng 09 năm 1994
(Nguyên văn tiếng Anh)*

Tất cả chúng ta đều là những chúng sanh vĩ đại đến từ Thiên Quốc. Tất cả mọi người sanh ra trên Địa Cầu này đều là những Thiên nhân vĩ đại và can đảm nhất. Bởi nếu không vĩ đại, không dũng cảm, chúng ta không bao giờ, không bao giờ có đủ nghị lực để xuống trái đất này. Chúng ta không bao giờ có thể đến đây, không bao giờ dám tới.

Đó là lý do tại sao nếu có một người trong chúng ta ở đây làm một vài điều gì tốt cho nhân loại thì tất cả các Thiên nhân đều vui mừng, tán tụng và rất kính nể. Càng làm được nhiều điều thiện lành, chúng ta càng được sự kính trọng nơi Thiên Đàng. Mặc dù đôi khi chúng ta gặp vài trở ngại trong khi thực hiện những điều tốt cho nhân loại và có thể bị đồng loại của chúng ta buộc tội, hay

gặp những chướng ngại khác trên thế giới này, nhưng đó chỉ là tạm thời mà thôi. Vũ trụ thật sự hoan hỷ về mỗi điều lành và sự từ ái mà chúng ta gởi đến đồng loại của chúng ta. Và nếu chúng ta được cung cấp đầy đủ dụng cụ trang bị, đầy đủ cơ hội để thực hiện những điều tốt cho nhân loại mà chúng ta lại không làm thì quả thật là một điều rất đáng tiếc.

Trước khi đến đây, chúng ta đến với những lý tưởng cao đẹp, với những ý định tốt lành nhất, với một thiện tâm và một sự khẳng định rõ ràng là giúp đỡ và thăng hoa tâm linh của chính mình, dù bằng cách giúp đỡ mọi người trên trái đất này. Nhưng khi tới đây, đa số chúng ta đã quên và chỉ muốn ăn, ngủ và đi chơi quanh quẩn. Chúng ta muốn săn sóc quyền lợi cá nhân của mình và đôi khi đã quên mất mục đích của chúng ta trước khi tới đây, tại sao lại tới đây? Quên như vậy cũng tốt. Chúng ta không cảm thấy tội nghiệp cho chính mình, chúng ta muốn trở lại trên đó, ở Thiên Đàng tốt hơn là ở đây.

Nếu có thiên thì linh hồn của chúng ta sẽ nhớ lại trong vô thức. Chúng ta không cảm thấy đau khổ nhiều vì phải sống trong một môi trường rất giới hạn và không vui. Chúng ta cảm thấy ổn định hơn, không bị ràng buộc vào thế giới, nhưng lại cảm giác ổn định trong thế giới này. Chúng ta biết rằng mình phải hoàn tất nhiệm vụ của mình. Cho dù chúng ta nhận ra hay không, bên trong chúng ta sẽ hiểu, linh hồn sẽ hiểu rằng chúng ta phải hoàn tất nhiệm vụ của chúng ta tại thế và sau đó sẽ sớm trở về Nhà. Có một câu chuyện về một phụ nữ đã chết, lên Thiên Đàng và lại trở về thế giới này. Giữa khoảng thời gian đó, bà ta đã thấy rất nhiều cảnh của Thiên Đàng và sự sáng suốt của vũ trụ, cũng như mục đích của tạo hóa. Bà cũng được thấy những đấng vĩ nhân như Chúa Giê-su, hoặc có thể là một phần đại diện của Thượng Đế. Bà ta đã nghĩ rằng đó là Chúa Giê-su vì không ai biết Đức Chúa như thế nào. Vì vị này có tình thương và có hào quang rực rỡ quanh mình, cho nên bà nghĩ là Chúa Giê-su.

Sau khi thấy những điều này, lẽ dĩ nhiên bà chỉ cảm thấy như đang ở Nhà. Bà cảm thấy sung sướng, được yêu thương và không bao giờ muốn trở lại thế giới này nữa. Nhưng sau đó, các Thiên nhân nói với bà rằng thời điểm của bà chưa tới nên phải trở lại trái đất. Bà nói không muốn về. Nhưng sau đó các Thiên nhân cho bà thấy nhiệm vụ của bà, bà phải làm gì sau này, tại thế giới này để cứu giúp, nên bà bằng lòng trở lại. Nhưng sau đó, các Thiên nhân lại nói với bà rằng sau khi nhìn thấy nhiệm vụ của bà rồi, họ sẽ xóa sạch ký ức để khi bà trở lại cuộc sống trần tục, bà sẽ không nhớ gì về những việc bà phải làm. Sau đó, bà thật sự quên hẳn.

Khi trở lại đây và nhìn thấy thân thể thô kệch của mình nằm đó, bà thốt lên: “*Ôi, tôi không muốn bước trở vô đó đâu.*” (*Mọi người cười.*) Rồi khi bà bước vào, lại cảm thấy chật chội và gò bó, trói buộc bà bên trong. Bà ta cảm thấy khổ sở nên đã khóc. Phải mất một khoảng thời gian dài, nhiều tháng, bà mới quen với thân xác đó trở lại. Sau đó, bà nhớ là có người nói bà có nhiệm vụ tại thế, nhưng không nhớ rõ là nhiệm vụ gì. Suy nghĩ một hồi lâu, bà nghĩ rằng không nhớ gì hết lại càng tốt. Vì Thượng Đế biết nếu bà nhớ thì sẽ cố gắng thực hiện điều này thật nhanh cho xong và sau đó sẽ được trở về Thiên Đàng. Bà sẽ không thực hiện nhiệm vụ cho đúng mức mà chỉ cố làm cho xong, bất kể dưới hình thức nào, để sau đó được giải thoát.

Đa số chúng ta cũng được “*che đậy*” như vậy. Thượng Đế không muốn cho chúng ta biết dù sau khi thiên định, sau khi thọ pháp, chúng ta chỉ được cho thấy một chút để ít ra, có một chút an ủi mà tiếp tục sống tại thế giới này, và không cảm thấy quá hãnh diện về thiên phẩm của chúng ta.

Cũng như thường thường khi quý vị thiên, linh hồn của quý vị ra khỏi thể xác, nhưng quý vị không cảm thấy có khác biệt giữa sự đi ra và đi vào, vì lực lượng của Minh Sư đã làm cho tron tru rồi. Lực lượng của Minh Sư khiến cho sự chuyển hóa giữa cõi trần và cõi tâm linh được trôi chảy, để quý vị không cảm thấy đau

khổ khi phải trở vào “*chiếc hộp*” nhỏ bé này sau khi được như ý ngao du khắp cùng vũ trụ.

Nhưng đa số mọi người khi chết hay khi hấp hối rồi họ hồi sinh, cảm thấy sự khác biệt giữa thế giới tâm linh và cõi trần tục thật kinh khủng. Do đó, họ đau khổ rất nhiều. Họ đau khổ giống như người phụ nữ kể trên khi trở lại thế giới và đau khổ suốt mấy tháng vì chán nản.

Cho nên nhiều khi chúng ta thiên, xuất ra ngoài thân thể, nhưng đôi khi cảm thấy như không biết điều đó. Khi chúng ta trở về cảm thấy, ồ, có một cái gì đó! Có khi chúng ta cảm thấy dường như mình trở về từ một nơi nào đó, nhưng sự chuyển hóa không quá lớn lao và không làm xáo trộn đời sống hàng ngày của chúng ta nhiều. Nếu không, mỗi ngày quý vị biết quá nhiều về sự khác biệt này, đôi khi quý vị chịu không nổi. Nếu chúng ta nhớ đến cảnh Thiên Đàng đẹp đẽ, thoải mái biết bao và chúng ta được thương yêu nơi Thiên Đàng biết chừng nào thì chúng ta sẽ càng không bao giờ muốn ở lại đây một giây phút hay một sát na nào.

Nhiều vị Thiên nhân không hề muốn tới đây. Họ không có can đảm. Thí dụ quý vị đang sống tại một nơi đẹp đẽ như vậy, rất sạch sẽ và đẹp đẽ. Nếu quý vị phải bước vào một nơi ô uế như một nơi mà người ta trút nước dơ và rác rưởi, đại khái vậy và nhốt quý vị ở trong đó mỗi ngày, quý vị có thích không? Một nơi nhỏ bé, chật chội với nhiều đồ ô uế và rác rưởi hàng ngày như vậy, quý vị có thể thích được không, quý vị có thích không? Đó là điều cũng xảy ra cho các linh hồn trên Thiên Đàng khi họ xuống và giam hãm trong thân thể này.

Vài người tới vì họ muốn phát triển hành tinh này thành một nơi đẹp đẽ hơn. Phải, quý vị còn nhớ khi đọc lịch sử về hành tinh này, trước kia, nó không giống như vậy. Nó là một khu rừng rậm bát ngát và không có người ở, không thoải mái và cũng không đẹp đẽ gì!

Vì hành tinh này có liên hệ với kế hoạch hiện hữu của trời đất, cho nên chúng ta phải cùng nhau làm việc. Vì chúng ta cũng là những Thiên nhân, liên hệ với các Thiên nhân khác, vì thế những gì chúng ta làm tại đây đều có ảnh hưởng đến họ. Một linh hồn nếu ở trình độ tâm linh cao thì không bị ảnh hưởng, nhưng ở trình độ thấp hơn thì có ảnh hưởng chút ít. Bởi vậy, nếu chúng ta làm việc gì tốt, họ sẽ rất vui mừng và hạnh phúc. Nếu chúng ta gây tổn hại gì cho thế giới và sau đó ảnh hưởng tới vũ trụ, họ rất lo buồn và bị dao động.

Vì thế mỗi chúng ta có vài người gọi là “*thiên thần hộ pháp*” giúp đỡ chúng ta thi hành nhiệm vụ tại thế giới này. Tùy thuộc vào công việc chúng ta làm, sẽ có nhiều hay ít thiên thần, có những thiên thần mạnh hơn hay có những thiên thần bình thường, v.v...

Người Ấn Độ có phong tục kính trọng tất cả những người mà họ gặp. Có lẽ vì những câu chuyện thần thoại của họ đã kể rằng tất cả chúng sanh ở đây đều rất linh thiêng, rất vĩ đại, rất sáng suốt từ Thiên Đàng tới. Và đôi khi ngồi thiền, chúng ta cũng có thể nhìn thấy điều đó. Nhưng đôi khi, chúng ta bị che đi để đừng suy nghĩ nhiều, để chúng ta đừng quá nhớ Nhà. Cho nên vài người chúng ta khi thiền, có thể thăm viếng Quê Hương của họ, ít ra đến nhìn một cái và rồi lại trở về làm việc. Những người khác họ quên, không nhớ Nhà nữa. Họ chỉ muốn ở lại đây mãi mãi. Thượng Đế cho họ đầy đủ tiền bạc, đầy đủ dụng cụ để làm việc cho thế giới này. Nhưng họ dùng tiền bạc, dùng những dụng cụ đó để vui chơi. Họ đã quên. Những người này rất khó được giải thoát.

Bởi thế từ thời xa xưa luôn luôn có những vị Minh Sư và những người bạn tu hành, họ cũng hy sinh, tới đây để đánh thức thế nhân, nhưng điều này rất khó. Một khi tới thế giới này, họ lại quên mất những gì ở Thiên Quốc. Đôi khi vị Minh Sư cảm thấy tiếc cho những anh chị em này. Nhiều khi vị Minh Sư muốn ngày

đêm kêu gọi họ, đánh thức họ và đem họ trở về với tâm linh xán lạn, huy hoàng của họ, vì họ đã đau khổ quá nhiều rồi.

Bởi sự vô minh mà họ đã quên mất nguồn cội, quên mục đích cao cả tại thế giới này và quên rằng bất cứ họ nhận được điều gì tại thế giới này cũng chỉ là công cụ để họ có thể làm tròn nhiệm vụ của họ. Nhưng họ lại quên và bị lừa gạt bởi những công cụ hay hoàn cảnh tốt đẹp và rồi họ bị cột lại ở đây, không thể về Nhà được. Đôi khi phải mất một thời gian dài họ mới thức tỉnh.

Trong khi đó, những linh hồn khác tại Thiên Đàng cảm thấy tiếc cho họ, muốn cứu giúp họ, muốn kéo họ lên, nhưng đôi khi cũng khó. Vì vậy, quý vị thức tỉnh là điều tốt. Thật tốt nếu quý vị ý thức được rằng mình không phải thân thể phàm phu này, rằng quý vị có một căn nhà trên Thiên Quốc.

Thật ra chúng ta nên đối đãi với tất cả những người mẹ, người cha và anh chị em của chúng ta như tất cả huynh đệ tâm linh, vì chúng ta là như vậy. Trước khi tới đây, chúng ta có một giao ước với nhau, nói rằng: *“Ồ, ngài là mẹ tôi, ngài là con trai tôi, ngài là chị tôi, ngài là thầy giáo tôi, ngài là bạn tôi và tất cả là như thế đó.”* Mỗi người đến với nhau để giúp đỡ lẫn nhau hầu đạt được mục tiêu sứ mệnh của mình và để đạt được quả vị cao hơn ở thế giới tâm linh.

Không phải vì quả vị cao hơn ở thế giới tâm linh mà chúng ta đến đây. Chỉ vì chúng ta có can đảm, muốn thử sức, muốn thử thách chính mình. Lẽ dĩ nhiên thử thách càng lớn, tâm thức chúng ta càng hiểu biết và trưởng thành hơn. Rồi dĩ nhiên chúng ta trở nên những linh hồn cao cả hơn qua sự hiểu biết và công sức mà chúng ta đã cống hiến cho vũ trụ. Lẽ dĩ nhiên là các Thiên nhân sẽ kính trọng chúng ta hơn và giao cho chúng ta trách nhiệm cao cả hơn.

Thí dụ nếu quý vị ở trong một gia đình giàu sang và nếu không làm việc, nếu cha mẹ quý vị làm hư quý vị nhiều quá, không cho quý vị ra ngoài để học hỏi và làm việc để có kinh

nghiệm hầu phát triển tài năng, sự thông minh và sức mạnh của quý vị, thì quý vị chỉ quanh quẩn trong nhà, ăn, ngủ và làm một vài việc, nhưng không có kinh nghiệm và khả năng của một người đã trưởng thành và chín chắn. Và rồi cha mẹ quý vị không thể giao cho quý vị gia tài vĩ đại của họ. Do đó, nếu cha mẹ qua đời, có thể quý vị thừa kế gia sản vì là con duy nhất. Nhưng quý vị không biết cách quản trị thương mại và để cho việc buôn bán thua lỗ thì quý vị cũng trở nên nghèo khó. Vì thế, Thượng Đế cho chúng ta tới đây để học hỏi và củng cố tài năng của chúng ta. Chúng ta càng làm việc, càng giúp đỡ người khác, chúng ta càng trưởng thành.

Không cần biết nhiệm vụ của chúng ta là gì, điều quan trọng nhất tại thế giới này là thương yêu người khác, thương yêu lẫn nhau. Nếu chúng ta không làm được thì sẽ bị khiếm khuyết rất nhiều. Nếu làm bất cứ việc gì, chúng ta hãy làm với tất cả tấm lòng. Hơn thế nữa, chúng ta còn phải giúp đỡ đồng bào trong bất cứ phương diện nào có thể làm được, làm cho họ sung sướng, khiến cho họ cảm thấy được yêu thương. Trong những hoàn cảnh cần tình thương của chúng ta, chúng ta phải bày tỏ sự thương yêu của mình và chúng ta phải bày tỏ bằng hành động, lời nói và tư tưởng, luôn luôn trong sự từ ái. Đó là cách tốt nhất cho sự phát triển tâm linh và tốt nhất cho đồng bào chúng ta.

Nhiều đứa trẻ nếu thiếu tình thương của cha mẹ hay gia đình khi còn nhỏ, thì lớn lên chúng sẽ không hẳn là một người có tình thương, đôi khi trở thành người xấu. Rồi sau đó lại ảnh hưởng tới người khác mà chúng tiếp xúc. Cho nên những phản ứng, những ảnh hưởng rất lớn rộng, không phải chỉ cá nhân một người. Đôi khi chúng ta nhìn một nhóm, hoặc những người trong một gia đình, cá tính của họ rất giống nhau, cả gia đình như vậy. Một nhóm người, một bộ lạc, họ có phẩm chất và cá tính riêng của họ. Hay rộng lớn hơn, một quốc gia, họ có cá tính của quốc gia đó, dù họ có tình thương hay rất dữ dằn.

Đĩ nhiên luôn luôn có những người tốt và những người xấu trong bất cứ một đoàn thể nào. Nhưng đa số đặc tính đôi khi rất khác biệt, so sánh đoàn thể này với đoàn thể khác, hay quốc gia này với quốc gia khác. Đôi khi quý vị gặp một hay hai người của một quốc gia, một hay hai người này không tiếp đãi quý vị lịch sự và có chuyện không hay xảy ra giữa quý vị và họ thì quý vị liền có một ấn tượng không tốt về quốc gia đó. Nếu kinh nghiệm này cứ được lặp đi lặp lại nhiều lần thì quý vị sẽ nghĩ rằng quốc gia đó không tốt, quý vị sẽ không bao giờ thay đổi thái độ, không bao giờ thay đổi ấn tượng xấu về quốc gia đó. Nhưng nếu quý vị gặp một hay hai người tử tế và rồi thêm một vài người tử tế nữa thì sau này dù bất cứ chuyện gì xảy ra, quý vị vẫn có khuynh hướng nghĩ rằng quốc gia đó rất tử tế, hay người dân của quốc gia đó thật dễ thương.

Điều này cũng xảy ra trong tôn giáo. Đôi khi trong một đoàn thể, chỉ vài người làm sai hay gây hiểu lầm mà cả đoàn vì vậy bị ảnh hưởng và bị kết tội vì việc làm của một vài người. Bởi thế, chúng ta phải cẩn thận trong mọi hành động trong cuộc sống hàng ngày, vì không phải chỉ riêng chúng ta nhận lãnh trách nhiệm về những gì chúng ta làm, phát biểu, hay suy nghĩ mà chúng ta còn có thể ảnh hưởng tới những người khác.

Thật ra, sự suy nghĩ của chúng ta rất quan trọng, chúng ta nên để ý đến tư tưởng của mình cho luôn được thiện lành, như vậy tốt hơn. Vì sự suy nghĩ của chúng ta là nguyên liệu cho sự thành hình của mọi việc trong vũ trụ này. Nếu tư tưởng thật mạnh mẽ, nó sẽ được cụ thể hóa ngay lập tức. Nếu không đủ mạnh, nó sẽ mất một thời gian để thành hình. Nếu mất nhiều thời gian, chúng ta sẽ quên đi, sẽ nghĩ rằng nó đã xảy ra đơn độc, không liên quan gì tới sự suy nghĩ của chúng ta, nhưng thật ra là từ sự suy nghĩ của chúng ta mà ra. Đó được gọi là nghiệp chướng – “*gieo nhân nào thì gặt quả nấy*”.

Hãy thận trọng để tư tưởng của chúng ta luôn được thuần khiết. Vì nhiều người có thể đọc được tư tưởng của chúng ta. Thường thì người này được che đậy từ người khác, cho nên họ không biết ai đang nghĩ gì, như vậy tốt cho họ. Nhưng đôi khi, có người có khả năng đọc được tư tưởng của quý vị, và các Thiên nhân có thể đọc được tư tưởng của chúng ta. Chúng ta là một cuốn sách mở rộng cho toàn vũ trụ, cho nên hãy cẩn thận. Bất cứ lúc nào chúng ta nghĩ đến một điều gì xấu thì tốt hơn hết hãy cất bỏ ngay. Nếu không thì thật là trở ngại.

Hơn nữa từ tư tưởng, chúng ta tạo ra từ trường tốt hay xấu cho thế giới này và cho thế giới kế tiếp. Nếu tư tưởng của chúng ta cực mạnh thì một tư tưởng cá nhân có thể làm cho sự việc xảy ra, có thể làm cho những việc tốt hay xấu xảy ra. Nếu không mạnh lắm thì một nhóm người suy nghĩ cùng một việc sẽ khiến cho việc đó xảy ra.

Vì thế, chúng ta thấy, như đã đề cập trước đó, đôi khi một nhóm người, một bộ lạc có một vài nét đặc tính giống nhau hay có những sự việc tương tự xảy ra cho họ hay cho quốc gia của họ. Đó là sự cộng nghiệp, vì đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Vì thế trong việc tu tập hàng ngày, chúng ta được khuyến bảo là nên giữ gìn thân, khẩu, ý thanh tịnh. Cho nên trước tiên, chúng ta giữ gìn từ trường của cá nhân chúng ta thanh tịnh và chúng ta có thể cũng tạo ra từ trường thanh tịnh cho thế giới, nơi chúng ta sinh sống và cho Thiên Đàng, cho vũ trụ nữa.

Càng nhiều người thực hành điều này, thế giới càng trở nên thanh tịnh hay ít ra cũng được quân bình, hoặc không tệ đến mức mà người ta không thờ được hoặc không ở được. Đó là cách chúng ta có thể làm tròn nhiệm vụ của mình tại thế để gia trì cho trái đất. Cho nên, quý vị có thấy việc giữ gìn thân, khẩu, ý của chúng ta được thanh tịnh quan trọng chừng nào không?

Chúng ta còn phải trợ giúp bằng những công việc xã hội. Bất cứ việc gì chúng ta có thể làm được để giảm bớt sự đau khổ là

công việc cao cả nhất, không những được thế giới này nhìn nhận và còn được Trời đất tán thán nữa. Vì vậy, khi quý vị cho ai điều gì họ đang cần thiết, cần sự thương yêu hay cần những tiện nghi vật chất, lúc đó quý vị cảm thấy rất dễ chịu. Tại sao quý vị thấy dễ chịu? Vì lúc đó, quý vị và Thượng Đế là một. Quý vị đang làm công việc của Thượng Đế. Quý vị làm một công việc đúng đắn và quý vị thật sự đại diện cho Thượng Đế khi làm công việc từ thiện này.

Có thể những người này là Thánh nhân. Họ tự hy sinh chính mình để sanh ra trong hoàn cảnh nghèo khó để quý vị học bài học thương yêu. Vì vậy tất cả những vị Minh Sư ngày xưa thường khuyên chúng ta khi cho một vật gì, làm một điều tốt cho người nào, chúng ta không nên tự mãn. Chúng ta có thể cảm thấy thoải mái thì được, nhưng chúng ta nên cảm ơn rằng mình đã có một cơ hội để làm việc đó.

Có một cuốn sách rất nổi tiếng vừa xuất bản gần đây ở Hoa Kỳ, trong đó, một người đã chết lên Thiên Đàng và bà ta được cho thấy rất nhiều vai trò của con người tại trái đất này. Một trong những điều bà ta được thấy là một người đàn ông dơ dáy, say rượu, già nua và cô đơn đang ngủ tại một góc đường. Thiên nhân hỏi bà có biết người đó là ai không. Bà từ trên trời nhìn xuống và nói: *“Chỉ là một người đàn ông say sưa, ngu dốt.”* Vì ông ta trông thật giống như một người say rượu, ngu si, xấu xí, dơ dáy, già nua và không có giá trị gì cả.

Nhưng sau đó, Thiên nhân hé mở cho bà xem lý lịch của người này. Rồi bà mới biết người này là một Thiên nhân rất vĩ đại được tất cả đất trời kính nể. Ông ta đã hy sinh thời giờ sống nơi trái đất để giúp bạn của ông. Bạn ông là một luật sư đang ở cách đó một đoạn đường trên cùng con đường đó. Vị luật sư luôn luôn làm những điều tốt cho người nghèo và cho sự bất công trong nước. Nhưng mỗi lần nhìn thấy người đàn ông say rượu này, ông lại quyết tâm làm nhiều hơn. Nếu không ông sẽ quên đi hoặc

không đủ sự cố gắng. Nhưng cả hai đã quên lời hứa với nhau là giúp đỡ nhau trước khi tới trái đất này. Họ là đôi bạn tốt trên Thiên Đàng và đó là cách họ hỗ trợ nhau. Dĩ nhiên là vị luật sư thì được tất cả những gì huy hoàng và tín nhiệm, còn người say rượu thì nhận lãnh tất cả những lời chê bai, khinh bỉ của mọi người. Dù biết hay không biết, cả hai làm công việc của họ rất tận tình cho đến khi thời gian tới, họ sẽ trở về Thiên Đàng. Làm một người say rượu nằm ở đó, chỉ để nhắc nhở bạn mình cố gắng tranh đấu cho người nghèo, cho người tuyệt vọng, cho những người vô gia cư và những người tương tự.

12

Cách Tìm Lại Bảo Tàng Bên Trong

**Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị
Chiang Mai, Thái Lan**

*Ngày 04 tháng 12 năm 1994
(Nguyên văn tiếng Anh)*

Người Thái rất từ tốn và nhã nhặn. Họ làm việc không hấp tấp. Vì thế khi các đệ tử treo bảng “*Tức Khắc Khai Ngộ*” lên, tôi không biết nó có thu hút người Thái hay không. Tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên đổi thành “*Từ Từ Khai Ngộ*.” (*Mọi người cười.*) Tôi ngạc nhiên thấy cũng có nhiều người đến. Cho nên có lẽ như vậy cũng được. Thật ra, chúng ta đang rất chậm chạp trong việc đạt được sự khai ngộ, vì chúng ta hưởng thụ những phát minh về vật chất đã nhiều kiếp rồi.

Đối với một số người, họ cảm thấy quá mệt mỏi và đã có đủ loại vở kịch từ hàng trăm, hàng ngàn hoặc hàng triệu kiếp rồi. Nên chúng ta muốn có cách nào sớm đạt khai ngộ, để về Nhà, để về cõi Phật hoặc về Thiên Quốc. Đây là những từ ngữ khác nhau

trong những tôn giáo khác nhau. Có lẽ đó là lý do tại sao con người đến yêu cầu được tước khắc khai ngộ, bởi vì một số chúng ta không còn muốn ở lại thế giới này lâu hơn là cần thiết, lâu hơn kiếp này.

Tôi cũng có cùng cảm giác như vậy trước khi đi Hy Mã Lạp Sơn. Sau khi biết nhiều về những khổ đau và tai họa ở thế giới này, tôi cảm thấy chính mình cũng đang chia sẻ những đau đớn, khổ sở của nhân loại ở thế giới này và tôi ước mong có thể cứu giúp được ngay lập tức bằng bất cứ cách nào, cho dù tôi có phải hy sinh tánh mạng của mình. Có lẽ vì thế mà Thượng Đế hay Phật động lòng trắc ẩn với tôi và đã cho tôi được như ý.

Hạt Giống Khai Ngộ Đã Có Bên Trong Chúng Ta

Hàng ngàn đồng tu của chúng tôi ở khắp thế giới cũng vậy. Khi tâm họ kêu gào sự giải thoát, khi lòng họ thành khẩn khát khao Chân Lý, trí huệ tột cùng thì Thập Phương Tam Thế Chư Phật hay Thượng Đế Tối Cao cũng cho họ được mãn nguyện. Họ cũng trở nên khai ngộ và đang ngày càng khai ngộ hơn qua việc tu tập Pháp Môn Quán Âm. Nếu những ai trong tương lai cũng ước muốn có được phước báu như vậy thì chúng tôi có thể chia sẻ pháp môn này với quý vị. Vì hạt giống khai ngộ vốn đã có sẵn trong chúng ta, không cần đi đâu để tìm kiếm cả.

Chúng ta đã thấy trong những kinh sách cổ xưa, các vị Phật hoặc các vị Minh Sư khác nhau đã đạt được khai ngộ ở những nơi khác nhau và qua sức cố gắng khác nhau trong những thời gian khác nhau. Một số tu khổ hạnh, còn một số thì tu một cách thông thả, theo cách của người tu tại gia. Một số mất nhiều thời gian, nhiều năm hoặc cả cuộc đời, để đạt khai ngộ hoàn toàn. Có người chỉ mất vài tháng, có người đạt được ngay lập tức.

Trẻ Em Cũng Có Thể Khai Ngộ

Có một vị Bồ Tát lúc đó cũng ở gần với Phật Thích Ca Mâu Ni và Ngài đã kể lại một câu chuyện về Long Nữ tám tuổi đã thành Phật. Như vậy có nghĩa là tuổi tác, giới tính nam nữ, hay là phân tử di truyền, dù rồng hay người, hay địa điểm, đều không ảnh hưởng tới quả vị Thánh nhân, tới sự khai ngộ. Như chúng ta đã biết, loài rồng sống dưới đáy biển, theo lẽ là như vậy và đây chỉ là một đứa bé tám tuổi. Nếu quý vị nào đã đọc Kinh Pháp Hoa thì biết.

Bây giờ, nếu một bé gái tám tuổi mà có thể thành Phật thì đó có nghĩa phải là ngay tức khắc, hoặc tối đa trong hai năm, vì từ xưa tới nay Minh Sư không truyền pháp cho trẻ em dưới sáu tuổi. Cho nên thời gian để tiểu Long Nữ được khai ngộ có thể là hai năm thành Phật, chứ không phải khai ngộ.

Chúng ta thường nghe nói rằng chỉ loài người mới có thể thành Phật, chỉ loài người mới có thể khai ngộ và chỉ đàn ông con trai mới có thể thành Phật. Bây giờ, lại có một câu chuyện nói ngược lại. Đàn bà con gái, ngay cả trẻ em cũng có thể đạt được khai ngộ.

Chúng ta cũng có nhiều trẻ em giống như vậy, các em khai ngộ khi tuổi còn rất nhỏ. Vì thế người ta luôn luôn ca ngợi những người tu hành đã học hỏi về Chân Lý từ thời thơ ấu. Vì lúc còn nhỏ, đầu óc chúng ta đơn thuần hơn và dễ dàng nâng chúng ta vào đẳng cấp hiểu biết sâu hơn, lên một cảnh giới tâm thức nội tại cao hơn.

Nhưng làm cách nào mà những vị thời xưa này đạt được khai ngộ và cuối cùng một ngày họ đã đạt quả vị Phật? Đây là câu trả lời mà chúng ta phải biết. Phải chăng là qua sự khắc khổ, qua sự thả lỏng, hay qua sự thuần khiết trẻ thơ? Có lẽ là qua tất cả những thứ này, nhưng không tuyệt đối tùy thuộc vào những yếu tố này mà chúng ta được khai ngộ. Từ thời xưa đã có một bí quyết mà chỉ gần đây mới được phổ biến ít nhiều cho công chúng.

Vì thời xưa, nếu ai muốn học pháp bí truyền này với vị Minh Sư, họ phải lợi suối trời non và làm nhiều việc lao động cực nhọc để chiếm được tình thương và sự chấp thuận của Minh Sư thời bấy giờ. Có nhiều lý do, có lẽ vì thời xưa, tu một bí pháp như vậy sẽ tạo nhiều hiểm nguy cho thầy lẫn trò – rất nhiều sự khủng bố từ mọi người, từ chính quyền và từ những tổ chức tôn giáo không tin tưởng rằng có những chuyện như vậy ngoài tông phái của họ. Cho nên vị Minh Sư và các đệ tử phải giữ bí mật và âm thầm, để không bị hiểm nguy.

*Minh Sư Mạo Hiểm Mọi Thứ
Để Nhắc Nhở Chúng Ta
Về Sự Vĩ Đại Của Chính Minh*

Lấy trường hợp của Chúa Giê-su, Đấng tiên tri Mohammed và ngay cả Phật Thích Ca Mâu Ni, tất cả những vị này bị lên án không nhiều thì ít trong thời gian họ truyền pháp. Tôi đã nghiên cứu nhiều kinh sách ở Ấn Độ của nhiều tôn giáo khác nhau và nhiều vị Minh Sư vĩ đại của nhiều tôn giáo khác nhau đã bị khủng bố, có khi bị lóc da hoặc thiêu sống vì họ giảng dạy Chân Lý.

Ngay cả Phật Thích Ca Mâu Ni, Ngài rất nổi tiếng, sanh ra thuộc dòng dõi quý tộc. Ngài là một vị hoàng tử và nổi tiếng. Lòng từ bi và trí huệ của Ngài đã lan tỏa khắp Ấn Độ và những quốc gia lân cận. Dù vậy, nhiều người, những tông phái khác nhau vẫn lên án Ngài và còn tìm cách ám sát Ngài nữa, nhưng họ đã thất bại.

Một lý do khác có lẽ là vị Minh Sư muốn đệ tử biết quý trọng điều mà Ngài đã ban cho, điều mà họ đã đạt được qua sự làm việc cực nhọc và khổ hạnh. Bởi vì vị Minh Sư biết rằng tâm lý con người là như vậy. Những gì chúng ta làm việc cực khổ mới kiếm được, hoặc theo đuổi, có lẽ chúng ta sẽ quý trọng nhiều hơn là những gì chúng ta có được một cách quá dễ dàng, quá tự do. Vì

thế đệ tử mới bị nhiều thử thách khảo nghiệm trước khi được vị thầy chấp nhận.

Vào thời xưa, vị Minh Sư bắt học trò xuất gia, bỏ tất cả những thú vui thể xác, bỏ cả đời sống xa hoa để theo Ngài và làm việc lao lực chỉ để khảo nghiệm sự kiên cường và lòng thành của đệ tử. Trong những kinh điển thời xưa, chúng ta đã đọc nhiều chuyện tương tự như vậy.

Nhưng vào thời đại văn minh, tôi nghĩ làm như vậy không được bởi vì không có nhiều người có thời giờ để cho vị Minh Sư khảo nghiệm. Không phải là phương pháp khảo nghiệm không tốt. Nó rất tốt, rất quý giá và có rất nhiều lợi điểm.

Một trong những lợi điểm là vị thầy sẽ được bớt đi gánh nặng từ nghiệp chướng tích lũy của đệ tử, vì người đệ tử ra sức làm và Ngài dùng những khảo nghiệm khác nhau, những sự khổ cực khác nhau để mài giũa đệ tử, thanh tịnh hóa thân, khẩu, ý của đệ tử. Như vậy, vị Minh Sư không phải quá cực khổ lo cho đệ tử ngay lúc truyền Tâm Ấn, không phải gánh chịu nghiệp chướng của đệ tử một cách nặng nhọc như vậy.

Cho nên đây là một trong những lợi điểm của sự thử thách và khảo nghiệm mà các vị Minh Sư thời xưa ban cho đệ tử. Nhưng cách này cũng gây nhiều bất lợi cho nhân loại. Đây là lý do vì sao Địa Cầu chúng ta hãy còn trong giai đoạn lạc hậu so với nhiều tinh cầu khác văn minh hơn, tối tân hơn trong vũ trụ. Đó là lý do tại sao mà cho tới bây giờ chúng ta hãy còn kỳ thị tôn giáo, chiến tranh tôn giáo ngay trong cùng một tôn giáo; và cũng là lý do tại sao thế giới của chúng ta vẫn còn đau khổ vì nạn đói và nhiều sự bất công.

Ngày cả thời nay, trong nhiều quốc gia, giáo lý như của chúng tôi, của Phật hoặc Chúa Giê-su, đều không được truyền bá công khai. Đây là lúc đã tiến vào thế kỷ thứ hai mươi mốt rồi – nhân loại đã đặt chân lên cung trăng và thám hiểm Hỏa Tinh, v.v... mà tư tưởng và sự tiến bộ về tâm linh của con người hãy còn thoái bộ.

Nhưng ngay cả việc tiết lộ bí quyết cho công chúng cũng không được dễ dàng như chúng ta muốn. Vì thế nhiều Minh Sư đã mất mạng vì đã liều lĩnh nói cho công chúng biết về trí huệ có sẵn trong chính họ. Các Ngài đánh liều với tính mạng, thanh danh và sự bình yên để nâng cao tâm thức của chúng ta.

Những thông điệp gì về tu hành mà ngày nay chúng ta có được là do các Minh Sư thời xưa để lại và chúng ta mang ơn họ rất nhiều. Những gì mà chúng ta biết, ngay cả một chút ít gì còn sót lại ngày hôm nay cũng nhờ ơn tất cả những Minh Sư vĩ đại trong quá khứ.

Có lẽ vì vậy mà người ta thích xây chùa chiền, thánh đường và đền thờ để tưởng nhớ các vị Minh Sư vĩ đại, để bày tỏ lòng biết ơn đối với những vị Minh Sư vĩ đại đã mạo hiểm tất cả vì hạnh phúc của thế giới. Nhưng xây chùa, xây nhà thờ không đủ. Chúng ta nhớ ơn những vị Minh Sư cũng chưa đủ mà chúng ta phải áp dụng những thông điệp mà các Ngài đã để lại cho chúng ta. Vì đó là mục đích của các Ngài xuống thế giới này, để cho chúng ta nhớ lại Phật Tánh (*Thượng Đế Tánh*), trí huệ, Thiên Quốc bên trong chúng ta. Chúng ta phải bằng mọi cách, dùng hết sức mình mà tìm ra. Các vị Minh Sư không phải tới đây để hưởng thụ sự sùng bái, kính trọng và thờ phượng của thế nhân, các Ngài tới để giúp thế nhân cũng trở thành Minh Sư, nhắc nhở cho họ sự vĩ đại bên trong chính họ. Đó là mục đích của các vị Minh Sư.

Đức Phật đã từng nói: *“Ta đến để giúp chúng sanh biết được Phật Tánh của mình.”* Ngài nói Phật và chúng sanh đều bình đẳng không khác. Dù chúng ta có tin Phật, chúng ta cũng không biết Phật Tánh là gì! Bởi vì không ai dạy chúng ta, hoặc chúng ta chưa đủ cố gắng để tự hiểu lấy điều này. Đối với những người may mắn đã tự tìm được thì không sao. Đối với đa số người đã thất bại nhiều lần trong quá khứ, trong nhiều kiếp thì càng ngày càng khó thêm.

Một vài người đã được mở mắt thứ ba và được phú cho thiên nhãn, họ thấy thế gian đầy rẫy những linh hồn già nua. Điều này có nghĩa là người ở thế giới này đã trở đi trở lại hoài cùng một tinh cầu, cùng tình cảnh, cùng cảnh giới. Đó là vì lần đầu chúng ta đã thất bại trong việc trở về Nhà, rồi thất bại lần thứ hai, thứ ba, thứ tư và mấy ngàn lần, để nhớ lại chúng ta từ đâu tới.

Nhưng quên đi Phật Tánh của mình không có nghĩa là chúng ta mất nó. Chúng ta vẫn có thể tìm được nó bất cứ lúc nào. Hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn người ở thế giới này đã tìm thấy kho tàng rồi, trong đó có tôi. Cho nên quý vị cũng vậy.

*Sau Khi Khai Ngộ,
Mọi Thứ Sẽ Tự Nhiên Trở Nên Hoàn Mỹ*

Nhiều người hỏi tôi: “Sau khi khai ngộ thì sẽ trở thành thế nào? Tánh tình thay đổi ra sao? Sống cuộc đời như thế nào? Suy nghĩ ra sao? Sẽ làm gì sau khi khai ngộ hoặc sau khi thành Phật?” Tôi nghĩ rằng quý vị cũng muốn biết, đúng không? Đúng hay không? (Mọi người trả lời: “Đạ đúng” và vỗ tay.)

Tôi nói với họ rằng: “Sau khi khai ngộ, tôi đói thì ăn, mệt thì ngủ.” Nhưng đó chỉ là một phần thân thể vật chất của tôi làm vậy. Phần kia, phần tâm linh, là Phật Tánh đã thức tỉnh rồi và đang làm việc khác cùng lúc với hoạt động về vật chất.

Điều này có nghĩa là nếu một người thành Phật, quý vị chắc không thể nhận ra được từ bên ngoài những gì người đó đạt được bên trong. Không phải bằng mắt trần và sự nhận thức tầm thường mà quý vị có thể biết được một người khai ngộ hoặc thành Phật hay chưa. Nhưng nếu linh cảm và trí huệ chúng ta khai mở và chúng ta tọa thiền, hoặc chúng ta bửu sinh đã có thiên phú về tâm linh thì có thể biết được. Hoặc biết được nếu chúng ta học với vị Phật đó thì chúng ta sẽ khám phá ra người đó vĩ đại ra sao.

Cũng như càng học Anh ngữ, chúng ta càng biết ông thầy Anh ngữ của chúng ta giỏi tới cỡ nào khi ông ta nói tiếng Anh. Còn không, có lẽ chúng ta chỉ biết một chút, nhưng không thể phán đoán được sự hiểu biết của ông thầy nếu chúng ta không theo cùng một hướng và học cùng một con đường.

Cho nên điều quan trọng nhất vẫn là tự mình khám phá ra sự vĩ đại của mình, rồi mới có thể phán đoán sự vĩ đại của người khác. Nếu không thì như chúng ta biết, Đức Phật cũng ăn khi đói, dù chỉ ngày một bữa, nghỉ khi mệt và cũng mắc vài thứ bệnh tùy theo hoàn cảnh vật chất và vệ sinh môi trường. Mặc dù có một phần của Đức Phật không bao giờ bị bệnh, không bao giờ mệt, không bao giờ đói. Đó là Bản Lai Diện Mục, đó là vị Phật thật sự mà tất cả chúng ta đều có bên trong chúng ta. Trước khi sanh ra và sau khi chết đi, chúng ta vẫn có nó.

Phật Tánh Luôn Hiện Hữu

Đó là nguyên nhân mà chúng tôi tới đây ngày hôm nay và những nơi khác, để chia sẻ với quý vị tin mừng này rằng chúng ta có thể tìm lại được Phật Tánh, Bản Lai Diện Mục của chúng ta mà không bao giờ chết, không bao giờ sanh ra, không bao giờ bị bệnh, luôn luôn hiện hữu. Dĩ nhiên, đây là món quà miễn phí vĩnh viễn. *(Mọi người vỗ tay.)*

Quý vị thích quà miễn phí phải không? Phải, rất hiếm. Thời buổi này không có gì là miễn phí! Cũng miễn phí, nhưng chúng ta phải làm việc. Có nghĩa là sau khi khai mở trí huệ lần đầu tiên, chúng ta phải cố gắng bảo tồn nó, phát triển và tiến xa hơn đến quả vị Phật, bằng sự cố gắng của chính mình, bằng sự tọa thiền hàng ngày. Ngoài việc quý vị phải thiền hai hay ba tiếng mỗi ngày, mọi thứ khác đều miễn phí.

Tất cả thời giờ, lời khuyên, sức lực, sự giúp đỡ của tôi đều miễn phí mọi lúc mọi nơi. Miễn phí vì tôi có thể tự kiếm tiền

được, có thể tự lo cho mình được. Tôi không cần sự cúng dường của quý vị. Có một vị Phật giàu cũng tốt! Ý nói nếu tôi là Phật, ý nói nếu quý vị tin tưởng tôi là Phật.

Đa số người ta nghĩ rằng tôi là Phật. Tôi không nghĩ gì cả, tôi chỉ làm bổn phận của mình như một người chị, người em ở thế giới này để đền đáp lòng tốt của quý vị. Bởi vì nhờ sự tử tế của mọi người ở thế giới này mà tôi có thể khôn lớn, được sự giáo dục, được mở mắt trí huệ. Cho nên đương nhiên là tôi cống hiến thời giờ, sức lực của tôi cho thế giới.

Tất Cả Chúng Sinh Đều Là Anh Chị Em

Giống như con cái khi cha mẹ già và chúng đã lớn khôn, chúng chăm lo cho cha mẹ như một bổn phận của người con có hiếu. Cũng vậy, được phục vụ người khác là một vinh hạnh cho tôi. Đó là lý do tôi cống hiến bất cứ những gì tôi có, kể cả tài chánh, sự thông cảm, tình thương, thời giờ của tôi. Bởi vì ngay cả theo như Đức Phật và theo như những gì chúng ta thấy sau khi khai ngộ thì tất cả chúng sanh đều là anh chị em với nhau. Chỉ vì có người đau khổ về thể xác lẫn tinh thần ở thế giới này, do đó chúng ta phải giúp bất cứ những gì chúng ta có thể giúp được, chứ không phải ai làm thầy hoặc ai làm đệ tử.

Dĩ nhiên khi chúng ta quá ước ao và khao khát được có trí huệ tâm linh và sự giải thoát, chúng ta đã tìm được một người bạn tốt sẵn sàng giúp đỡ, không ràng buộc gì cả thì trong giai đoạn hãy còn vô minh thì chúng ta vô cùng tri ân. Dĩ nhiên, chúng ta kính trọng người gọi là thầy, người bạn tâm linh đó. Người gọi là thầy đó, đôi khi phải chịu đựng sự tôn thờ, tình thương, sự mến mộ của những người gọi là đệ tử. Nhưng điều này không cần thiết.

Nếu tất cả chúng ta đều bình đẳng, nếu tất cả chúng ta đều có Phật tánh và có phẩm chất của Thượng Đế bên trong thì không

ai nên mang ơn ai gì cả! Điều quan trọng duy nhất mà chúng ta nên làm là nhận chỉ dẫn của bất cứ vị Thầy mà chúng ta tin cậy, tinh tấn tu hành cho tới khi chúng ta đạt tới đẳng cấp như vị thầy vậy. Đó là sự biết ơn tốt nhất của một người đệ tử.

Dĩ nhiên, không phải tất cả chúng ta đều quen với lối sống của một Thánh nhân như thời xưa, nên chúng ta cảm thấy do dự khi bước chân vào con đường tu hành. Chúng ta sợ nhiều thứ, nhưng không thể lấy đó làm một cái cớ. Chúng ta chỉ sợ khi chúng ta làm chuyện xấu, làm chuyện có hại cho chính mình, cho gia đình hoặc quốc gia chúng ta. Chúng ta không nên sợ khi làm điều tốt, cao cả, chính đáng và có lợi ích tâm linh.

Thuần Chay Mang Lại Lợi Ích Cho Chính Mình Và Cho Thế Giới

Có người nói với tôi rằng họ sợ ăn thuần chay, sợ người ta chê cười. Tôi hỏi: *“Tại sao? Ăn thuần chay đâu có hại ai đâu. Dù không thành Phật, ăn thuần chay cũng tăng cường sức khỏe của quý vị.”*

Sẵn đây, tôi cũng mừng khi thấy rằng ở Chiang Mai có nhiều người ăn thuần chay và có rất nhiều nhà hàng thuần chay ở Chiang Mai. Đây là một tin vui. *(Mọi người vỗ tay.)* Tôi còn nhớ ngày xưa, khi tôi đến Thái Lan nghỉ hè, lúc đó rất khó mà kiếm được một nhà hàng thuần chay ở Bangkok, ngay cả những nơi khác nữa. Tôi đã đến thăm quốc gia của quý vị nhiều lần trước khi *“làm nghề này”*, ý là trước khi khai ngộ. Tôi nghĩ Thái Lan là một quốc gia Phật Giáo và ăn thuần chay ở đây chắc là dễ, nhưng không phải vậy.

Có khi tôi vào một ngôi chùa, tưởng là sẽ có thức ăn thuần chay ở đó, nhưng không. Ngay cả các nhà sư cũng không có thức ăn chay thì làm sao tôi có đây? Vì khi họ đi ra ngoài khát thực, người ta cứ bỏ bất cứ thứ gì vào trong bình bát, vì họ lo cho sức

khỏe của nhà sư: “*Họ phải ăn nhiều thịt gà, thịt bò để làm ông Phật khỏe mạnh.*” Cho nên những nhà sư đáng thương đó không có sự chọn lựa. Nhưng tôi nghĩ ở Chiang Mai đỡ hơn, có thể tôi nghĩ đến việc làm ni sư ở Chiang Mai, mỗi ngày đến các tiệm chay khát thực.

Tôi nghĩ rằng vì tỷ lệ người ăn thuần chay ở vùng này cao, nên khi tới đây tôi cảm thấy rất, rất là tốt. Đây là nơi rất sùng đạo, vì thế bầu không khí khác với những nơi mà tôi đã từng đến. Chúng ta có thể cảm nhận được.

Tu Hành Phát Triển Sự Nhảy Bén Và Trí Huệ

Sau khi tu hành một thời gian lâu, chúng ta trở nên rất bén nhạy trong những khía cạnh đời sống khác nhau. Chúng ta có thể cảm nhận được nhiều thứ mà trước kia không cảm nhận được. Chúng ta có thể hiểu nhiều thứ mà trước kia chúng ta không hiểu. Đó là lợi ích của sự tu hành. Còn không, từ bên ngoài chúng ta trông không khác gì trước. Từ bề ngoài, có lẽ chúng ta trở nên trẻ trung hơn một chút, và trông đẹp hơn lúc trước. Nhưng điều đó không phải là một tiêu chuẩn đối với người tu hành. Bên trong mới quan trọng. Bên trong chúng ta trở thành thông minh hơn. Chúng ta biết quá khứ, hiện tại, tương lai. Chúng ta còn vượt lên trên đó nữa để đạt tới lực lượng tuyệt đối của trí tuệ mà chúng ta đã đánh mất từ lâu.

Chúng tôi đến đây để chia sẻ với quý vị, công hiến cho quý vị cách tức khắc nhận ra kho tàng của mình và tiếp tục trường dưỡng nó cho tới khi chúng ta hoàn toàn nhận biết được Bản Lai Diện Mục vĩ đại của chúng ta.

Kết quả được chứng minh ngay lập tức. Nhiều người ngay ngày đầu tiên đã biết quá khứ hoặc tương lai của họ. Nhiều người

sẽ biết thêm chi trong vòng vài ngày, vài tuần hoặc vài tháng tùy theo bối cảnh và sự thành tâm của họ.

Cho nên đây là thông điệp vắn tắt mà chúng tôi công hiến. Tôi nghĩ là để thời giờ cho quý vị hỏi, nếu không mất nhiều thời giờ quá. Tôi có thể nói thật lâu bởi vì chuyện của Phật rất hay. Nhưng tôi nghĩ quý vị tự tìm thấy bằng cách được thức tỉnh và tu thiền hàng ngày thì tốt hơn.

Giống như một cuốn phim ly kỳ, nếu người khác nói cho quý vị biết kết cuộc và mọi diễn biến trong phim thì có lẽ sẽ không còn ly kỳ nữa và quý vị mất hết hứng thú khi coi phim. Bởi thế chúng tôi mời quý vị hãy tự khám phá lấy.

Sau buổi thuyết pháp, chúng tôi sẽ chia sẻ cùng quý vị bí quyết này. Người nào muốn biết toàn bộ bí quyết thì phải tuyên thệ ăn thuần chay ngay từ hôm nay. Người nào chỉ muốn biết một nửa hoặc một phần ba bí quyết thì có thể học Pháp Phương Tiện, thử trước xem có thích hay không!

Sự khác biệt là người tu toàn bộ bí quyết có thể thành Phật, thậm chí ngay trong đời này và giải thoát cho tổ tiên, bạn bè và thân quyến. Những người khác tu Pháp Phương Tiện chỉ có thể giải thoát được cho riêng cá nhân mình mà thôi. Tôi để quý vị chọn lựa.

Cám ơn sự chú tâm của quý vị. *(Mọi người vỗ tay.)*

VẤN ĐÁP

Thiền Định Có Thể Tiết Lộ Bí Mật Của Sanh Tử

Vấn: Ông ấy muốn hỏi Sư Phụ là sau khi chết, ông có đầu thai trở lại không. Trước kia, ông có nghe một nhà sư thuyết giảng. Bởi vì vị sư này chưa chết thì làm sao vị sư biết được là chúng ta đầu thai trở lại hay không? Làm thế nào để mình có thể tin được vị này?

Sư Phụ: Chúng ta không nên nghi ngờ, bởi vì những vị sư giảng giải từ trí huệ của Phật mà họ đã học được qua kinh điển, và có thể họ học được qua thiên định, nếu họ có tu thiên.

Chúng ta không cần phải chết mới biết được là điều gì sẽ xảy ra sau khi chết. Dĩ nhiên là có ai hỏi tôi: “*Điều gì xảy ra sau khi tôi chết?*” thì tôi cũng bảo với họ là: “*Tôi chưa chết nên tôi không biết.*”

Nhưng khi thiên, chúng ta có thể đi vào nhiều trình độ hiểu biết và nhiều cảnh giới thuộc đẳng cấp khác nhau, rồi chúng ta có thể biết được là sau khi chết, họ có tái sanh hay không. Việc này rất dễ kiểm tra. Không khó khăn gì.

Nếu muốn chứng minh thì quý vị có thể tới học Pháp Môn Quán Âm, rồi quý vị sẽ tự mình nhận biết. Xem xét lại những gì mình nghe và không tin tưởng một cách mù quáng thì tốt. Như vậy là rất sáng suốt. Quý vị làm vậy thì thật là sáng suốt. Nhưng thay vì chỉ nghi ngờ vị sư hoặc đặt câu hỏi thì chúng ta phải kiểm cách để tìm hiểu và kiểm chứng.

Vấn: *Bà ấy muốn hỏi Tâm Ấn là gì, và làm thế nào để được thọ Tâm Ấn.*

Sư Phụ: Tâm Ấn là lúc mà người được gọi là thầy cùng ngồi với quý vị trong yên lặng – dù là ở trước mặt quý vị, hoặc là cách xa hàng ngàn dặm – và cố gắng giao tiếp với trí huệ bên trong của quý vị; rồi mở cánh cửa vô minh cho quý vị để quý vị thấy được ánh sáng, trực tiếp nghe được lời dạy của Thượng Đế, và được liễu ngộ.

Có vài lời chỉ dẫn khi người thầy có mặt. Tuy nhiên, đôi khi vị thầy không cần phải có mặt, vì sự truyền pháp là do tâm truyền tâm, Phật tánh của vị thầy tiếp xúc với Phật tánh của chính chúng ta, Minh Sư và đệ tử không cần phải dùng ngôn ngữ hay bất cứ hành động cử chỉ nào cả.

Nếu muốn thọ Tâm Ấn thì quý vị chỉ cần ra ngoài ghi danh; sau buổi thuyết pháp, chúng tôi sẽ lo cho quý vị. Có nhiều người cũng được truyền Tâm Ấn một cách không chính thức do sự thành tâm và niềm tin đối với vị Minh Sư, mặc dù họ chưa gặp Ngài, mặc dù họ ở cách xa Ngài hàng ngàn dặm.

Thiền Định Cần Một Vị Thầy Có Kinh Nghiệm

Vấn: Ông ấy đã thiền mỗi ngày ba tiếng trong chín ngày, và hai lần thấy được vài cảnh tượng ở tương lai. Ông muốn biết tại sao thấy như vậy, bởi vì ông không cảm thấy đó là thật hoặc đó là hiện tượng thật.

Sư Phụ: Nhưng mà ông ta thiền theo phương pháp nào? Không có nói à? (*Xướng ngôn viên: Dạ không.*) Nếu quý vị học với vị thầy nào thì quý vị nên hỏi thầy mình để được chỉ dẫn thêm chứ. Với những người học với tôi, họ viết thư cho tôi và trực tiếp hỏi. Tuy nhiên, đại khái là nếu sau khi thiền, sau khi thấy ánh sáng hoặc nghe được âm nhạc Thiên Đàng mà quý vị cảm thấy nhẹ nhàng, thanh thản và từ ái hơn, thì đó là thể nghiệm thật sự. Nếu cảm thấy bồn chồn, sợ hãi hoặc cảm thấy bất an thì có nghĩa là cái mình thấy là ảo ảnh, từ Ma Vương, và quý vị đừng nên tin vào đó nữa.

Chúng ta thấy thể nghiệm bên trong, có khi không phải chỉ qua thiền định; mà đôi lúc có người thấy được ảo ảnh do dùng thuốc kích thích, hoặc trong những trạng thái cực kỳ đau đớn, hay bị thiếu dưỡng khí. Cho nên điều khôn ngoan là tìm một vị thầy có kinh nghiệm, bởi vì con đường tâm linh thì dài và đôi khi có nguy hiểm nữa nếu không có một người hướng đạo giỏi.

Vấn: Sau khi chết, đời sống sẽ như thế nào?

Sư Phụ: Nếu tôi nói biết thì ông ta sẽ hỏi: “Ngài chưa chết thì làm sao Ngài biết được?”

Theo kinh điển của các tôn giáo, người ta có những cuộc sống khác nhau sau khi chết, tùy thuộc vào cách sống của họ lúc còn ở đời sống hiện tại. Nếu chúng ta theo một lối sống đạo đức và tu hành có trí huệ, thì chúng ta sẽ đến những đẳng cấp của cảnh giới tốt đẹp, an hòa và hạnh phúc. Nếu lúc sống, chúng ta là biểu hiện xấu trong tình thương và sự hy sinh, thì chúng ta sẽ tới một cảnh giới thấp hơn. Cao thấp thế nào sẽ tùy thuộc vào đức hạnh, trí huệ hoặc cách sống không lành mạnh mà mình làm lúc còn sống.

Ngày nay có rất nhiều sách vở viết về những cảnh giới sau khi chết qua thể nghiệm của những người tu hành. Cũng có nhiều sách viết về những người bình thường sống lại sau một thời gian chết lâm sàng. Họ đã kể lại câu chuyện của họ. Quý vị có thể tìm đọc trong thư viện.

Vấn: *Cách thiền của Sư Phụ và cách thiền của Phật giáo có sự khác biệt nào không?*

Sư Phụ: Đúng ra là không có gì khác nhau, nhưng bây giờ thì có khác. Bởi vì hầu hết những cách thiền trong truyền thống Phật giáo ngày nay đều không giống với cách thiền thật sự mà Đức Phật đã truyền dạy cho đệ tử của Ngài.

Cách thiền của chúng tôi mang đến sự tức khắc khai ngộ. Hầu hết truyền thống Phật giáo ngày nay – về phương pháp thiền định – không bảo đảm mang đến điều này. Chúng tôi tu tập Pháp Môn Quán Âm; một pháp môn được bảo đảm và kết quả được chứng thực bởi hàng ngàn, hàng triệu đệ tử là chúng tôi được hiện đời giải thoát. Đây là kiếp cuối cùng phải chịu đau khổ. Pháp môn này phù hợp với giáo lý của Đức Phật là giáo lý nguyên thủy, phương pháp nguyên thủy; bởi vì lúc Đức Phật còn tại thế, các đệ tử của Ngài đều đắc quả A La Hán, Bồ Tát hoặc lập tức giải thoát sau khi được Phật truyền pháp môn khai ngộ trong tĩnh lặng. Tất cả thân bằng quyến thuộc của chúng ta cũng được giải thoát, dù họ không đạt đến quả vị Phật. Giải thoát và thành Phật có khác nhau.

Với pháp thiền này, chúng ta có thể trải nghiệm trạng thái khai ngộ ngay những giây phút đầu tiên lúc thọ Tâm Ấn, và tiếp tục khai ngộ thêm. Hiện nay, hầu hết những phương pháp tu khác theo truyền thống Phật giáo đều không mang đến cho chúng ta thể nghiệm này. Có nghĩa là quý vị có thể ngồi thiền với vị thầy nhưng không đạt được gì cả. Quý vị không biết là mình có được khai ngộ hay không. Còn với pháp thiền của chúng tôi thì quý vị biết, bởi vì có bằng chứng cho quý vị, cho nên quý vị biết, quý vị cảm thấy được, nhận biết được là mình khai ngộ, mình khác đi, mình được giác ngộ.

Sự khai ngộ của một người đi đôi với ánh sáng vĩ đại và âm nhạc kỳ diệu. Không có hai yếu tố này thì không phải là khai ngộ. Đồng thời, chúng ta cũng có cảm giác vô cùng hỷ lạc vì trút được một gánh nặng lâu dài; cảm giác có một cái gì đó rớt xuống khỏi đôi vai. Giống như chúng ta trút được gánh nặng, nên cảm thấy phấn chấn, nhẹ nhàng, cảm thấy lâng lâng ngây ngất.

Đây là bằng chứng của sự khai ngộ. Điều này sẽ tiếp diễn mỗi ngày trong cuộc sống sau khi chúng ta thọ Tâm Ấn, và càng ngày càng khai ngộ thêm. Chúng ta sẽ được sáng suốt hơn, từ ái hơn, khoan dung hơn và trở thành một con người khác; bởi vì chúng ta đã bước vào hàng ngũ của Thánh nhân. Chúng ta sống bằng nhục thể nhưng trong tinh thần của một vị Thánh nhân. Nếu bất cứ pháp môn nào có thể mang đến cho quý vị tất cả những điều này thì đó là con đường chân chánh đưa đến khai ngộ. Mọi pháp môn khác, chúng ta có thể tu tập, có thể thử, nhưng nó chỉ tạm thời, là những bước sơ cấp, và không đưa chúng ta đến ngôi vị tột cùng của trí huệ tâm linh. *(Mọi người vỗ tay.)*

*Thiền Định Là Lời Cầu Nguyện
Chân Thành Nhất*

Vấn: *Khi gặp khó khăn, con cầu nguyện Thượng Đế. Có khi con được đáp ứng. Câu hỏi của con là: Làm sao con có thể biết*

hoặc phán đoán được là câu trả lời hay lời chỉ dẫn có đúng thật là từ Thượng Đế không?

Sư Phụ: Khi chúng ta lắng sâu trong cầu nguyện và rất thành tâm thì chúng ta có thể câu thông được với lực lượng gia trì của Thượng Đế bên trong. Đó là lúc chúng ta nhận được câu trả lời; nếu không thì sẽ không có gì xảy ra. Thiên định là lời cầu nguyện sâu xa nhất, thành khẩn nhất. Đó là lý do lúc nào chúng ta cũng nhận được câu trả lời.

Sau khi Tâm Ấn, vị thầy sẽ khai mở sự câu thông với lực lượng Thượng Đế hay Phật tánh tiềm ẩn bên trong chúng ta. Đó là lý do hàng ngày, chúng ta được câu thông, và lý do mỗi khi cầu nguyện thì chúng ta được đáp ứng. Rồi đến một ngày chúng ta không cần cầu nguyện nữa mà chúng ta sẽ là người đáp ứng lời cầu nguyện của người khác. Đây là mục tiêu của sự thành đạt tâm linh. Tất cả chúng ta đều có thể đạt đến. *(Mọi người vỗ tay.)*

Vấn: *Chúng ta nên làm gì nếu muốn được giải thoát càng sớm càng tốt? Câu hỏi kế: Nếu tu tại gia, có nghĩa là không phải rời gia đình, thì có phải là tu chậm hơn là rời gia đình không?*

Sư Phụ: Trước tiên, quý vị hãy ra ngoài ghi tên ở bàn phụ trách Tâm Ấn. Kế đến, nếu tu tại gia thì có phải là chậm hơn so với người xuất gia hoặc là rời khỏi gia đình không? Không chậm hơn đâu; bởi vì dù cho trở thành người xuất gia, quý vị cũng rất là bận rộn. Người xuất gia chỉ có thời gian nhất định nào đó trong ngày để tu hành. Ngoài ra, họ phải lo những việc trong chùa, phụng sự người mộ đạo, chăm nom tất cả những việc khác thuộc phạm vi thế tục, họ cũng làm giống như chúng ta vậy, nhưng ở một nơi khác thôi.

Chúng ta ở nhà, chăm sóc gia đình Phật của mình, và tu hành khi có thời giờ, như là sáng sớm hoặc ban đêm trước khi đi ngủ. Như vậy cũng tốt rồi. Phải biến thiên định thành đời sống hàng ngày, trong khi đi, đứng, nằm, ngồi. Tất cả đều trong thiên định.

Nếu không thì Đức Phật đã làm gì? Chúng ta không thể lúc nào cũng làm một ông Phật ngồi.

Thỉnh thoảng, khi có thời giờ, chúng ta có thể đi bé quan một tuần, hai tuần hoặc một tháng. Như vậy cũng được rồi, nhưng không thể cứ bé quan hoài. Chúng ta còn có bốn phận đối với xã hội, dù là người xuất gia cũng vậy. Đức Phật chỉ ngồi có bốn mươi chín ngày. Trước đó và sau đó, Ngài phải đi chu du hoặc phải làm những công việc khác.

Chúng ta có rất nhiều vị xuất gia ở Formosa. Nhưng hầu hết, nhiều vị phải lo thủ tục tang lễ cho người qua đời. Có khi thậm chí không có thời giờ để ăn, họ phải chạy vội từ nơi này đến nơi khác. Cho nên không phải lúc nào cũng như quý vị nghĩ là nếu làm người xuất gia thì mình có nhiều thời giờ để ngồi thiền. Không đúng đâu.

Khai Ngộ Vượt Khỏi Thời Gian Và Không Gian

Vấn: *Thế giới này khởi thủy như thế nào? Tại sao con người phải được sanh ra, mặc dù biết rằng sau khi ra đời, chúng ta phải chịu đời đời kiếp kiếp luân hồi sanh tử?*

Sư Phụ: Chuyện này dài dòng lắm. Thế giới này được tạo thành như thế nào, tôi không có đủ thời giờ để nói, cho dù bắt đầu nói từ hôm nay cho tới lúc tôi nhập Niết Bàn. Nhưng nếu quý vị cứ nài nỉ muốn biết, tôi nghĩ là cả hai chúng ta phải đầu thai trở lại trong thế giới đau khổ này để tôi có thể kể cho quý vị nghe câu chuyện về sự hình thành thế giới này. Tôi không nghĩ là quý vị muốn như vậy. Cho nên câu trả lời nhanh nhất là hãy khai ngộ.

Sau khi được hoàn toàn khai ngộ, quý vị biết hết tất cả, thậm chí biết được nhiều kiếp sống trong tích tắc; bởi vì với sự khai ngộ, chúng ta vượt qua khỏi giới hạn của thời gian và không gian. Khi không có sự ảnh hưởng của thời gian, lúc đó chúng ta biết

được rất nhiều điều mà không phải mất nhiều thời gian. Vì vậy, đôi khi chúng ta ngồi thiền trong nhiều giờ mà cảm thấy như chỉ có một phút. Chúng ta biết nhiều điều mà lẽ ra phải mất nhiều thế kỷ mới hiểu được. Đó là lý do chúng ta phải tìm trí huệ bên trong. Tất cả giải đáp đều nằm ở bên trong.

Vấn: *Tại sao trên thế giới này có quá nhiều tôn giáo? Tôn giáo nào mới đúng?*

Sư Phụ: Bất cứ tôn giáo nào. Hãy chọn một. Nếu quý vị hoàn toàn hiểu một tôn giáo, thì tôn giáo nào quý vị cũng sẽ hiểu được. Bằng không thì chúng ta cứ mãi tranh cãi, bàn luận và gây chiến tranh giữa các tôn giáo để đưa đến một Chân Lý. Cứ ở lại với tôn giáo của mình, nhưng hãy khai ngộ ngay hôm nay. Rồi quý vị sẽ biết tôn giáo nào là tốt nhất, đúng nhất; quý vị sẽ biết là không có nhiều tôn giáo, chỉ có một mà thôi. Không khai ngộ thì rất khó để tự thuyết phục mình là tất cả các tôn giáo đều là một. Dù tôi có giải thích thế nào đi nữa thì đó cũng là sự hiểu biết của riêng tôi, không phải của quý vị. Cho nên chính quý vị nên tự hiểu lấy.

Nếu tất cả những tín đồ có thể hiểu được tôn giáo của mình thì ngày nay tuyệt đối sẽ không xảy ra chiến tranh giữa các tôn giáo, và thậm chí trong cùng một tôn giáo như quý vị đã biết. Chỉ có những người khai ngộ mới thật sự, thật sự, sâu xa, một trăm phần trăm cho tín ngưỡng. Người đó sẽ hiểu được tình huynh đệ trong nhân loại bất kể chủng tộc, tín ngưỡng và tôn giáo. Người đó mới thật sự là người gìn giữ hòa bình trên thế giới này.

Vấn: *Trước khi thiền, có cần cầu nguyện không?*

Sư Phụ: Được. Chúng ta có thể cầu nguyện, nhưng không nhất thiết. Thiền định là lời cầu nguyện thâm sâu nhất mà qua đó quý vị có được bất cứ những gì mình muốn. Bất cứ điều gì tốt cho quý vị về mặt tâm linh hay thể chất sẽ tự động đến với quý vị,

không nhất thiết là phải cầu xin. Đó là lý do cuộc sống của người tu pháp môn Quán Âm tràn đầy mãn túc và sự hài lòng. Họ không ham muốn gì hết. Càng tu hành thì càng ít ham muốn. Càng tu hành thì càng ít cầu xin. “*Hãy tìm Thiên Quốc trước, rồi tất cả những thứ khác sẽ được thêm vào cho các con.*”

Vấn: *Cầu nguyện có được phước báu không, hay đó chỉ là một lời nói suông?*

Sư Phụ: Có phước báu chứ. Nếu không hoàn toàn khai ngộ, thì quý vị phải luôn cầu nguyện để được khai ngộ và giải thoát; và dĩ nhiên là cầu nguyện để có những thứ mình cần, những nhu cầu cần thiết trong cuộc sống này. Dù cho lời cầu nguyện có được đáp ứng hay không thì khi cầu nguyện, về mặt tâm lý, mình đã được an ủi. Như vậy cũng rất tốt rồi.

Lời cầu nguyện chân thành lúc nào cũng cần thiết, bởi vì chúng sanh Thiên Đàng sẽ nghe được lời cầu nguyện từ linh hồn sáng ngời gọi đến; và họ sẽ trợ giúp. Chúng ta có thể cầu nguyện những điều tốt lành cho người khác. Nếu chúng ta thành tâm thì tất cả những lời cầu nguyện đều được đáp ứng tức khắc.

Thuần Chay Tịnh Hóa Thân Ý

Vấn: *Vị này đã tu thiền được mười năm và ăn thuần chay được hai năm. Thỉnh thoảng ông có những giấc mơ mà sau đó, khoảng tám mươi phần trăm thành hiện thực. Xin hỏi lý do tại sao?*

Sư Phụ: Đó là kết quả của sự tu hành kết hợp với lối dinh dưỡng thuần chay. Bởi vì chúng ta ăn thuần chay cho nên cơ thể ít bị gánh nặng bởi những chất động vật và bản năng của loài vật, nên thân thể và tinh thần trở nên thanh sạch hơn. Cho nên, chúng ta liễu ngộ được thông điệp tâm linh dễ dàng hơn. Nhất là khi chúng ta thiền, tâm loạn động được phần nào lắng xuống,

rồi thông điệp tâm linh được truyền qua. Bằng không, Thượng Đế, Phật và thiên nhân lúc nào cũng ở bên cạnh và giúp chúng ta bằng nhiều cách, và đáp ứng lời cầu nguyện của chúng ta; nhưng chúng ta không bao giờ nhận được bởi vì bên trong đầu óc chúng ta quá bận rộn và ồn ào, còn thân thể và linh hồn thì bị phủ đầy bởi những chất khác nhau, đặc biệt là từ chấn động lực thấp của loài vật.

Giờ thì quý vị biết được sự giải thích hợp lý của lối dinh dưỡng thuần chay và tu thiền rồi. Chấn động lực cao và thấp không thể hòa lẫn với nhau được. Nếu gần sự hiện hữu vật chất hơn, gần với thế giới động vật hơn, thì chúng ta không thể tiến gần hơn đến Thiên Quốc hoặc đăng cấp tâm linh.

Vấn: *Có phải Tâm Ấn và thiền định như nhau không? Nếu như nhau thì chúng ta có thể rửa sạch nghiệp chướng quá khứ và hiện tại được không?*

Sư Phụ: Trước hết, Tâm Ấn là để khai mở lực lượng thiên định của quý vị, rồi quý vị mới có thể thiền. Dĩ nhiên là qua sự thiền định này, nghiệp chướng tồn kho có thể được rửa sạch. Lực lượng Minh Sư có thể làm việc đó cho quý vị, và chỉ để lại một ít nghiệp chướng để quý vị tiếp tục kiếp sống này thôi. Nếu không thì quý vị sẽ vãng sanh. Mặc dù nghiệp chướng là ảo tưởng, nhưng người ta cũng cần có nó để sống trong cái thân thể vật chất này. Nếu không thì không còn lý do gì, nguyên có gì để chúng ta hiện hữu trong thế giới vật chất này nữa. Nhưng chỉ qua thiền định, chúng ta mới biết được tính chất ảo tưởng của nghiệp chướng. Cho nên, chúng ta không còn nghiệp chướng, mặc dù thấy dường như, chúng ta vẫn tiếp tục làm những hành động nghiệp chướng, nhưng chỉ để tiếp tục trong thế giới này.

Đó là sự khác nhau giữa người được giải thoát và người chưa được giải thoát. Cả hai người tiếp tục cùng theo khuôn nghiệp chướng, nhưng một người thì nhận biết được bản chất ảo tưởng

của nghiệp chướng, còn người kia thì bị chìm sâu vào cái bể vụn vặt của nghiệp chướng. Nghiệp chướng không đáng sợ. Điều đáng sợ là sự vô minh của chúng ta làm cho chúng ta không hiểu được bản chất của nghiệp chướng.

Chỉ Có Sự Liễu Ngộ Bên Trong Giải Thoát Chúng Ta

Vấn: *Tại sao chúng ta phải tiếp tục luân hồi sanh tử cho tới khi chúng ta đến được Niết Bàn? Nguyên do gì, lý do gì của việc được sanh ra trong lần đầu tiên?*

Sư Phụ: Chúng ta tới đây vì muốn dự phần vào vở kịch của tạo hóa. Không có chúng ta tham gia vào thì không có sự sáng tạo và không có gì vui hết. Cho nên mỗi người nhận một công việc trong thế giới này và cố gắng hoàn thành nó. Khởi thủy, con người có đẳng cấp khác nhau và công việc khác nhau; không ai để ý đến người có địa vị thấp hơn hoặc cao hơn; cho dù họ có được phước báu giàu sang hay họ được sắp xếp làm người ăn mày trên đường phố. Lúc ban đầu của “vở kịch”, chẳng ai màng quan tâm đến những điều này.

Nhưng sau một thời gian, chúng ta bắt đầu bị trói buộc vào vai diễn, và trở nên tự ti mặc cảm hoặc là tự mãn, rồi đánh mất mục đích của “vở kịch”. Đó là lúc chúng ta bắt đầu cảm thấy đau khổ vì muốn có thứ này thứ nọ, vì so sánh địa vị và phước báu trong thế giới này. Chúng ta nhận vai rồi diễn như thật, và càng bám víu vào vai trò này thì chúng ta càng ít nhớ đến mục đích của “vở kịch”, rồi chúng ta càng ít nhớ đến sự vĩ đại và cội nguồn của mình.

Vì quá nhập tâm vào vai diễn cho nên chúng ta tự nhận mình là người ăn mày mà mình đang đóng vai, hoặc là ông vua mà chúng ta được sắp đặt. Chúng ta phấn đấu hết sức để cho số phận mình được tốt hơn, hoặc cố gắng để giữ vững địa vị cao sang của

minh; rồi chúng ta không ngại làm bất cứ những việc xấu xa nào để đạt cho được ước muốn của mình. Những vai trò thú vị trong “*vở kịch*” trở thành sự đau khổ, vì khi muốn cải biến số phận, vì muốn giữ địa vị nên lòng ham muốn phát sinh. Nếu sự ham muốn không được thỏa mãn trong kiếp này, thì chúng ta cố gắng trở lại lần nữa, tranh đấu để có được những thứ mà chúng ta tin là chánh đáng. Đó là lý do “*vở tuồng*” bị chúng ta làm hỏng và lý do chúng ta phải luân hồi và chịu đau khổ.

Khởi thủy, chúng ta đều đến từ Thiên Quốc hoặc đất Phật và đều bình đẳng. Vị vua được sanh ra trong thế giới này hoặc người ăn mày được sanh ra trong thế giới này đều bình đẳng, là những vị thiên thần cao quý hay là những chúng sanh thuộc đẳng cấp tâm linh cao ở Thiên Đàng, nay lại bắt đầu tranh chấp nhau để giành địa vị, tài sản và danh vọng. Thế là chúng ta bắt đầu đau khổ. Đó là lý do chúng ta không bao giờ có thể thoát khỏi sự luân hồi trong thế giới vật chất này.

Chỉ có sự khai ngộ mới có thể giúp chúng ta thoát ra khỏi tất cả những địa vị ảo tưởng và ranh giới để nhận thức được rằng khởi thủy, chúng ta đều bình đẳng trên Thiên Quốc. Rằng chúng ta không cần tranh đấu cho bất cứ thứ gì. Không có gì làm chúng ta phải hổ thẹn. Không có gì để chúng ta hãnh diện về sự hiện hữu vật chất và địa vị trong thế giới này.

Đó là lý do sau khi khai ngộ, dù là trở thành một ông vua lãnh đạo một quốc gia, hay là từ bỏ tất cả để trở thành một nhà sư đi hành khất, đối với chúng ta đều bình đẳng. Có được sự khai ngộ, chúng ta vẫn có thể vừa làm một ông vua cai trị quốc gia, đồng thời đạt được giải thoát. Không khai ngộ, thì ngay cả trở thành một thầy tu cũng chỉ là hình thức thôi, và không đưa chúng ta đến sự thăng tiến tâm linh; bởi vì chỉ có sự thấu hiểu và sự nhận thức bên trong mới giải thoát chúng ta. Không phải sự ép buộc bên ngoài, hình dáng hay hành động mà có thể đưa chúng ta đến Chân Lý. (*Mọi người vỗ tay.*) Cảm ơn quý vị.

Vấn: *Vị này muốn biết là sau khi Tâm Ấn thì lối sống của ông có thay đổi không?*

Sư Phụ: Có và không có. Thay đổi bên trong, nhưng không thay đổi bên ngoài. Dĩ nhiên là dáng vẻ bề ngoài cũng sẽ có đôi chút thay đổi. Nhiều người đã thọ Tâm Ấn trở nên hữu ích hơn, xinh đẹp hơn, khoan dung hơn, từ ái hơn; nhưng quan trọng nhất là sự thay đổi bên trong, từ vô minh thành có trí huệ. Nên chúng tôi không yêu cầu quý vị thay đổi lối sống, công ăn việc làm hay tôn giáo.

Minh Sư Chân Chánh Thì Vô Sở Bất Tại

Vấn: *Sau khi tu thiền theo Sư Phụ, nếu con tự thiền thì có bị nguy hiểm không? Nếu có thắc mắc và nghi ngờ thì con có thể hỏi ai để được giải thích?*

Sư Phụ: Nếu quý vị theo lời chỉ dẫn, có nghĩa là quý vị không tự mình thiền. Cho nên không có nguy hiểm. Ngoài ra, vị Minh Sư ở khắp mọi nơi. Lúc nào quý vị cũng nhận được sự giải đáp từ bên trong. Vị Minh Sư sẽ biết khi nào quý vị gặp nguy hiểm và lập tức giúp đỡ, ngay cả khi quý vị không hỏi xin. Nếu có những câu hỏi thuộc về tri thức thì dĩ nhiên quý vị có thể viết thư cho tôi hoặc cho trung tâm chúng tôi. Hãy tới trung tâm chúng tôi, những đồng tu lâu năm hoặc những người xuất gia (*sư giả Quán Âm*) trong nhóm chúng tôi có thể giúp quý vị. Nhưng đó chỉ là lúc bắt đầu. Về sau, quý vị sẽ biết mọi thứ từ bên trong. Quý vị sẽ không còn câu hỏi nữa, không còn nghi ngờ, không còn ham muốn; mà chỉ lo hoàn tất công việc yêu thích của mình và vui hưởng ân điển bên trong.

Vị Minh Sư chân chánh phải là vô sở bất tại, phải biết tâm trạng và mọi ước muốn của từng người đệ tử ở khắp mọi nơi trên thế giới và trong vũ trụ. Bằng không, nếu trông cậy vào sự hiện

diện bằng nhục thân của vị Minh Sư, đợi tới lúc gặp nguy khốn thì quá trễ rồi. Đó là lý do tôi khuyên đệ tử của mình đừng vội ra ngoài dạy người. Phải chờ cho đến khi ít nhất họ đạt được đẳng cấp tâm linh của Minh Sư, để cùng một lúc có thể giúp tất cả đệ tử ở khắp mọi nơi. Bằng không, “*Minh Sư*” nào mà chưa đạt đến trình độ vô sở bất tại thì đừng bao giờ mạo hiểm vào lãnh vực tâm linh rồi dẫn dắt người khác rơi vào sự nguy hiểm. Cho nên quý vị đừng lo sợ. Nếu tôi dạy quý vị thì tôi sẽ chăm sóc quý vị. Tôi hứa điều đó. (*Mọi người vỗ tay.*)

Truyền Tâm Ấn cũng không hẳn là truyền Tâm Ấn... quý vị chỉ đến đây để cho tôi giúp quý vị tự cứu chính mình. Tôi không phải đến đây để dạy quý vị trở thành tín đồ.... Tôi đến đây để dạy cho quý vị trở thành Minh Sư.

~ **Thanh Hải Vô Thượng Sư**

Vi cũng đều biết cách thức ngồi thiền, nhưng lại thiền quán những điều sai lạc. Có người thì thiền quán về những cô gái đẹp, có người quán về tiền tài, có người quán về công việc làm ăn. Mỗi khi quý vị cố gắng tập trung sức chú ý vào một việc gì tức là quý vị đang thiền. Tôi chỉ chú ý vào lực lượng bên trong, vào tình thương, vào lòng từ bi và ân điển của Thượng Đế.

~ **Thanh Hải Vô Thượng Sư**

Khi được thọ Tâm Ấn là bắt đầu cho một đời sống mới trong một trật tự mới. Điều đó có nghĩa là tôi đã chấp nhận quý vị để trở nên một phần tử trong hàng thánh nhân. Khi đó quý vị không còn là một người thường nữa, đẳng cấp quý vị đã được nâng lên cao. Thời xưa họ gọi đó là “Lễ Rửa Tội” hay là “Sống trong sự che chở của Minh Sư”.

~ **Thanh Hải Vô Thượng Sư**

Truyền Tâm Ấn: Pháp Môn Quán Âm

Những người thành tâm mong cầu Chân Lý sẽ được Thanh Hải Vô Thượng Sư truyền dạy Pháp Môn Quán Âm. “*Quán Âm*” theo tiếng Trung Hoa có nghĩa là thiền quán, là lắng nghe chân động lực của Âm Thanh. Pháp môn này bao gồm việc thiền định về Ánh Sáng và Âm Thanh nội tại. Những thể nghiệm nội tại này đã được ghi chép lại trong kinh điển của tất cả những tôn giáo trên thế giới từ thời cổ xưa. Ví dụ, Thánh Kinh của Thiên Chúa giáo viết rằng: “*Khởi đầu là Ngôi Lời, Ngôi Lời ở với Thượng Đế và Ngôi Lời chính là Thượng Đế.*” (Gio-an 1:1) Ngôi Lời chính là Âm Thanh nội tại. Âm Thanh này còn được gọi là Logos, Shabd, Đạo, Suối Âm, Nước Nguồn Sống hay Tiếng Nhạc Trời. Thanh Hải Vô Thượng Sư nói rằng: “*Âm Thanh này tạo nên chân động lực trong mọi sự sống và bao trùm khắp vũ trụ. Âm Thanh nội tại này có thể chữa lành mọi vết thương, thỏa mãn mọi ước muốn và khát vọng của thế gian. Âm Thanh này là sức mạnh vạn năng của muôn vàn tình thương. Và chúng ta được cấu tạo bởi Âm Thanh này nên khi giao tiếp được với nó chúng ta sẽ có được sự an lành và mãn nguyện trong tâm. Sau khi nghe được Âm Thanh này, con người chúng ta sẽ cải biến, toàn bộ thế giới quan của chúng ta sẽ được cải biến mạnh mẽ và trở nên tốt đẹp hơn.*”

Ánh Sáng bên trong, Ánh Sáng của Thượng Đế, cũng là Ánh Sáng được đề cập đến trong danh từ “*khai ngộ*”. Cường độ của Ánh Sáng tăng dần từ những tia sáng yếu ớt đến Ánh Sáng của hàng triệu mặt trời. Chính nhờ vào Ánh Sáng và Âm Thanh nội tại mà chúng ta cấu thông được với Thượng Đế.

Lễ truyền Tâm Ấn đề tu theo Pháp Môn Quán Âm không phải là một nghi thức huyền bí hoặc một nghi lễ sơ khởi nào để bước vào một tôn giáo mới. Trong buổi lễ truyền Tâm Ấn, người thọ Pháp sẽ nhận được sự hướng dẫn đặc biệt về cách ngồi thiền để quán Ánh Sáng và Âm Thanh nội tại. Thanh Hải Vô Thượng Sư sẽ chăm lo cho việc “*truyền đạt tâm linh*”. Những thể nghiệm đầu tiên về sự hiện hữu của Thánh Linh sẽ được diễn ra trong tĩnh lặng. Thanh Hải Vô Thượng Sư không cần phải hiện diện bằng nhục thân để mở “cánh cửa” này cho chúng ta. Việc truyền đạt này là phần chính yếu của pháp môn. Kỹ thuật ngồi thiền sẽ đem lại kết quả không đáng kể nếu không có ân điển của một vị Chân Sư.

Và quý vị có thể nghe được Âm Thanh nội tại và thấy được Ánh Sáng nội tại ngay lập tức sau khi được truyền Tâm Ấn, nên việc này đôi khi còn được gọi là “*đốn ngộ*” hay “*tức khắc khai ngộ*”.

Thanh Hải Vô Thượng Sư chấp nhận tất cả mọi người muốn được Tâm Ấn, không phân biệt quá khứ hay liên hệ tín ngưỡng của họ. Chúng ta không cần phải thay đổi tôn giáo hay tín ngưỡng hiện tại của mình. Chúng ta cũng không cần phải tham gia vào bất kỳ tổ chức hay sinh hoạt nào mà chúng ta cảm thấy không thuận lợi cho đời sống hiện tại của mình. Tuy nhiên chúng ta cần phải giữ chế độ dinh dưỡng thuần chay. Việc cam kết thuần chay suốt đời là điều kiện tiên quyết để được Tâm Ấn.

Thanh Hải Vô Thượng Sư truyền Tâm Ấn hoàn toàn miễn phí.

Hàng ngày tu thiền theo Pháp Môn Quán Âm và giữ năm giới luật là điều kiện duy nhất đối với những ai đã được Tâm Ấn. Những giới luật này là kim chỉ nam giúp chúng ta tránh gây phương hại cho mình cũng như những sinh vật khác. Việc tu hành sẽ giúp chúng ta có được sự giác ngộ sâu sắc và vững vàng hơn so với những thể nghiệm khai ngộ lúc ban đầu và cho phép chúng ta đạt mức độ cao nhất của khai ngộ hay là đại khai ngộ. Nếu không tu hành mỗi ngày, quý vị sẽ gần như quên đi sự khai ngộ của mình và trở lại đấng cấp tâm thức bình thường.

Mục đích của Thanh Hải Vô Thượng Sư là dạy cho chúng ta cách tự chăm sóc mình. Vì thế Ngài chỉ dạy một phương pháp mà bất kỳ ai cũng có thể thực hành được, tự thực hành mà không cần sự nâng đỡ hay trợ giúp nào khác. Ngài không có ý tìm kiếm tín đồ, đệ tử hay những người tôn kính Ngài hoặc thành lập một tổ chức mà hội viên phải đóng lệ phí. Ngài không nhận cúng dường, sự lễ bái hay quà tặng của chúng ta, nên chúng ta không cần dâng lên cho Ngài những thứ đó. Ngài chấp nhận lòng thành tâm của chúng ta trong đời sống thường nhật và việc tu thiền sẽ giúp chúng ta có khả năng thăng tiến lên bậc Thánh nhân.

Ngũ Giới

1. Không gây phương hại đến sự sống của các chúng sinh*
2. Không nói những điều không thật
3. Không lấy những gì không phải của mình
4. Không tà dâm
5. Không dùng những chất gây nghiện**

* *Giới luật này đòi hỏi phải triệt để thuần chay. Không được dùng thịt, cá, gia cầm, sữa, trứng (kể cả trứng đã được thụ tinh và trứng chưa được thụ tinh trong bánh ngọt, bánh quy, kem, v.v...) hay bất kỳ sản phẩm nào có nguồn gốc động vật.*

** *Bao gồm việc tránh xa những sản phẩm độc hại như rượu, ma túy, thuốc lá, cờ bạc, phim ảnh, sách báo, trò chơi điện tử bạo lực và có nội dung thiếu lành mạnh.*

Một thánh nhân hoàn hảo là một người hoàn hảo. Một người hoàn hảo là một thánh nhân hoàn hảo. Hiện tại chúng ta chỉ là một nửa con người. Chúng ta làm việc gì cũng do dự. Chúng ta làm việc gì cũng có sự cao ngạo. Chúng ta không tin rằng chính Thượng Đế đã sắp xếp mọi việc cho chúng ta hưởng thụ, cho chúng ta học hỏi. Chúng ta phân biệt tội lỗi và đức hạnh. Chúng ta quan trọng hóa mọi việc, và sau đó phán đoán chính chúng ta và những người khác. Chúng ta đau khổ vì sự hữu hạn của mình, về những điều Thượng Đế phải làm. Có hiểu không? Thật ra, Thượng Đế ở bên trong chúng ta và chúng ta tự giới hạn Ngài. Chúng ta muốn vui vẻ và chơi đùa, nhưng lại không biết phải làm sao. Chúng ta chỉ biết nói với người khác: “À, anh không được làm như vậy.” và nói với chính mình: “Tôi không nên làm như thế này. Tôi không nên làm như thế nọ. Vậy tại sao tôi lại phải ăn thuần chay?” Đúng rồi, tôi biết. Tôi ăn thuần chay vì Thượng Đế bên trong tôi muốn như vậy.

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư

Khi thân, khẩu, ý, của chúng ta được thanh tịnh, dù chỉ trong một giây khắc, thì tất cả thần thánh, Thượng Đế, và thiên thần hộ pháp sẽ trợ giúp chúng ta. Ngay lúc đó toàn thể vũ trụ đều thuộc về chúng ta và ủng hộ chúng ta, và ngôi báu cũng sẵn sàng để cho chúng ta ngự trị.

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư

GIỚI THIỆU ẤN PHẨM

NHỮNG TUYỂN TẬP THƠ NHẠC DO THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ SÁNG TÁC

- NGÀY NÓ NGÀY NÌ
(diễn ngâm bằng tiếng
Âu Lạc): MP3-M027

- MỘT CHÚT HƯƠNG
(những nhạc phẩm do
các ca sĩ tài danh trình
diễn bằng tiếng Âu Lạc):
MP3-M029

- XIN GIỮ MÃI
(diễn ngâm bằng
tiếng Âu Lạc):
MP3-M028

- DỊU DÀNG BÊN NHAU
(những nhạc phẩm
được trình bày
bằng tiếng Âu Lạc):
MP3-M032

- NGỦ NGON EM NHÉ
(những nhạc phẩm
được trình bày bằng
tiếng Anh):
MP3-M037

- **ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ**
(những thi phẩm do các nhà thơ tài danh Âu Lạc sáng tác, diễn ngâm bằng tiếng Âu Lạc): MP3 (1, 2 &3)

- **NHỮNG VẾT TIÊN THÂN**
(diễn ngâm bằng tiếng Âu Lạc): MP3 (1, 2 &3); DVD 531 & MP4

* Những thi phẩm và nhạc phẩm (những thi phẩm được phổ nhạc) trong Đường Vào Tình Sử, Tình Xưa, Khuất Nêo Thời Gian, Mơ Đêm, Xin Giữ Mãi, Ngày Nở Ngày Ni, Những Vết Tiên Thân, Những Vân Thơ Ngọc, Đóa Sen Vàng, Ngủ Ngon Em Nhé và Dịu Dàng Bên Nhau do Thanh Hải Vô Thượng Sư diễn ngâm hoặc trình bày.

- **KHUẤT NÈO THỜI GIAN** (những nhạc phẩm được trình bày bằng tiếng Âu Lạc): MP3-M031, DVD 765 & MP4

- **TÌNH XƯA** (diễn ngâm bằng tiếng Âu Lạc): MP3-M036, DVD 801 & MP4

- **MƠ ĐÊM** (những nhạc phẩm được trình bày bằng tiếng Âu Lạc): MP3-M030, DVD 764 & MP4

- **CA KHÚC TÌNH THƯƠNG** (những nhạc phẩm được trình bày bằng tiếng Âu Lạc và Anh): DVD 761 & MP4

- **NHỮNG VẤN THƠ NGỌC** (những thi phẩm do các nhà thơ tài danh Âu Lạc sáng tác, diễn ngâm bằng tiếng Âu Lạc): MP3-M034, DVD 769 & MP4

- **NHỮNG NHẠC PHẨM DO THANH HẢI VỞ THƯỢNG SƯ SÁNG TÁC** (những nhạc phẩm được trình bày bằng tiếng Âu Lạc, Trung Hoa và Anh): MP3-M009, DVD 389 & MP4

- **ĐÓA SEN VÀNG** (diễn ngâm bằng tiếng Âu Lạc): MP3-M305, DVD 770 & MP4
Kính mời quý vị thưởng thức những vần thơ tuyệt tác của Hòa thượng Thích Mãn Giác cùng hai thi phẩm “Đóa Sen Vàng” và “Sayonara” do Thanh Hải Vở Thượng Sư sáng tác riêng tặng Hòa Thượng, qua giọng ngâm trầm ấm của Ngài.

- **KỶ NIỆM VÀNG THAU**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh

- **GIẤC MƠ CỦA BƯỚM**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh

- **NHỮNG VẾT TIÊN THẦN**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh

- **MỘT THỜI XA XƯA**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh

- **THƠ VÔ TỪ**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh

- **KỶ NIỆM VÀO QUÊN**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh

- **GIỜ LẶNG ÂM THẦM**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa/Anh, Đức/Pháp/Anh, Philippines, Hàn Quốc, Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha

- **NGƯỜI TÌNH THIÊN CỔ**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh, Pháp, Đức, Hàn Quốc, Mông Cổ, Tây Ban Nha

• MP4 & DVD-1010

Lấy cảm hứng từ thi tập sâu sắc *Giọng Lê Âm Thâm* do Thanh Hải Vô Thượng Sư sáng tác, vở nhạc kịch tuyệt diệu này đưa chúng ta du hành trên chuyến xe lửa thần kỳ đến 16 quốc gia qua 6 lục địa. Chúng ta đồng hành với cô Joy – người mẹ đau xót vì mất con, và Pete – chàng trai mới lớn, ham mê vật chất. Với sự dẫn dắt của vị trưởng tàu vui tính và thần bí, họ dần bước vào hành trình của cuộc đời – mỗi người tìm thấy cho mình sự an bình mới. Tại mỗi điểm đến, hãy thưởng thức các tiết mục âm nhạc đặc sắc và hấp dẫn do các nhà soạn nhạc từng đoạt giải Oscar, Grammy, Tony và Emmy sáng tác, với phần trình diễn của những ngôi sao nhạc trẻ và Broadway, các ca sĩ quốc tế hàng đầu, cùng 48 vũ công xuất sắc và dàn nhạc sống!

Được điều khiển bởi đạo diễn từng được đề cử giải Tony, Vincent Paterson (đạo diễn chuyển lưu diễn vòng quanh thế giới của Michael Jackson và Madonna), với phần biên đạo múa của Bonnie Story, người đoạt giải Emmy (Nhạc Kịch Trung Học 1, 2 và 3), buổi ra mắt quốc tế phi thường này với sự góp mặt của đội kỹ thuật viên gồm 217 người, được thu hình bởi 21 máy quay phim và 96 bảng tần thu âm điện tử, đã diễn ra vào ngày 27 tháng 10 năm 2012 tại Đại Hy Viện Shrine, Los Angeles, California, Hoa Kỳ. Chương trình kỷ niệm 19 năm Ngày Thanh Hải Vô Thượng Sư, vinh danh tinh thần hòa bình và từ thiện mà vị Thầy tâm linh nổi tiếng thế giới, nhà nhân đạo, thi sĩ kiêm nghệ sĩ đã nêu gương.

Bộ DVD 4 đĩa này bao gồm băng hình chào mừng của Thi Sĩ, phần trao quà từ thiện, các cuộc phỏng vấn nghệ sĩ và nhiều đoạn phim phụ trội đặc sắc.

Giọng Lê Âm Thâm chắc chắn sẽ mang lại cho chúng ta nguồn cảm hứng để đi tìm sự an bình nội tại!

• MP4 & DVD-999

NHẠC KỊCH CHÂN TÌNH

Bộ DVD 3 đĩa này gồm các tiết mục rất đặc sắc như những câu chuyện thật hấp dẫn của Thanh Hải Vô Thượng Sư tại Hy Mã Lạp Sơn, những cuộc phỏng vấn phía sau hậu trường, tường trình của giới truyền thông, những nhân vật nổi tiếng trên thảm đỏ và những cảnh diễn tập.

QUYỀN SÁCH CHÂN TÌNH ĐẠT VỊ TRÍ SỐ MỘT TRÊN AMAZON.COM

Lấy cảm hứng từ câu chuyện đời thực của Thanh Hải Vô Thượng Sư, Nhạc kịch *Chân Tình* là trải nghiệm đầy xúc động, khi chúng ta du hành cùng với Thanh – một cô gái hiền lành – trên con đường kiếm tìm bí quyết khai ngộ. Bên cạnh đó, quyển sách *Chân Tình* – tuyển tập bao gồm ca từ và ký âm của các bản nhạc trong nhạc kịch cũng đạt vị trí đầu tiên trong danh sách Những Quyển Sách Bán Chạy Nhất trên Amazon.com ở cả hai hạng mục Sách và Thơ.

“Tình thương là điều quý giá nhất trong thế giới vật chất này. Vì thế chúng ta nên bảo vệ tình thương... Nếu chúng ta có tình thương, mọi điều tốt đẹp sẽ đến với chúng ta... Ân thuận chạy, tạo hòa bình. Và yêu thương. Đó là tất cả những gì chúng ta cần làm.”

– Thanh Hải Vô Thượng Sư, ngày 27 tháng 8 năm 2011 - Pasadena, California, Hoa Kỳ
Kỷ Niệm 5 Năm Thành Lập Truyền Hình Vô Thượng Sư: Chân Tình

NHỮNG BÀI THUYẾT GIẢNG TÂM LINH CỦA THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ

SÁCH

- **Bí Quyết Tức Khắc Khai Ngộ – Khai Thị:**
Tiếng Âu Lạc (1-15), Trung Hoa (1-10), Anh (1-5), Pháp (1-2), Phần Lan (1), Đức (1-2), Hungary (1), Indonesia (1-5), Nhật Bản (1-4), Hàn Quốc (1-11), Mông Cổ (1, 6), Bồ Đào Nha (1-2), Ba Lan (1-2), Tây Ban Nha (1-3), Thụy Điển (1), Thái (1-6) và Tây Tạng (1)
- **Bí Quyết Tức Khắc Khai Ngộ – Vấn Đáp:**
Tiếng Âu Lạc (1-4), Trung Hoa (1-3), Bungary (1), Tiệp Khắc (1), Anh (1-2), Pháp (1), Đức (1), Hungary (1), Indonesia (1-3), Nhật Bản (1), Hàn Quốc (1-4), Bồ Đào Nha (1), Ba Lan (1) và Nga (1)
- **Bí Quyết Tức Khắc Khai Ngộ – Ấn Bản Đặc Biệt/Thiên Thất Năm 1992:**
Bộ sưu tập những bài thuyết giảng của Thanh Hải Vô Thượng Sư vào năm 1992 trong kỳ thiên thất tại Tam Địa Môn, Formosa.
Tiếng Anh và Âu Lạc
- **Bí Quyết Tức Khắc Khai Ngộ – Ấn Bản Đặc Biệt/Chuyến Hoàng Pháp Toàn Cầu Năm 1993:**
Tuyển tập 6 cuốn bao gồm những bài thuyết giảng của Thanh Hải Vô Thượng Sư trong chuyến Hoàng Pháp Toàn Cầu năm 1993.
Tiếng Anh (1-6) và Trung Hoa (1-6)
- **Thư Tín Thấy Trò:**
Tiếng Anh (1), Trung Hoa (1-3), Âu Lạc (1-2) và Tây Ban Nha (1)
- **Bí Quyết Tức Khắc Khai Ngộ – Thần Kỳ Cảm Ứng (1-2):**
Tiếng Âu Lạc và Trung Hoa
- **Sư Phụ Kể Chuyện:**
Tiếng Anh, Trung Hoa, Tây Ban Nha, Âu Lạc, Hàn Quốc, Nhật Bản và Thái
- **Thượng Đế và Nhân Loại – Những Câu Chuyện Thánh Kinh:**
Tiếng Âu Lạc, Anh và Trung Hoa
- **Thượng Đế Chăm Sóc Mọi Việc – Bộ Sách Tranh Đây Trí Huệ Của Thanh Hải Vô Thượng Sư:**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh, Pháp, Nhật Bản và Hàn Quốc
- **Chuyện Vui Khai Ngộ Của Thanh Hải Vô Thượng Sư – Hào Quang Chật Quá:**
Tiếng Anh và Trung Hoa
- **Tô Điểm Đời Sống:**
Tiếng Âu Lạc, Anh và Trung Hoa
- **Bí Quyết Thanh Thân Tu Hành:**
Tiếng Âu Lạc, Anh và Trung Hoa

- **Trực Tiếp Câu Thông Thượng Đế – Cách Tiến Đến Hòa Bình:**
Bộ sưu tập những bài thuyết giảng của Thanh Hải Vô Thượng Sư trong chuyến Hoàng Pháp Châu Âu năm 1999.
Tiếng Âu Lạc, Anh và Trung Hoa
- **Ta Xương Tim Em Dưới Cõi Trần:**
Tiếng Ả Rập, Âu Lạc, Bungary, Tiệp Khắc, Trung Hoa, Anh, Pháp, Đức, Hy Lạp, Hungary, Indonesia, Ý, Hàn Quốc, Mông Cổ, Ba Lan, Tây Ban Nha, Thổ Nhĩ Kỳ, La Mã và Nga
- **Sống Trong Thời Đại Hoàng Kim**
Ý Thức Về Sức Khỏe – Trở Về Lối Sống Tự Nhiên và Đạo Đức:
Tiếng Âu Lạc, Anh và Trung Hoa
- **Lời Pháp Cam Lồ:**
Viên ngọc của trí tuệ vĩnh hằng do Thanh Hải Vô Thượng Sư sáng tác.
Ấn bản đa ngôn ngữ, tiếng Anh/ Âu Lạc/ Trung Hoa, Tây Ban Nha/ Bồ Đào Nha, Pháp/ Đức, Hàn Quốc, Âu Lạc, Anh và Trung Hoa
- **Gia Chánh Vô Thượng (1) – Các Món Ăn Thuần Chay Quốc Tế:**
Bộ sưu tập những món ăn chọn lọc trên khắp thế giới do đồng tu giới thiệu.
Ấn bản đa ngôn ngữ, tiếng Anh/ Trung Hoa, Âu Lạc và Nhật Bản
- **Gia Chánh Vô Thượng (2) – Khẩu Vị Gia Đình Chọn Lọc:**
Ấn bản đa ngôn ngữ, tiếng Anh/ Trung Hoa
- **Một Thế Giới Hòa Bình Qua Âm Nhạc:**
Bộ sưu tập những buổi phỏng vấn và tác phẩm âm nhạc từ buổi hòa nhạc trình diễn năm 1998 tại Đại Hý Viện Shrine, Los Angeles, California, Hoa Kỳ.
Ấn bản đa ngôn ngữ, tiếng Anh/ Âu Lạc/ Trung Hoa
- **Bộ Sưu Tập Các Sáng Tạo Nghệ Thuật Của Thanh Hải Vô Thượng Sư – Tuyển Tập Hội Phẩm:**
“Tự Tính người họa sỹ hiển lộ qua các hội phẩm. Quý vị sẽ cảm động sâu sắc bởi tính đơn thuần của trẻ thơ và tình thương bao la của bậc từ mẫu ở Người đã đạt giải thoát.”
Tiếng Anh và Trung Hoa
- **Thiên Y S.M.:**
Ấn bản đa ngôn ngữ, tiếng Anh/ Trung Hoa
- **Những Chú Chó Trong Đời Tôi:**
Quyển sách gồm 500 trang này là một phần những mẩu chuyện có thật do Thanh Hải Vô Thượng Sư kể về những bạn khuyến đồng hành của Ngài.
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh, Nhật Bản, Hàn Quốc, Tây Ban Nha, Ba Lan và Đức
- **Những Chú Chim Trong Đời Tôi:**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh, Pháp, Đức, Hàn Quốc, Mông Cổ, Nga và Indonesia

- **Loài Hoang Dã Cao Quý:**
Tiếng Âu Lạc, Trung Hoa, Anh, Mông Cổ, Hàn Quốc, Pháp và Đức
- **Nghệ Thuật Thiên Đàng:**
Tiếng Âu Lạc, Anh và Trung Hoa
- **Từ Khủng Hoảng Đến Hòa Bình – Thuận Chay Hữu Cơ Là Giải Đáp:**
Tiếng Âu Lạc, Anh, Trung Hoa, Hà Lan, Pháp, Hungary, Indonesia, Nhật Bản, Hàn Quốc, Na Uy, Bồ Đào Nha, Ba Lan, Nga, La Mã, Tây Ban Nha, Thụy Điển và Thái.
- **Suy Ngẫm Về Đời Sống và Tâm Thức:**
Tác giả: Tiến sĩ Janez Drnovsek.
Tiếng Trung Hoa

MP3, DVD và MP4

MP3, DVD và MP4 các bài thuyết giảng, âm nhạc và những buổi hòa nhạc của Thanh Hải Vô Thượng Sư hiện có bằng tiếng Ả Rập, Armenia, Âu Lạc, Bungary, Campuchia, Quảng Đông, Trung Hoa, Croatia, Tiệp Khắc, Đan Mạch, Hà Lan, Anh, Philippines, Phần Lan, Pháp, Đức, Hy Lạp, Do Thái, Hungary, Indonesia, Ý, Nhật, Hàn Quốc, Malaysia, Mông Cổ, Nepal, Na Uy, Quan Thoại, Ba Lan, Bồ Đào Nha, Ba Tư, Romani, Nga, Srilanka, Slovenia, Tây Ban Nha, Thụy Điển, Thái, Thổ Nhĩ Kỳ và Zulu.

Danh mục sẽ được gửi theo yêu cầu. Hoan nghênh quý vị đặt mua trực tiếp các ấn phẩm của Thanh Hải Vô Thượng Sư trên mạng:

<http://www.thecelestialshop.com>

Hoặc tải xuống miễn phí:

<http://www.edenrules.com>

<http://www.smchbooks.com>

<http://magazine.godsdirectcontact.net>

HOẶC LIÊN LẠC:

Nhà Xuất Bản Hội Quốc Tế Thanh Hải Vô Thượng Sư
Đài Bắc, Formosa

Tel: (886) 2-23759688 / Fax: (886) 2-23757689

E-mail: smchbooks@Godsdirectcontact.org

TÀI VÊ MIỄN PHÍ SÁCH BIỂU

BÍ QUYẾT TỨC KHẮC KHAI NGỘ (VỚI HƠN 80 NGÔN NGỮ)

<http://sb.godsdirectcontact.net>

<http://www.direkter-kontakt-mit-gott.org/booklet>

• **LOÀI HOANG DÃ CAO QUÝ**

Nhằm mở ra Kim niên 5 (2008) đầy hy vọng, Ngài Thanh Hải Vô Thượng Sư đã ban tặng cho thế giới tuyệt phẩm *Loài Hoang Dã Cao Quý* như một món quà năm mới. Hầu hết những tấm hình minh họa trong sách về chuyến thám hiểm của Ngài nơi vùng ngọc hồ, do Ngài tự tay chụp và sáng tác, là sự kết hợp kỳ diệu giữa sự thể hiện cảm xúc đầy thi vị với những hình ảnh vô cùng hấp dẫn về thiên nhiên và đời sống nơi vùng hoang dã kỳ vĩ, khiến quyển sách trở thành một tác phẩm nghệ thuật vô cùng diễm tuyệt!

SÁCH CÓ THỂ ĐẶT MUA TRỰC TUYẾN TẠI AMAZON.COM:
<http://www.amazon.com/Noble-Wilds-Supreme-Master-Ching/dp/9868415233/> (bìa mềm)
<http://www.amazon.com/Noble-Wilds-Supreme-Master-Ching/dp/9868415225/> (bìa cứng)

- **LOÀI HOANG DÃ CAO QUÝ**
MP4 & DVD 800
 (nói tiếng Anh,
 phụ đề 21 ngôn ngữ)

• **NHỮNG CHÚ CHIM TRONG ĐỜI TÔI**

Qua quyển sách được minh họa bằng những hình ảnh xinh đẹp, *Những Chú Chim Trong Đời Tôi*, Ngài Thanh Hải Vô Thượng Sư đưa chúng ta bước vào thế giới nội tâm của loài vật. Đó là, khi chúng ta thương yêu loài vật vô điều kiện, chúng ta sẽ được đáp lại bằng một tấm lòng rộng mở không chút đắn đo. Đây là một quyển sách thật tuyệt vời, mỗi trang sách đều chan chứa tình thương và sự hòa hợp. Ngài Thanh Hải Vô Thượng Sư giúp chúng ta liễu ngộ rằng loài vật có một tâm hồn rất đẹp và cao quý. Quyển sách thật thú vị! Loài vật chính là bạn tốt của chúng ta. Những mong các độc giả yêu quý đều có dịp chiêm ngưỡng quyển sách tuyệt vời này.

SÁCH CÓ THỂ ĐẶT MUA TRỰC TUYẾN TẠI AMAZON.COM:
<http://www.amazon.com/dp/9866895149/>
 Chúng tôi sẽ gửi sách đến tận nhà quý vị, hãy đặt mua và bắt đầu thể nghiệm tình thương chan hòa trên từng trang sách.

• **NHỮNG CHÚ CHÓ TRONG ĐỜI TÔI (1-2)**

“Tôi hy vọng có thể giúp quý độc giả thường thức đời nét về lối sống đáng yêu của các bạn khuyến đang đồng hành với chúng ta trên Địa Cầu này, qua đó hiểu thêm về đời sống của những chúng sinh khác.” ~ Thanh Hải Vô Thượng Sư

SÁCH CÓ THỂ MUA TRỰC TUYẾN TẠI AMAZON.COM:

Những Chú Chó Trong Đời Tôi (1):
<http://www.amazon.com/dp/9866895076/>
Những Chú Chó Trong Đời Tôi (2):
<http://www.amazon.com/dp/9866895084/>

(ẤN BẢN TIẾNG TRUNG HOA)
CỬA HÀNG SÁCH TRỰC TUYẾN KINGSTONE:
<http://www.kingstone.com.tw>
CỬA HÀNG SÁCH TRỰC TUYẾN ESLITEBOOKS:
<http://www.eslitebooks.com/>
CỬA HÀNG SÁCH TRỰC TUYẾN:
<http://www.books.com.tw>

- **NHỮNG CHÚ CHÓ VÀ NHỮNG CHÚ CHIM TRONG ĐỜI TÔI**
MP4 & DVD 780
 (nói tiếng Anh, phụ đề 28 ngôn ngữ)

• **NGHỆ THUẬT THIÊN ĐÀNG**

Nghệ Thuật Thiên Đàng là một tuyển tập xuất sắc, trong đó tác giả thể hiện sự sáng tạo nghệ thuật từ phương diện tâm linh để phản ánh chân, thiện, mỹ của Thiên Đàng. Nhẹ gót bước vào thế giới nghệ thuật vô biên của Thanh Hải Vô Thượng Sư, quý độc giả sẽ được thăng hoa bởi sự giao hòa với Đấng Thiêng Liêng, bởi hồi xúc động bởi những rung động sâu kín trong tâm hồn của một nhà thơ, những cảm giác tinh tế của một họa sĩ, những ý tưởng đặc sắc của một thiết kế gia và trái tim lãng mạn của một nhạc sĩ. Hơn thế nữa, được chiêm ngưỡng trí tuệ cùng lòng bác ái của một bậc thầy tâm linh vĩ đại là ân điển vô cùng lớn lao đối với mỗi chúng ta.

SÁCH CÓ THỂ ĐẶT MUA TRỰC TUYẾN TẠI AMAZON.COM:
<http://www.amazon.com/Celestial-Art-Supreme-Master-Ching/dp/9866895378>

BÍ QUYẾT TỨC KHẮC KHAI NGỘ

SÁCH BIỂU

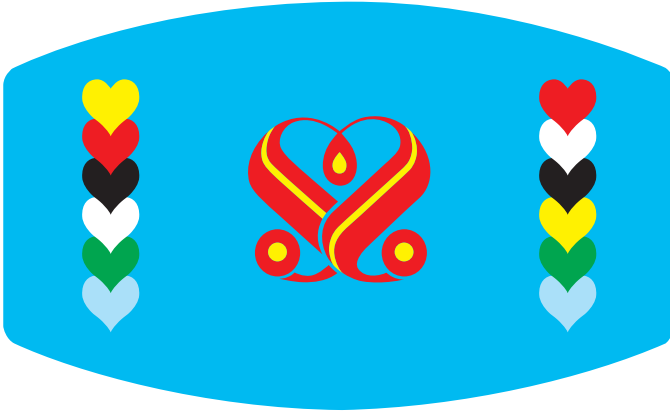
Sách Biểu Bí Quyết Tức Khắc Khai Ngộ là ấn phẩm giới thiệu giáo lý của Thanh Hải Vô Thượng Sư. Độc giả khắp thế giới có thể đọc trực tuyến *Sách Biểu* hay tải về miễn phí dưới dạng eBook. Viên ngọc trí huệ này hiện đã được chuyển dịch sang 80 ngôn ngữ, từ tiếng Afrikaans đến tiếng Zulu, từ tiếng Bengal đến tiếng Urdu, Macedoni, Mã Lai và nhiều ngôn ngữ khác.

Trong *Sách Biểu*, quyển sách này, Thanh Hải Vô Thượng Sư nhấn mạnh tầm quan trọng của việc thiền định trong đời sống hàng ngày và giảng giải các cảnh giới tâm linh cao đẳng hơn. Ngài cũng giải thích những lợi ích của lối sống thuần chay, cũng như thông tin về việc truyền Tâm Ấn theo học Pháp Môn Quán Âm, là con đường tối hậu và tối thượng nhất. Những thông điệp thăng hoa của Thanh Hải Vô Thượng Sư trong quyển sách *Bí Quyết Tức Khắc Khai Ngộ* đã thấp sáng niềm hy vọng cho những người mong cầu Chân Lý.

Như Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị: *“Khi có được sự an bình nội tại, chúng ta có thể đạt được tất cả mọi thứ khác. Chỉ khi nào tìm thấy Thiên Quốc bên trong, liễu ngộ được sự hòa hợp vĩnh hằng, trí huệ tối cao và lực lượng toàn năng của mình, chúng ta mới có thể đạt được viên mãn, thỏa nguyện những khát vọng của cõi đời cũng như cõi trời. Bởi vì tất cả mọi thứ đều đến từ Thiên Quốc. Nếu không có được những điều này, chúng ta sẽ không bao giờ cảm thấy mãn túc, dù có nhiều tiền bạc, quyền lực hay địa vị cao sang đến đâu.”*

Để trực tiếp tải về *Sách Biểu*, xin truy cập:
<http://sb.godsdirectcontact.net>

Trang mạng này cung cấp bản dịch *Sách Biểu Bí Quyết Tức Khắc Khai Ngộ* của Thanh Hải Vô Thượng Sư bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau. Hãy tham gia cùng chúng tôi để mang món quà ý nghĩa nhất đến cho thế giới bằng cách chia sẻ thông điệp của Thượng Đế và thăng hoa tâm thức nhân loại. Nếu quý vị thấy ngôn ngữ bản xứ hay ngôn ngữ chính của quý vị chưa có trong danh sách và muốn chuyển dịch *Sách Biểu*, xin liên lạc với chúng tôi theo điện thư: divine@Godsdirectcontact.org.

Màu vàng: Chúng tộc da vàng
Màu đỏ: Chúng tộc da đỏ
Màu đen: Chúng tộc da đen
Màu trắng: Chúng tộc da trắng
Màu xanh lá cây: Thiên nhiên,
loài vật, chim muông, v.v...
Màu xanh dương: Nước và
những sinh vật sống dưới nước.
Hình dáng: Địa Cầu
Nền: Bầu trời

Biểu trưng SM trên lá cờ là để
đánh thức bản tính Thượng Đế
đang còn yên ngủ của chúng ta,
nhắc nhở chúng ta phát triển
phẩm chất sáng ngời bên trong.
Mỗi bên là những hình trái tim đa
màu sắc liên kết với nhau, tiêu biểu
cho sự kỳ vọng của Thượng Đế đối
với những chúng sinh Địa Cầu:
Gạt bỏ mọi sự kỳ thị, muôn loài
nên yêu thương và chăm sóc lẫn
nhau, sống trong hoan ca và
hòa bình dưới bầu trời xanh.

LÁ CỜ XINH ĐẸP VÀ Ý NGHĨA NÀY LÀ DO
THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ ĐÍCH THÂN THIẾT KẾ
CHO ĐOÀN THỂ CHÚNG TA. Ý NGHĨA TIÊU BIỂU VỀ MÀU SẮC
CỦA MỖI HÌNH TRÁI TIM ĐÃ ĐƯỢC NGÀI GIẢI THÍCH NHƯ TRÊN.

CÁCH LIÊN LẠC VỚI CHÚNG TÔI

HỘI QUỐC TẾ THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ

P.O. Box 9, Hsihu Hsiang, Miaoli Hsien, Formosa (36899), ROC
P.O. Box 730247, San Jose, CA 95173-0247, U.S.A.

TRUYỀN HÌNH VÔ THƯỢNG SƯ

E-mail: peace@SupremeMasterTV.com
Tel: 1-626-444-4385 / Fax: 1-626-444-4386
<http://www.suprememastertv.com>

BAN KINH SÁCH

E-mail: divine@Godsdirectcontact.org
*(Hoan nghênh quý vị tham gia cùng chúng tôi phiên dịch kinh sách
của Thanh Hải Vô Thượng Sư sang những ngôn ngữ khác.)*

NHÀ XUẤT BẢN HỘI QUỐC TẾ THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ

E-mail: smchbooks@Godsdirectcontact.org
Tel: 886-2-23759688 / Fax: 886-2-23757689
<http://www.smchbooks.com>

CỬA HÀNG TRỰC TUYẾN

<http://www.theCelestialShop.com>
<http://www.EdenRules.com>

BAN BÁO CHÍ

E-mail: lovenews@Godsdirectcontact.org

BAN HƯỚNG DẪN TÂM LINH

E-mail: lovewish@Godsdirectcontact.org

CÔNG TY TRANG SỨC THIÊN ĐÀNG

smclothes123@gmail.com; vegan999@hotmail.com
Tel: 886-3-4601391 / Fax: 886-3-4602857
<http://www.smcelestial.com>
<http://www.sm-celestial.com>

CÔNG TY QUỐC TẾ LOVING HUT

Tel: 886-2-2239-4556 / Fax: 886-2-2239-5210

E-mail: info@lovinghut.com

<http://www.lovinghut.com/tw/>

**LOVING FOOD – CỬA HÀNG TRỰC TUYẾN
CHO LỐI SỐNG THUẬN CHAY BỔ DƯỠNG**

<http://www.lovingfood.com.tw>

MẠNG LƯỚI QUÁN ÂM

TRỰC TIẾP CÂU THÔNG THƯỢNG ĐỂ –

TRANG MẠNG TOÀN CẦU CỦA

HỘI QUỐC TẾ THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ

<http://www.Godsdirectcontact.org.tw/eng/links/links.htm>

Truy cập danh mục của mạng lưới Quán Âm toàn cầu,
quý vị có thể lựa chọn để xem bằng nhiều ngôn ngữ.

Quý vị có thể tải về hoặc ghi danh để nhận
được *Bản Tin Thanh Hải Vô Thượng Sư* dưới dạng eBook
hay ấn phẩm. Ấn bản đa ngôn ngữ của *Sách Biểu Bí Quyết*
Túc Khắc Khai Ngộ cũng có sẵn để quý vị tải về.

Lối Sống Mới

Một Vài Thực Phẩm Thuận Chay Bổ Dưỡng Không Cần Sắt Sinh:

Thực Phẩm	Tỷ Lệ Chất Đạm (theo trọng lượng)
Đậu phụ (từ đậu nành)	16%
Mì cần (từ bột mì)	70%
Bắp	13%
Gạo	8,6%
Đậu nành, đậu tằm, đậu garbanzo, đậu lăng, v.v.	10 - 35%
Hạt hạnh nhân, hạt hồ đào, hạt diêu, hạt phỉ, hạt thông, v.v.	14 - 30%
Hạt bí, hạt mè, hạt hướng dương, v.v.	18 - 24%

- Thuốc bổ đa sinh tố dạng viên cũng là nguồn vitamin, chất khoáng và chất chống oxy hóa rất tốt.
- Rau và trái cây có nhiều chất dinh dưỡng như vitamin, chất khoáng, chất chống oxy hóa, chất xơ có phẩm chất cao giúp tăng cường sức khỏe và tuổi thọ.
- Lượng chất đạm cần thiết mỗi ngày là 50 gram (hàm lượng trung bình đối với người lớn).
- Chất canxi từ rau dễ hấp thụ hơn chất canxi từ sữa.

- Để giảm thiểu nguy cơ dịch cúm gia cầm lan tràn khắp thế giới
- Để tránh hiểm họa bệnh bò điên và cúm heo, v.v.
- Để chấm dứt sự tàn sát đang diễn ra hàng ngày đối với hàng tỷ gia súc, sinh vật biển và chim muông hiền lành

Cầu mong chúng em! Chúng em thương các bạn!

Chuyển sang thuần chay là điều sống sót.

Thuần chay khỏe mạnh

Thuần chay từ bi

Thuần chay tiết kiệm

Thuần chay hòa bình

Thuần chay tốt cho môi sinh

Thuần chay cao thượng

Cầu nguyện cho các bạn

Cảm ơn lòng từ bi của các bạn

Cầu các bạn sống lành!

Để biết thêm chi tiết, xin truy cập:

<http://AL.Godsdirectcontact.org.tw>

<http://www.vegsource.com>

<http://www.vrg.org> <http://www.vegsof.org>

hoặc gửi email tới: AL.Godsdirectcontact.org

Supreme Master Television

(Truyền hình xây dựng cho một thế giới hòa bình)

www.SupremeMasterTV.com

Danh Nhân Trường Chay và Thuần Chay trên Thế Giới:

Các Bậc Hiền Triết & Lãnh Đạo Tinh Thần: Paramahansa Yogananda (Đạo Sư Ấn Độ), Socrates (triết gia Hy Lạp), Chúa Giê-su, Khổng Tử (triết gia Trung Quốc), Phật Thích Ca, Lão Tử (triết gia Trung Quốc), Thánh Francis Assisi (Thánh Co-dốc giáo Ý), Thích Nhất Hạnh (thiền sư kiêm tác giả Phật giáo Âu Lạc), Yogi Maharishi Mahesh (Đạo Sư Ấn Độ), Leo Tolstoy (triết gia Nga), Pythagoras (nhà toán học và triết gia Hy Lạp), Tiên tri Zoroaster (Sáng lập Hoa giáo Ba Tư), Muhammad Rahlim Bawa Muhaiyadeen (Thánh Hối giáo Sufi kiêm tác giả Nil Lankan), v.v.

Văn Nghệ Sĩ: Leonardo Da Vinci (họa sĩ Ý), Ralph Waldo Emerson (văn thi sĩ Hoa Kỳ), George Bernard Shaw (văn sĩ Ái Nhĩ Lan), John Robbins (tác giả Hoa Kỳ), Mark Twain (tác giả Hoa Kỳ), Albert Schweitzer (triết gia, bác sĩ kiêm nhạc sĩ Đức), Voltaire (văn sĩ Pháp), Sadegh Hedayat (nhà văn Ba Tư), v.v.

Khoa Học Gia, Nhà Phát Minh & Kỹ Sư: Charles Darwin (nhà thiên nhiên học Anh), Albert Einstein (khoa học gia Đức), Thomas Edison (khoa học gia kiêm nhà phát minh Hoa Kỳ), Isaac Newton (khoa học gia Anh), Nikola Tesla (khoa học gia kiêm nhà phát minh Xê-bi & Hoa Kỳ), Henry Ford (Người sáng lập công ty Ford Motors Hoa Kỳ), v.v.

Chính Trị Gia, Chính Khách & Nhà Hoạt Động Xã Hội: Susan B. Anthony (nhà lãnh đạo phong trào ủng hộ quyền bầu cử nữ giới Hoa Kỳ), Mahatma Gandhi (nhà lãnh đạo dân quyền Ấn Độ), Coretta Scott King (nhà lãnh đạo dân quyền kiêm nhà hoạt động xã hội Hoa Kỳ & phu nhân của Tiên sĩ Martin Luther King, Jr.), Tiên sĩ Janez Drovsek (Tổng thống Slovenia đệ nhị), Tiên sĩ Manmohan Singh (Thủ tướng Ấn Độ), Dennis J. Kucinich (Thượng nghị sĩ Hoa Kỳ), v.v.

Diễn Viên & Người Mẫu: Pamela Anderson (nữ diễn viên Hoa Kỳ), Ashley Judd (nữ diễn viên Hoa Kỳ), John Cleese (diễn viên Anh), David Duchovny (diễn viên Hoa Kỳ), Danny Devito (diễn viên Hoa Kỳ), Daryl Hannah (nữ diễn viên Hoa Kỳ), Dustin Hoffman (diễn viên Hoa Kỳ), Steve Martin (diễn viên Hoa Kỳ), Ian McKellen (diễn viên Anh), Tobey Maguire (diễn viên Hoa Kỳ), Joaquin Phoenix (diễn viên Hoa Kỳ), Steven Seagal (diễn viên Hoa Kỳ), Jerry Seinfeld (diễn viên Hoa Kỳ), Naomi Watts (nữ diễn viên Úc), Kate Winslet (nữ diễn viên Anh), Christie Brinkley (siêu người mẫu Hoa Kỳ), v.v.

Nhạc Sĩ: George Harrison – Paul McCartney – Ringo Starr (Ban nhạc Beatles), Bob Dylan (nhạc sĩ Hoa Kỳ), Morrissey (ca sĩ Anh), Olivia Newton John (ca sĩ Anh - Úc), Sinead O'Conner (ca sĩ Ái Nhĩ Lan), Pink (ca sĩ Hoa Kỳ), Prince (ngôi sao nhạc pop Hoa Kỳ), Tina Turner (ngôi sao nhạc pop Hoa Kỳ), Shania Twain (ca sĩ Già Nữ Đại), Vanessa Williams (ca sĩ nhạc pop Hoa Kỳ), v.v.

Lực Sĩ: Billie Jean King (vô địch quần vợt Hoa Kỳ), Carl Lewis (lực sĩ Hoa Kỳ, 9 lần đạt huy chương vàng điển kinh Thế Vận Hội), Edwin C. Moses (lực sĩ Hoa Kỳ, 2 lần đạt huy chương vàng điển kinh Thế Vận Hội), Alexander Dargatz (lực sĩ, vô địch thể hình, bác sĩ Đức), v.v.

và còn nhiều vị nữa... xin viếng: <http://AL.Godsdirectcontact.org.tw/vg-vip>

**Bí Quyết Túc Khắc Khai Ngô
Hiện Đời Giải Thoát**

Khai Thị 11

(Dịch từ nguyên bản tiếng Trung Hoa và tiếng Anh)

THIẾT KẾ VÀ TRÌNH BÀY:

Diệp Quốc Bình

PHIÊN DỊCH:

Ban Kinh Sách Âu Lạc

NHÀ XUẤT BẢN:

The Supreme Master Ching Hai
International Association Publishing Company
Rm. 16, 8F., No. 72, Sec. 1, Zhongxiao
W. Road., Zhongzheng Dist.,
Taipei City 100, Formosa, R.O.C.
Tel: 886-2-23759688 / Fax: 886-2-23757689
www.smchbooks.com
E-mail: smchbooks@Godsdirectcontact.org

Sách in:

Ấn bản lần thứ nhất: Năm 1999

Sách điện tử:

Ấn bản lần thứ nhất: Tháng 8 năm 2016

Thanh Hải Vô Thượng Sư © 1999-2016

Tác Giả giữ bản quyền.

Quyển sách này có thể trích dịch và tái bản
nếu được sự chấp thuận của nhà xuất bản.

Chúng tôi, các đệ tử của Thanh Hải Vô Thượng Sư, nhận thức được rằng hành trình tìm Vô Thượng Đạo vô cùng gian nan; và chúng tôi cũng hiểu rằng thật là khó mà tìm được một vị Chân Sư hoàn toàn giác ngộ, giảng dạy Pháp Môn Tối Thượng hầu giúp cho nhân loại nhận thức được trí tuệ nội tại và tìm ra Chân Lý. Pháp Môn Quán Âm là Pháp Môn Tối Thượng đã được các bậc Chân Sư giảng dạy từ thời xa xưa, và đã giúp chúng tôi đạt được vô vàn lợi ích trong khi tu tập, cho nên chúng tôi đã thu thập những bài Khai Thị từ khắp nơi trên thế giới của Thanh Hải Vô Thượng Sư để in thành sách, hầu giúp cho những người đang mong tìm Chân Lý, ước nguyện được Một Đời Giải Thoát, cũng như cho những người đang thắc mắc về chuyện Sinh Tử được Nâng Cao Tâm Thức và Giác Ngộ Chân Lý.